RACHEL FINDING

Concediu prelungit

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Beth sta cu coatele sprijinite pe masa din bucătărie, gândindu-se la Reid. N-o întrebase niciodată ce-o făcuse să vină la ferma lui să-i îngrijească fiul, nici de ce lipsea două luni de la slujbă. Și ea fusese surprinsă să descopere că un bărbat ca el, trăia retras într-un sat din Virginia. Nu era din aceste locuri, nu vorbea dialectul local, nu avea felul de a vorbi mai tărăgănat al localnicilor. Era un bărbat născut și trăit la oraș, ca și ea.

Stând în această casă minunată, Beth îl aștepta să se întoarcă de la slujbă. Ca o soție, se gândi ea, oarecum amuzată de această postură inedită. Fiul lui era deja culcat, mâncarea în cuptor, cafeaua în ibric. Se mai uită odată la ceasul de pe perete și văzu că era ora nouă, iar mâncarea din cuptor începea să-și piardă savoarea și culoarea cu fiecare clipă care trecea. Dacă nu va veni curând, nu va mai avea nici un gust. Iar dacă i-ar fi soție, s-ar întreba dacă nu cumva Reid are vreo legătură cu secretara sa și asta este explicația întârzierii.

Se cunoscuseră la Washington, la petrecerea lui Doc. După douăzeci de minute de discuție, o invitase să-și petreacă vara la ferma sa, să aibă grijă de fiul lui de cinci ani, pentru ca el să poată lucra la Richmond. Când îl întrebase de ce nu găsise o femeie mai tânără să-l ajute, el îi spusese râzând că preferă o femeie de douăzeci și șase de ani, înaltă, cu părul negru tuns scurt și ochi minunați, albaștri.

Îi zâmbise fermecător, iar ea începuse să râdă, apoi se trezise acceptând invitația.

De ce nu? Doc insistase că este bine să plece undeva departe de muncă vreo două luni, așa că, de ce să nu meargă la fermă?

Îi plăcea Reid. Îi plăcuse imediat părul lui ondulat, zâmbetul, ochii lui căprui, care păreau că râd. Avea un aer nonșalant, părea mulțumit de sine. Era înalt, zvelt, se mișca dezinvolt ca un atlet.

Dimineața, după ce se trezise, revăzuse seara trecută cu alți ochi, dar mai ales invitația lui Reid, și-l sunase să-i spună că renunță la înțelegerea lor.

– Nu vreau să mai merg, îl informase ea pe un ton care nu suferea contrazicere. Pentru a putea să-i vorbească pe acest ton, Beth își controlase vocea, amintindu-și ce-i spusese o prietenă, că are o „voce de dormitor". Știa că în astfel de situații, vocea era în defavoarea ei. Cu greu își amintea să-și controleze vocea în timpul discuțiilor oficiale, de afaceri.

– De ce te-ai răzgândit? o întrebă el.

– Aseară băusem câteva pahare și am fost mai ușor de convins. Dar acum, după ce am revăzut afacerea, nu mi se pare interesantă.

– Mda, zise el. Parcă spuneai că lucrezi în publicitate?

– Da, dar nu văd ce legătură are cu discuția noastră.

El începu să râdă. Lui Beth îi plăcea felul în care i se destindea chipul atunci când râdea. Părea mult mai tânăr.

– Vrei să spui că nu mi-ai înțeles mesajul?

– Nu. Ai putea fi mai ... explicită?

Ea oftă.

– Ți-am acceptat propunerea sub impulsul momentului. A fost însă o decizie pripită. Nu m-am gândit la toate aspectele implicate, la consecințe. Beth spera să fie convingătoare, sigură de sine, și-și alegea cu grijă cuvintele. M-am simțit bine aseară la petrecere, ai fost un companion excelent, dar acesta nu este un motiv să-mi fac bagajele și să mă mut la tine.

– Pentru a avea grijă de fiul meu, sublinie el.

– Mă crezi naivă?

– După cum se vede, nu. El râse din nou. Beth, am făcut și eu invitația sub impulsul momentului, dar de ce să nu încercăm? Ai putea veni să ai grijă de fiul meu și ne-am înțelege de la început că nu vii pentru mine.

– Va trebui să mă mai gândesc.

După ce închise îl sună pe Doc să-l întrebe cine era Reid McShane și ce știa despre el.

Doc știa foarte multe. Reid era nepotul său. Era un om cu caracter, un bărbat integru, manierat și altele... numai

lucruri bune. Iar dacă s-ar duce la ferma lui, ar avea și ea de câștigat, pentru că aerul curat de acolo i-ar prii. Desigur, era o femeie de douăzeci și șase de ani, nu mai trebuia să-i spună el cum stau lucrurile în viață, dar ea trebuia să decidă.

Așadar, Doc era în spatele acestei invitații! Nu se supără pe el. Era un prieten de familie, medicul familiei lor, care îi fusese ca un tată, care se ocupase de ea mai mult decât adevăratul ei tată. El îi recomanda să meargă într-un loc liniștit, cum era ferma lui Reid.

După toate acestea, Beth acceptă invitația și iat-o, pe Beth Anderson, director de imagine al uneia dintre cele mai mari agenții de publicitate din Washington având grijă de un puști de cinci ani.

Ferma lui Reid consta din mai multe hectare de pădure, o pășune, un lac cu trestii, o grădină de legume. Mai erau găinile, iepurașii pentru copil, capra și un Golden Retriever, numit Rufus.

Și casa. Nu mai văzuse o casă ca asta decât în filme. Arăta mai mult a buncăr; era construită direct pe pământ. Reid o proiectase singur și o construise, apoi se retrăsese aici în Virginia din cine știe ce motive.

Nu era un fermier convins, dacă avea doar o capră, găini și iepuri.

Reid McShane era arhitect. Unul cu vederi cam largi, se gândi ea, admirând stilul, arhitectura construcției sale, atitudinea lui nonconformistă.

Auzi mașina și lătratul lui Rufus, apoi, după o clipă, Reid își făcu apariția. Părea obosit, dar fericit, iar Beth simți că

inima începe să-i bată mi tare, lucru curios pentru ea, dar care i se mai întâmplase când îl văzuse la petrecere.

– O, ce zi am avut! începu el, așezându-se pe un scaun.

– Ai mâncat ceva?

El scutură din cap, scoțându-și cravata.

– Nu, sunt lihnit. O să-mi fac o omletă, sau o să văd eu...dar mai întâi trebuie să văd ce este cu biata Phoebe.

Biata Phoebe era capra cea albă. Reid îngrădise o parte din pășune pentru ea cu un gard destul de înalt, greu de sărit. Fusese nevoie, se gândise Beth, să închidă biata făptură ca pe un criminal periculos?

Reid pufnise în râs când o auzise, lămurind-o că Phoebe era o încăpățânată, care voia cu orice chip să roadă legumele din grădina lui.

Beth se uită spre cuptor.

– Ți-am păstrat niște mâncare caldă, dar am făcut-o acum câteva ore, nu știu dacă mai are același gust acum.

– Nu poate fi decât minunată, absolut minunată!

Reid ieși din bucătărie unde se întoarse după câteva minute, îmbrăcat cu blugi și cămașă.

– Nu voi întârzia decât câteva minute, zise el ieșind.

Când se întoarse cu laptele de la capră, Beth luă căldarea din mâna lui și-l invită să mănânce.

– Mă ocup eu de lapte, spuse ea. Îl turnă în câteva sticle pe care le puse în frigider, în timp ce Reid înfulecă mâncarea într-o clipită.

Îi turnă puțină cafea și i-o aduse la masă.

Apoi, din senin mâinile începură să-i tremure violent, cafeaua se vărsă pe masa de bucătărie. Tot trupul îi era scuturat de convulsii. Simți că leșină.

– Îmi pare rău... mai reuși să spună apoi bucătăria începu să se învârtă cu ea.

Reid o prinse în brațe, o așeză pe un scaun.

Amețeala îi trecu la fel de repede cum venise.

– Îmi pare rău, repetă ea, mă simt bine acum.

– Așa ai spus și acum două zile, observă Reid.

Nu era nevoie să-i amintească. N-o întrebase nici atunci ce se întâmplase, de ce leșinase; n-o întreba nici acum.

Beth se întrebă ce i-o fi spus Doc. Nimic, probabil.

Reid o studia cu atenție, în timp ce-și bea cafeaua. Se gândea probabil că este gravidă.

– Nu sunt însărcinată, îl liniști ea.

El ridică din sprâncene uimit.

-Am spus eu că ai fi?

– Nu asta ai gândit?

– Probabil mă voi convinge, atunci când vei începe să iei proporții, glumi el.

– Nu va fi așa! Beth, care nu înțelegea motivul acestor leșinuri prea dese, devenise brusc irascibilă.

El puse ceașca pe masă.

– De ce te-ai supărat? Nu-mi datorezi nici o explicație. Nu este o crimă să leșini în statul Virginia.

Dar de ce simțea nevoia să se scuze? Nu făcuse, slavă Domnului, nici o crimă, deși cine știe cum gândeau cei de la Hartford și Grey.

Leșinase în mijlocul unei prezentări foarte importante, înconjurată de reprezentanții unei mari corporații; poate că nu era chiar o crimă, dar era oricum ceva intolerabil, de neuitat și mai ales de neiertat.

O cădere nervoasă, asta fusese. Poate că nu era acesta termenul medical corect, dar putea fi înțeles de oricine.

Beth Anderson își pierduse cunoștința în fața unei săli pline. Beth Anderson fusese epuizată de muncă și cedase nervos.

Sunt o biată făptură născută să piardă, își spusese. Nu pot să mă ocup de prima campanie care îmi este atribuită! Leșin, mă sparg în mii de bucăți, ca un porțelan de proastă calitate!

Munca ei atrăsese atenția multora în ultimii cinci ani. Avusese idei noi, idei controversate, un pic cam îndrăznețe. Primise slujbe din ce în ce mai bune. Și muncise din ce în ce mai mult. Presiunea o doborâse. Nu trecea o zi în care să nu stea peste program. În weekend și la sărbători, își lua de lucru acasă.

Iar atunci, i se oferise să facă o campanie pentru cafeaua vidată, prima ei campanie la nivel național și lucrurile se înrăutățiseră. Munca ei i se părea controversată directorului artistic al companiei, prea îndrăzneață. Zilnic avea discuții cu oamenii de la alte departamente, cu artiștii, cu fotografii, cu Jack, directorul economic care era înnebunit la ideea că ar putea pierde contractul, care urla zilnic la ea că nu este capabilă să spună fiecărui departament în mod clar ce are de făcut. Și așa era.

Dumnezeule, se gândise ea furioasă, ce se poate face deosebit cu cafeaua instant? Îi veni o idee, dar se dovedi păguboasă.

La sfârșitul promoției, pierduse ceva, dar și câștigase. În săptămânile dinaintea prezentării, dormise doar câteva ore pe noapte, cu mintea chinuită de idei, dar și de îndoieli. O durea stomacul doar când își amintea de prezentare. Nu mânca decât sandvișuri și cafea.

Își umplea zilele cu certuri, controverse, tensiuni inutile. Lumea devenise un spital de nebuni pentru ea. Apoi, cedase nervos.

– Ce-ai zice să bem ceva?

– Aș prefera o cafea. Beth se ridică. O fac eu.

– Nu, tu vei sta cuminte acolo, o voi pregăti eu.

Se așeză la loc pentru a-i face pe plac. Reid duse farfuriile la chiuvetă și luă ibricul de cafea. Era acum cu spatele la ea. Arăta destul de bine, cu umerii largi, puternici.

Beth nu-și lua ochii de la părul lui negru și ondulat. Părea a fi un fel de invitație: atinge-mă! I-ar fi plăcut s-o facă.

Reid se întoarse să-i toarne cafeaua.

Era un bărbat capabil, care-și crescuse singur fiul, ajutat doar de o femeie din sat, care venea să le mai facă din când în când curățenie. Nu era bun și la asta, spusese el în glumă.

Mai era și bunica Daisy, care locuia într-o casă din apropiere. Era înaltă, masivă, puternică, nu avea nimic din grația unei margarete, floarea al cărei nume îl purta.

Bunica Daisy le făcea pâinea, le conserva legumele și stătea cu Josh, iar Reid îi dădea lapte și ouă, lemne pentru foc și-i curăța coșurile de la sobe.

Beth se întrebă de când era Reid singur și ce se întâmplase cu soția lui. Divorțaseră? Ea îl părăsise? Murise?

Dar ce-i păsa ei? Venise aici să scape de încordare, să-și afle liniștea. În ce loc mai bun ar fi găsit atâta liniște ca aici?

O casă frumoasă, interesantă, confortabilă, pădure, aer curat, grădină de legume, o capră, găini, un câine. Și un băiat care n-o voia în preajmă.

– Josh nu mă place. Ai observat?

El o privi lung.

– Dă-i puțin timp. Nu este obișnuit cu femei în casă. Cred că deja și-a format o concepție greșită în privința rolului unei femei într-o casă. Îmi pare rău c-am întârziat în seara asta și-ți mulțumesc că mi-ai păstrat mâncarea caldă.

– Acesta este un alt avantaj de a avea o femeie în casă.

El o privi lung.

– Nici nu mă gândesc!

– A, ești burlac convins!

– Cred că am devenit. Ei, ce-ai zice de o plimbare?

În fiecare seară, după lăsarea întunericului și mai ales după ce Josh se culca, Reid ieșea la plimbare. Pe ea n-o mai invitase până acum.

– Crezi că-l putem lăsa singur pe Josh în casă?

– Nu mergem departe, doar în jurul casei. Mai dau o raită pe la găini, și iepuri. Josh îmi știe traseul.

Era o noapte caldă de vară, aerul era mai plăcut afară ca în interior. Beth fu uluită de răcoarea din casă, cu toate că nu funcționa aerul condiționat.

Cu o săptămână în urmă vremea fusese caniculară, peste patruzeci de grade la umbră, dar în casă fusese foarte plăcut. Probabil, canicula nu putea pătrunde în acea construcție asemănătoare unui buncăr.

O fascina această casă; gândise tot timpul că o casă la nivelul solului ar prezenta tot felul de inconveniente, cum ar fi frigul și umezeala, dar aici găsise exact contrariul. Partea din față a casei, ca și cea de sud erau din sticlă, care nu lăsa căldura să pătrundă și locul era în permanență luminos, ca orice casă construită pe pământ.

Îi plăcea mult interiorul mobilat corespunzător pentru ca ocupanții să se simtă confortabil; era un loc unde trăiau oameni cu multe cărți, cu jucării.

Se îndreptară spre cuibar și spre locul unde se aflau iepurașii; găsiră totul în ordine acolo, apoi o luară peste pășune și ajunseră la lac, așezându-se pe mal.

Văzând conturul bărcii de cauciuc, Beth își aminti cum Josh, așezat în barcă, o privea sfidător. Era un puști de cinci ani, dar știa exact ce vrea. Era clar că n-o voia în casa lor. Avea o atitudine ostilă și rebelă față de ea. Dar ea se temuse atunci că el ar putea cădea în apă și-l veghease atent.

Reid era foarte aproape de ea acum. Era conștientă de apropierea lui de fiecare dată. Simțea un tremur nervos care se amplifica în prezența lui. Devenea brusc conștientă de trupul lui în cel mai intens mod, de parcă fiecare nerv i-ar fi simțit apropierea. Încercă să ignore ce simțea.

– Nu ți-a fost frică să faci lacul atât de aproape de casă? îl întrebă ea privind drept spre locul unde se afla barca. Dacă Josh cade din greșeală și se înecă?

– Josh nu va avea niciodată astfel de probleme; înoată ca nimeni altul. A învățat de când era bebeluș.

Beth și-l imagină pe Reid ținând în brațe un bebeluș și învățându-l să înoate, acesta bătând apa cu mânuțele, stropii sărind în jur.

– Îți place să locuiești aici, la țară?

Se pare că-i plăcea. Beth era intrigată de stilul lui de viață. Era un bărbat ciudat; nu ciudat în sensul în care poate trezi suspiciuni, ci mai mult interesant. Încă o dată simți fiori.

Reid era foarte aproape de ea în întuneric, nu trebuia decât să miște mâna ca să-l atingă. Gândul era foarte incitant, atât de incitant, încât simți dintr-o dată teamă. Își încordă toți mușchii trupului, rămase rigidă în întuneric, temându-se că trupul ar putea s-o trădeze.

Este ridicol, își spuse Beth. Ești nebună! Ce-ar fi dacă l-ai atinge? Ar fi o crimă? Ai douăzeci și șase de ani, n-ar fi prima oară că atingi un bărbat.

Beth trase aer în piept și încercă să se relaxeze, să asculte calmă cuvintele rostite de Reid, ca răspuns la întrebările ei. Da, îi plăcea să trăiască în acest loc, unde fiul său avea cele mai bune condiții de creștere.

– Am trăit de când m-am născut până acum cinci ani într-un apartament, spunea el. Am cumpărat această proprietate după ce s-a născut Josh și am construit această casă. Asta am vrut întotdeauna: să am o casă ca un buncăr, cum o numești tu, în loc să trăiesc undeva, la etajul doisprezece. A început să mă intereseze energia alternativă, în special cea solară și

eoliană. O parte din electricitatea de aici este generată de o moară eoliană, pe care am construit-o acum doi ani.

Beth îl privi.

– Apoi au urmat, probabil, grădina, găinile, capra etc...

El începu să râdă.

– Dacă tot am început viața aici, m-am extins ca să văd ce mai pot face. Eu n-am avut de fapt copilărie trăind după cum ți-am mai spus, sus, la etaj, crezând că laptele se produce direct la supermarket, iar ouăle în fabrică.

– Și eu am trăit în condiții asemănătoare.

Reid aruncă o piatră în lac. Se auzi căderea acesteia apoi văzură chiar și valurile create de impact. Era atâta liniște! Fără trafic, fără claxoane, fără alarmele mașinilor... fără sunetul telefonului, fără voci stridente sau ridicate, fără oameni nervoși.

Biroul ei fusese ca un azil de nevrotici, înaintea ultimei prezentări. Iar ea fusese printre ei, desigur.

Totul i se părea ireal acum, atât de îndepărtat. Lăsă să-i scape un oftat, apoi ridică privirea peste peisajul întunecat. Văzu luna; siluetele copacilor înalți, brazi parcă, protejând nordul casei ca niște santinele. Greierii cântau în iarbă. Frunzele sălciilor foșneau dinspre lac.

Doc avusese dreptate; era locul perfect în care să se calmeze, să se adune. Dar de ce o invitase Reid aici? Era adevărat că avea nevoie de cineva care să-i vegheze fiul cât era plecat, dar oricine ar fi putut face asta.

– De ce m-ai invitat aici, Reid? reuși să-i pună întrebarea care o chinuia de când sosise. Nu-i făcuse avansuri, nu profitase de situație. Oare era o naivă?

– Pentru că era nevoie să -l supravegheze cineva pe Josh, cât sunt eu plecat. M-am reapucat de muncă. Parcă am mai discutat asta.

– Dar nici nu știai pe cine inviți să aibă grijă de fiul tău!

El începu să râdă.

– Când te-am cunoscut la petrecerea lui Doc, mi-ai plăcut imediat; și accept orice prieten al lui Doc, îl consider garantat și sigur. Reid făcu o pauză apoi continuă. Desigur, totul a fost făcut sub impulsul momentului. Mi-a venit dintr-o dată ideea că ar fi bine pentru Josh să se obișnuiască să aibă o prezența feminină în casă. Am fost doar noi doi de când s-a născut.

Oare soția lui murise la naștere?

Beth își alungă această idee din minte.

– Așadar, Doc a plănuit totul, nu?

El începu să râdă.

– Chiar dacă a făcut-o, a fost foarte discret.

– Ce ți-a spus despre mine?

– Ce-ar fi trebuit să-mi spună? Nimic, în afară de faptul că voiai să pleci din oraș o vreme. M-am uita la tine și mi-am spus că știu locul potrivit. Nu știam însă dacă vei accepta.

– Așa că m-ai făcut să accept invitația, la un pahar de vin. Apoi, a doua zi, a trebuit să-mi retrag promisiunea, când m-am trezit și mi-am dat seama ce-am făcut.

– Ai încercat să anulezi promisiunea făcută, dar iată-te aici. Asta datorită puterii mele de convingere.

– Ești insuportabil de arogant, îi spuse Beth.

– Mulțumesc; altceva?

– Ajunge atât. De ce nu te-ai așteptat să accept?

– Pentru că n-am mai auzit ca o femeie cu o carieră ca a ta, să accepte să ajungă într-un loc obscur din Virginia, să aibă grijă de un puști răsfățat de cinci ani.

Beth începu să râdă.

– Poate așa ar fi trebuit să fie!

– Cred că ești prima din istoria modernă a femeilor emancipate!

Ceva nu mergea cum trebuie. Cuvintele lui scoaseră acest lucru în evidență.

– Nu știu cât sunt de emancipată, zise ea, iar cuvintele sunară ca un șoc și pentru ea.

– Ce vrei să spui? o întrebă Reid după o vreme.

– Nu știu cât de emancipată am fost. Am făcut tot ce mi s-a cerut. Trebuia să fac ceva din viața mea, să încerc să merg înainte, să progresez. Trebuia să-mi fac o carieră, ceva care ține de bani, de renume... să am alternative, dar nu cred că mi s-a oferit vreuna.

De ce spusese toate astea? De ce dintr-o dată apăruseră aceste gânduri negative? Ținuse aceste gânduri doar pentru sine mult timp, neștiind ce putea face cu furia și ostilitatea pe care le acumulase an de an, mai ales față de tatăl ei, de faptul că n-o considera o urmașă demnă, ci o biată făptură, incapabilă de ceva deosebit, o fiică nedemnă de tată ei, care nu se ridica la înălțimea așteptărilor lui.

Nu avusese note prea bune la școală. Își amintea și acum privirea tatălui ei asupra carnetului de note unde era mereu dezastru la matematică și fizică. O stimula întotdeauna

„să-și pună mintea la contribuție“, aratându-i notele proaste, în timp ce pe cele bune de la artă, științe sociale, limbi străine nici nu le observa.

– Tată, dar am luat un zece la arte! Un zece la engleză! Își amintea și acum cum îl făcea atent cu disperare.

Era bine că luase aceste note de zece, spunea tata, dar importante erau matematica și fizica, pentru că fără ele nu putea face nimic.

Dar ea făcuse, deși el nu mai trăise să vadă. Un om de afaceri cunoscut și un politician de renume, murise de atac de cord cu cinci ani în urmă.

Nu fusese mulțumit de colegiul pe care-l alesese ea, de cursurile suplimentare pe care le făcea.

Beth avusese astfel satisfacția destul de amară că alesese singură, dar trăise mereu cu amenințarea tatălui ei.

Indiferent ce făcea în viață, ce carieră și-ar fi ales, trebuia să fie cea mai bună. Simțea și acum cum este urmărită de privirea tatălui, oriunde ar fi fost.

Chiar dacă el nu mai avea cum s-o controleze, de la o vârstă îi simțise mereu prezența, se simțise supravegheată. Chiar și acum după ce murise, simțea la fel.

Beth trase aer în piept. Simți mirosul florilor care creșteau din belșug în zona ceea. Apa lacului tresărea sub lumina lunii, vântul adia ușor, mângâindu-i obrajii. Era o noapte frumoasă, iar lângă ea se afla un bărbat atrăgător și provocator.

Iar mâine se va afla în același loc... și poimâine. Era un gând reconfortant.

– Îți place ce faci? o întrebă Reid, care tăcuse destul de mult.

– Da și nu. Câteodată urăsc ceea ce fac. Câteodată îmi doresc să nu se facă ziuă, să trebuiască să mă duc la slujbă.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și șase.

– Și ai început deja să-ți pui problema tensiunii ridicate, a unui ulcer... eventual...pentru ce?

– Pentru cafeaua instant, îi răspunse ea prompt.

El începu să râdă, lăsând capul pe spate.

Apoi și ea izbucni în râs, simțindu-se dintr-o dată foarte relaxată. Nu mai era nevoie de reflecții, de gânduri deprimante.

Reid se oprise din râs și o privea. Veni mai aproape de ea.

– Ți-aș putea da un sfat? murmură el.

Ce sfat? Dar de ce îi bătea inima atât de tare?

– Nu-ți pierde sănătatea de dragul cafelei instant, crede-mă, nu merită. Apoi, Reid o sărută.

Nu fu surprinsă. Simțise și așteptase să se întâmple asta, de cum pășiseră afară în aerul cald al nopții. Dar gestul lui o luă prin surprindere, nepregătită de impact, și se lăsă cuprinsă de fiori.

De fapt, Reid n-o atinsese decât în timpul sărutului, iar ea se simți plutind în tăcerea nopții. Era conștientă doar de sărutul lui, de buzele lui fierbinți, de inima ei care bătea necontrolat.

Era un moment magic.

Deschise ochii doar când nu-i mai simți buzele. Chipul lui era foarte aproape, magia nu se destrămase, încă. Beth

nu făcuse nici o mișcare, era ca în transă hipnotică. Era ca într-un vis, o noapte idilică, în care natura îi învăluia cu o moliciune de catifea care transforma realitatea.

– Beth... Reid întinse mâna și-i mângâie părul scurt, pentru ca apoi să ajungă la umeri. Simți căldura mâinii lui. Nu îndrăzni să-l privească.

Încet, Reid își retrase mâna.

Abia atunci îi aruncă o privire rapidă, iscoditoare, inima bătând să-i spargă pieptul.

Îl voia mai aproape, uluită de emoțiile pe care i le provoca apropierea lui. Nu era chiar lipsită de experiență, dar forța acestor emoții și reacții o luase pe nepregătite.

Dumnezeule, își spuse, îmi voi pierde mințile! Este ceva cu mine!

Trase încă o dată aer în piept.

Reid întoarse capul, privind-o.

– Nu ești aici din cauza unui bărbat, nu?

Întrebarea o surprinse.

– Nu. De ce?

– Te-am întrebat doar. Ai fost vreodată măritată?

– Nu.

– Din cauză că n-ai avut timp?

– Nu știu. Beth se gândi o clipă apoi spuse: nu, n-am fost chiar atât de ocupată tot timpul. Am avut câteva propuneri dar le-am refuzat. Îngrozitor!

Își aminti chipul lui Paul , disperarea din privirile lui. Clipa în care îl refuzase fusese una din cele mai grele din viață.

– De ce îngrozitor?

– Chiar anul trecut, am fost cerută în căsătorie. Bărbatul respectiv mă iubea, știu asta, dar a trebuit să-l refuz și a fost foarte dureros.

– Tu nu-l iubeai?

– La început am crezut că-l iubesc, era un bărbat minunat, se purta frumos, îmi plăcea să fiu cu el, dar... Beth oftă, nu era omul potrivit pentru mine.

– Nu era de-ajuns de frumos? De bogat? o necăji Reid.

Ea se revoltă.

– Ar trebui să te împing în apă pentru aceste întrebări!

– Încearcă!

– Ei bine, nu mai este cazul să mă gândesc la ce aș putea face. Reid era mult mai înalt ca ea și mult mai greu. Și ea era înaltă dar nu avea puterea lui.

– N-ai auzit de proverbiala furnică, aceea care a mutat muntele din loc?

– Sau despre cerbul care a găurit digul cu coarnele?

– Exact.

– Ei, lasă asta acum! Spune-mi mai bine ce s-a întâmplat cu acel iubit pe care l-ai refuzat. Știu că n-ar trebui să pun astfel de întrebări, dar o voi face oricum, indiferent de riscuri.

– Nu mai contează acum; de fapt, acel bărbat voia doar să facă dragoste cu mine.

El începu să râdă foarte amuzat.

– Nu toți vrem asta?

– Eu încă îmi mai fac iluzii. Tot mai sper că bărbații vor ajunge să se gândească și altfel la o femeie. Sunt miliarde de bărbați în lume, poate undeva stau ascunși cei buni.

– Știu unul care stă ascuns într-o casă sub pământ. Acela este cel mai bun.

– De fapt, ce urmărești? îl întrebă Beth. Nu cumva același lucru?

El începu din nou să râdă.

– Tu nu ți-ai dori asta, nu?

– Parcă abia cu două minute în urmă am spus ce gândesc!

Încă râzând, Reid se ridică. Îi întinse mâna pentru a o ajuta și pe ea să se ridice.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Fluieră după câinele care apăru imediat din întuneric.

Se îndreptară în tăcere spre casă.

***

Beth îl urmărea pe Reid, care mulgea capra. Era dimineața, devreme. Beth descoperi că-i plăcea să se trezească devreme, aici, în acest colț retras de lume. De obicei, se lupta să coboare din pat în fiecare dimineață. Întotdeauna îi invidia pe cei care începeau ziua cu un zâmbet, fredonând un cântecel. Pentru ea, nici măcar două cafele și niște gogoși foarte dulci, nu erau de-ajuns s-o facă să zâmbească dimineața.

După ce auzi de dieta ei, Reid n-o mai lăsă să se apropie de aragaz. O hrăni cu ouă, șuncă, lapte și cereale, apoi cu fructe. La început îl refuză, dar mai apoi începu să mănânce cu toată convingerea, mai ales urmărindu-i pe Josh și Reid care devorau mâncarea.

Era o dimineață superbă, soarele scălda toată zona într-un văl auriu.

Beth se așează în iarbă, urmărind micuța capră albă care se lăsa manevrată de Reid.

Deodată, avu un sentiment foarte ciudat; constată că blugii îi erau uzi. La naiba! sări în picioare.

– Iarba asta e udă! exclamă ea.

– Sigur că e udă! îi răpunse Reid cu multă răbdare. Se numește rouă.

– De unde era să știu? Am crescut în oraș, printre betoane, sticlă și oțel. Iarba nu făcea parte din decor.

– E chiar așa de rău? o întrebă Reid.

Ea oftă teatral.

– Ei bine, să zicem că nu m-m așteptat să-mi ud pantalonii. Nu mă simt prea grozav acum!

– Du-te să te schimbi, apoi o să te învăț să cauți ouăle în cuibar. Sunt produse de găini, dacă n-ai știut.

În zilele care urmară, Beth află o mulțime de lucruri. Cum s-o mulgă pe Phoebe, unde-și ascundeau găinile ouăle, cum să pescuiască.

Cât despre pescuit, lucrurile erau mai complicate. Nu era totul să stai liniștită pe marginea lacului, cu undița în mână. Primul lucru util care trebuia știut în privința pescuitului era felul în care se arunca momeala, dar și felul cum se punea pe cârlig.

– Uite, așa faci, îi explică Reid. O arunci cu o mișcare lentă și aștepți. El îi demonstră cum trebuia să procedeze. I se părea ușor. Chiar și Josh, care stătea la oarecare distanță de ei, putea să arunce nada.

Beth încercă, dar nu i se păru așa de ușor. Momeala și guta ajungeau oriunde, dar nu în apă, la distanță. Se încurca în sălciile de pe mal. Altă dată o scăpă în lac cu undiță cu tot.

Beth era exasperată dar și jenată.

Reid privea înainte, aparent fără reacție, dar abia își stăpânea râsul.

Beth îl privi revoltată.

– Doar nu râzi de mine?

El o privi.

– Eu? N-am râs niciodată de cineva care face efortul de a învăța.

-Așa o fi? întrebă Beth cu amărăciune în glas, trăgând undița după un alt efort ratat.

După mai multe încercări reuși în cele din urmă să arunce acceptabil undița. Așteptă însă destul fără ca vreun pește să încerce să muște nada. Reid o consolă spunându-i că peștii n-o cunoșteau încă, dar că trebuia să insiste.

Beth observă cum Reid curăța peștele.

-Cred că pot trăi în continuare fără să învăț să fac asta, mi se pare o barbarie!

– În acest caz, trebuie să eviți și abatoarele din Chicago, și acolo este la fel.

– Am auzit că sunt cumplite.

Peștele era gata de gătit.

– De prăjit mă ocup eu, se oferi Beth, la asta sunt bună.

– Bine, iar eu voi face salata. Reid plecă spre grădină.

Reid avea o bucătărie minunată; mult spațiu, multe dulapuri, toate facilitățile moderne.

Beth sără și piperă peștele, apoi îl introduse în făină. Pe când începu prăjirea auzi pași; erau ai lui Josh.

– Nu-mi place peștele prăjit, zise el, la fel de ostil.

– Ai mai mâncat pește prăjit? îl întrebă Beth.

– Nu.

– Și atunci de unde știi că n-o să-ți placă?

– Mi se pare că arată îngrozitor!

– Îmi pare rău, zise Beth. Îi zâmbi, arătându-i astfel că nu este supărată. Poate o să-ți placă desertul, l-am făcut special pentru tine.

– Nu-mi place.

– Nici măcar nu știi în ce constă acest desert!

El ridică sfidător bărbia.

– Oricum, n-o să-mi placă. Probabil este dezgustător.

Lui Beth îi fu foarte greu să-l privească fără să râdă, dar dacă îi rănea mândria și respectul de sine era pierdută. Tot mai spera să-l câștige de partea ei.

– Ar fi fost bine să nu fi venit niciodată aici. Mă simțeam mai bine cu bunica Daisy, în timp ce era tata plecat. Așa făceam înainte, după cum ai aflat.

Asta pentru că tatăl tău nu lipsea atât de mult, îi zise Beth pentru sine. Acum pleacă în fiecare zi.

Nu avea rost să discute în contradictoriu cu puștiul acela de cinci ani, așa că nu-i răspunse. Aranjă cu grijă peștele în tigaie.

Reid se întoarse din grădină cu multe roșii, lăptuci, ceapă și pătrunjel. Le puse pe toate în chiuvetă și le clăti energic. Nu-și făcea probleme din cauza insecticidelor și

îngrășămintelor, după cum îi spuse; mama natură avea grijă aici de legume. Avea o grădină frumoasă, protejată împotrivă dăunătorilor de o mulțime de ierburi care îi alungau.

Masa fu delicioasă. Beth, care era o bună bucătăreasă și-i plăcea să gătească pentru alții, aranjă bucatele cu gust ornându-le cu mult gust.

Josh mâncă fără comentarii. Se vedea că-i era foame. Desertul din piersici proaspete i se păru chiar bun.

Băură cafeaua urmărind programele de televiziune. Apoi, Josh jucă Lego direct pe podea la picioarele tatălui său. Părea mic și vulnerabil. Bietul copil! „Așa a fost întotdeauna de când s-a născut", îi spusese Reid.

Beth se concentră asupra știrilor, văzând pe ecran figura prelungă a lui Stuart Engleton.

– Din nou acest Stuart Engleton, murmură ea. Era un procuror foarte admirat, dar și temut.

– Are un caz nou, spuse Reid. Controversat, ca de obicei.

– Arată ca un vultur, observă Beth.

El începu să râdă.

– Chiar este un vultur. Dar trebuie admirat pentru persuasiune, nu pierde nici un caz.

– Nu sunt de acord cu metodele lui; cred că poate face chiar și un nou– născut să pară un criminal înrăit.

Beth făcu o grimasă.

Emisiunea fu întreruptă pentru o reclamă la pasta de dinți, iar Beth se ridică.

– Mai vrei cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Am făcut un ibric mare. Ești sigur că nu mai vrei?

– Foarte sigur. Dar nu este nevoie să bei atâta cafea.

– Îmi place foarte mult.

– Am observat.

Beth ieși. Nu-i scăpase tonul pe care rostise Reid ultimele cuvinte. Așadar era învinuită că bea prea multă cafea. Dar de ce-l interesa problema asta? Cafeaua fusese cea care o ajutse să reziste la munca aceea grea. Bea un ibric mare de cafea dimineața, apoi se apuca de muncă. În biroul ei intra și ieșea lumea și era mai bine s-o vadă cu o ceașcă de cafea în mână în loc de țigară, sau rozându-și unghiile. Își mai turnă cafea. Numai gândul că va trebui să se întoarcă într-o zi la muncă îi dădu fiori. Iar de acum cafeaua nu-i mai ajuta. Și Doc îi recomandase să mai reducă din cantitatea de cafea, pentru ca să poată dormi mai bine. Se uită la ibricul plin pe jumătate. Îl scoase din priză, apoi turnă restul de cafea în chiuvetă.

Se întrebă ce se întâmplase cu promoția pentru cafeaua instant, de care se ocupase. Se gândise adesea la acest subiect, dar fusese prea lașă ca să-l sune pe Jack. Nimeni nu știa unde se afla ea, așa că acesta n-ar putea s-o contacteze. Ar fi mai bine să-l sune să lămurească situația. Se pare că era seara bravadei pentru ea, mai ales după ce aruncase și jumătatea de ibric de cafea la chiuvetă.

După ce se terminară știrile, Reid îl instrui pe Josh să-și adune jucăriile și să se ducă la culcare.

Beth se ridică imediat.

– Te deranjează dacă dau un telefon la Washington?

El făcu un gest de invitație cu mâna spre biroul său.

– Te rog să telefonezi unde dorești.

Beth intră în birou, se așeză la fotoliul lui Reid și privi lung telefonul. Va trebui să-l sune acasă pe Jack, deși era posibil ca acesta să se mai afle încă la birou.

Divorțat cu un an în urmă, acesta ducea o viață cam dezordonată, dar oricum, își petrecea mare parte din viață la birou. Sărea peste mese, bea prea mult, fuma încontinuu și trăia doar cu adrenalină.

Beth ridică receptorul și formă numărul cu mult curaj. Inima îi bătea foarte tare.

Spre uimirea ei, Jack răspunse imediat, exclamând:

– Unde naiba ești! strigă el.

– În Hong Kong, răspunse Beth. Jack...

– La naiba! exclamă el. Te-am căutat peste tot! Unde naiba te-ai ascuns? Vocea lui suna ca și cum ar fi fost capabil să sară lângă ea prin firul de telefon.

– Vrei să încetezi cu strigătele astea? Nu te aud!

– Beth...de data asta vocea lui suna amenințător.

– Jack am plecat pentru că așa mi-a recomandat medicul, îți amintești? Nu mă supăra mai tare, altfel închid telefonul.

-Te rog să nu faci asta!

– Foarte bine. De ce vrei să știi unde mă aflu? Vrei să mă concediezi?

– Să te concediez? Omul părea surprins. Nici vorbă! Vreau doar să știu ce faci și când te întorci la lucru.

– Mă simt mai bine acum, departe de serviciu. Nu mă voi întoarce o vreme.

– Dar au trecut două săptămâni, Beth! Nu ți-ai revenit?

Beth încleștă maxilarele.

– Nu. Și nici nu mai vreau să discut despre întoarcerea mea la slujbă. Te sun să aflu cum a ieșit promoția pentru cafeaua instant.

– Am obținut contractul, cred că erai sigură de asta.

Beth răsuflă ușurată.

– Sigură?

– A fost un contract grozav! spuse el. Tu ai avut cea mai mare contribuție.

– Și am clacat în fața tuturor.

– Cui îi pasă? Știi ce spunea șeful cel mare?

– Cred că n-o să-mi placă ce o să aud.

Jack începu să râdă.

– Spunea că femeile care se ocupă de afaceri sunt pasibile de tot felul de crize. Sun creatoare și puțin nevrotice, de aceea plâng foarte ușor.

– Ticălosul! Nu cred că i-ar fi păsat dacă aș fi căzut la picioarele lui moartă chiar, atâta vreme cât campania ieșea bine.

Jack începu să râdă.

– Probabil.

– Suntem angrenați într-o afacere de toată lauda, constată Beth cu amărăciune.

Auzi zgomotul făcut de cuburile de gheață din paharul lui.

– Te-ai apucat iar de băut?

– Ce altceva să fac, Beth? Nu vrei să sărbătorim concediul tău bând un pahar împreună?

– Nu, mulțumesc.

– Ești prea departe, nu? Unde ești, Beth? Ce faci acolo?

– Pescuiesc.

Se făcu tăcere.

– Mi s-a spus că este foare relaxant. Ce -ai prins până acum?

– Păstrăv.

– Unde?

– În Hong Kong, ți-am mai spus.

– Așadar, nu-mi spui unde te afli, nu?

– Nu. N-am vrut decât să știu dacă s-a obținut contractul pentru cafeaua instant. Acum că am aflat, îți spun noapte bună, Jack. Beth închise.

Se uită la mâini și observă că tremurau. Ce se întâmplase cu ea în ultimii doi ani? Nu fusese niciodată o femeie dezechilibrată. Iar acum mâinile îi tremurau! Era o epavă. Închise ochii deznădăjduită. Așadar, se obținuse contractul. Teama cu care trăise în ultimele săptămâni se risipi. Cu capul dat pe spate, izbucni în lacrimi.

Capitolul 2

Plânse până la epuizare. Cu capul sprijinit pe brațe, încercă să se calmeze, să-și recapete ritmul respirației. Nu mai plânsese așa de la acea prezentare pentru cafeaua instant. Și înainte de asta? Nu-și mai amintea. Nu era o plângăcioasă. Când situația se înrăutățea, trăgea aer în piept, strângea din dinți și mergea înainte.

Ce se întâmplase cu ea în ultimii ani? Bunul simț și hotărârea nu mai erau de ajuns. Se simțea slăbită, nu mai avea putere să se controleze. Când își va reveni? Când va reveni la normal? Dar ce mai însemna normalul acum? De ce se lăsase pradă disperării în ultimii ani? De ce tensiunea nervoasă? Nopțile de insomnie?

Ridică încet capul și-și șterse ochii, își suflă nasul. Deodată, deveni brusc conștientă că nu mai era singură în cameră. Ridicând privirea, îl văzu pe Reid, așezat confortabil într-un scaun. Cu mâinile sub cap, o studia.

Se înfurie brusc pe el, dar îi fu și jenă. De când era cu ea în cameră? De când o urmărea? Cum îndrăznea, de fapt, să facă asta?

– Te-am auzit, zise el calm, de parcă ar fi simțit revolta ei. N-am putut să merg în continuare spre camera mea pretinzând că nu te-am auzit. M-am gândit că ai putea avea nevoie de umărul meu, sau de o vorbă de consolare. Uite, își ofer acest umăr destul de lat; poți plânge la nevoie pe el și-ți garantez că va prelua jumătate din necazurile tale.

Beth se ridică greu din scaunul pe care stătuse, picioarele tremurându-i.

– Sper că te-ai distrat pe cinste, zise ea cu amărăciune. Apoi se răsuci pe călcâie și porni spre ușă, dar Reid o ajunse din urmă și o întoarse cu fața spre el.

– N-am vrut să te ofensez sau să te rănesc, îi spuse el privind-o cu seriozitate de data asta. Am venit aici în speranța c-aș putea face ceva bun. Durerea și nefericirea sunt uneori emoții puternice care ne pot înfrânge rezistența. Reid o privea. Nici ea nu-i mai putu evita privirea. Încet, Reid o prinse în brațe. Mânia și resentimentele ei se topiră și-l prinse și ea în brațe.

Se simțea bine rezemată cu capul de pieptul lui; se simțise foarte vulnerabilă în ultimul timp încât se speriase. Acum însă simți dintr-o dată că și-a recăpătat curajul.

I se păru c-a trecut mult timp până ce Reid a întrebat-o:

– Cum te simți pe umărul meu?

Ea nu putu să nu zâmbească.

– Este puternic, confortabil și m-a făcut să mă simt foarte bine.

– Am știut că așa va fi. Reid o privi lung, zâmbindu-i.

Beth lăsă capul în jos. Probabil arăta îngrozitor cu ochii roșii și fața umflată de atâta plâns.

– Îmi pare rău.

– Nu mai repeta asta. Să mergem în camera de zi, să bem ceva, să mai stăm de vorbă, dacă vrei. Sau putem urmări programul la televizor. Este un film bun în seara asta.

Ea îi surprinse o sclipire în priri.

– Care?

– „Tarzan și monstrul din spațiul cosmic".

***

Cu paharul în mână, Beth privi în jur, fără a vedea prea mult în afară de culorile predominante în încăpere: verdele unei ferigi atârnate din tavan, albastrul unor cărți îmbrăcate în piele, culorile jucăriilor lui Josh aflate într-un colț. Luă o înghițitură de scotch și fixă feriga cu privirea.

– Am clacat chiar în timpul unei prezentări, își începu confesiunea. Era cea pentru cafeaua instant, la care muncisem câteva luni zi și noapte. Asta a fost cu câteva zile înainte de petrecerea lui Doc, la care ne-am cunoscut. Închise ochii. Nu mi-a venit să cred, a fost cel mai urât lucru care mi s-a întâmplat.

Reid nu zise nimic. Stătea în fața ferestrei mari cu paharul de băutură în mână.

– Stăteam în picioare, explicam, vorbeam, răspundeam la întrebări, când deodată parcă mi s-a șters totul din minte. Am început să tremur, am realizat că tremur, dar nu puteam face nimic pentru a mă opri. Eram teribil de speriată, simțind toate privirile acelea ațintite asupra mea. Și atunci... atunci...am început să plâng. Mi-am pierdut controlul. Nu puteam face nimic, stăteam acolo plângând și tremurând până ce m-a luat cineva de acolo, nu mai știu cine.

Beth mai luă o înghițitură de scotch. A fost umilitor! M-am simțit că un copil prost.

– De ce ți s-a întâmplat asta?

Ea ridică din umeri.

– Cred că din cauza stresului, așa spune Doc. Am lucrat prea mult sub tensiune. Toată viața, toată lumea, este, de fapt , sub tensiune. Eu de ce am cedat?

– De ce nu?

Întrebarea lui o luă prin surprindere.

– De ce spui asta? M-am simțit îngrozitor. Să nu fiu capabilă să fac față lumii moderne!

– Și să câștigi sume imense de bani pentru ca apoi să mori la patruzeci de ani?În cazul în care n-ai știut, incidența atacurilor coronariene este mai mare la femei. Ghicește de ce!

Ea îl privi lung.

– Ce vrei să spui?

– Chiar toți trebuie să urcăm pe scara socială? Chiar toți trebuie să fim tari ca niște buldozere?

– Ce încerci să-mi spui? C-ar trebui să renunț, să mă apuc de împletit coșuri de nuiele?

– Și ce este rău în asta?

– Nimic, dar...

– Spune-mi, îți place ceea ce faci?

– Dacă-mi place? O, Dumnezeule, ar fi trebuit să mă vezi în ultimii ani! Beth strânse paharul în mâini. Acum nu-mi mai place ce fac. La început a fost incitant, eram plină de entuziasm, de ambiții. Am început ca o umilă copy-writer într-o mică agenție. Am învățat foarte repede ce aveam de făcut. Așa că, înainte să-mi dau seama, am ajuns director artistic într-o mare agenție. Aveam propriul meu birou, angajații mei, responsabilitate, bani, da, un salariu respectabil. Mi-am cumpărat un apartament mai bun, o mașină de lux, mobilă. Beth ridică ochii spre tavan, clipind furioasă.

– Până aici, cred că totul a fost bine.

Ea nu-i răspunse.

– Nu este o poveste prea fericită.

Beth îl privi, zâmbindu-i forțat.

– Dar ar trebui să fie, nu?

– Dacă asta ți-ai dorit, da, ar fi trebuit să fie.

– Sigur că asta mi-am dorit! Nu asta își dorește fiecare? De ce să muncești ca un apucat, fără să ajungi unde vrei?

– Singura problemă este că nu ajungi întotdeauna unde ai vrea.

– Am vrut să ajung unde am ajuns! Și am muncit din greu să ajung aici!

Reid își schimbă greutatea trupului de pe un picior pe altul.

– Nu fi atât de arțăgoasă, Beth! îi spuse el impacientat. Nu pun la îndoială faptul că ai muncit din greu. Uneori, planurile nu ne ies. Alteori, lucrurile nu sunt așa cum par. Uneori, Beth, trebuie să ne reorganizăm viața, așa cum ne-o cer împrejurările de viață. El îi vorbi calm, privind-o neîncetat. Beth avu, fără să vrea, senzația că Reid vorbea despre propria-i viață.

Pe moment, îl privi în tăcere, apoi îi evită privirea, concentrându-se pentru a câta oară asupra ferigii.

– Nu știu ce să fac, zise ea cam fără chef. Cred... sper că va fi totul bine după o vreme. Aș vrea să mă întorc, să încerc din nou. Ridică privirea spre el. Nu pot renunța, nu vreau să pierd pariul cu viața. Vreau să-mi dovedesc că pot câștiga.

– Nu ești obligată să demonstrezi nimic nimănui, îi spuse el la fel de calm. Apoi, goli paharul. N-am vrut să te supăr cu întrebările mele. Am căutat doar să te fac să vorbești. Când spui altuia ce te nemulțumește, parcă vezi mai clar ce-ți lipsește. Reid se îndreptă spre biroul său. Trebuie să dau niște telefoane.

Discuția se încheiase.

Beth făcu doi pași înapoi. Nu mai trebuie să scoți o vorbă, Beth, mai bine te duci la un psihoterapeut și spui acolo tot ce ai pe suflet! Este o afacere înfloritoare, din cât am auzit.

Beth și-l închipui pe Reid cu un birou în Freud Hilton de pe Connecticut Avenue din Washington. Un psihiatru în plus în oraș nu ar fi fost mare lucru. Îl și vedea cu ochii

minții la un birou modern, cu mobilier de lux, covoare orientale și o secretară blondă. Ea nu fusese niciodată într-un cabinet de psihiatrie, dar așa auzise.

Se comportase copilărește. Îl invidie pe Reid pentru încrederea și calmul său, pentru felul în care-și controla viața. Era un om liber, independent. Făcea doar ce voia.

Beth se ridică și deschise televizorul, trecând de pe un canal pe altul, fără a găsi ceva interesant. A, găsi Tarzan și monstrul extraterestru. Ei bine, de ce nu? Se așeză oftând pe sofa, fixând ecranul.

***

În fiecare dimineață, Reid hrănea animalele înainte de a pleca de acasă. Petrecea cam toată ziua la Richmond, unde avea o firmă cu niște prieteni. Ani de -a rândul muncise la dezvoltarea unui proiect lângă Richmond, care se axase pe construcția unor case, vreo patruzeci și șase la număr.

Josh nu era obișnuit ca tatăl său să lipsească atâta timp de acasă. Nu avea chef să stea cu Beth. Era un puști foarte voluntar și încăpățânat, dar ea reuși să-l dezarmeze prin calmul ei.

– Nu-mi placi deloc! strigă puștiul, când Beth îi interzicea să stea prea mult în fața televizorului. Nu-mi placi!

– Îmi pare rău.

– O să-i spun tatei că vreau să dispari de aici! Ochii puștiului aruncau flăcări. Pumnii i se încleștaseră. Beth regretă că micuțul o vedea ca o amenințare a micii lumi pe

care tatăl lui și el și-o creaseră singuri; nimeni nu avea voie să le invadeze această lume.

– Chiar cred c-ar trebui să-i spui, zise Beth calmă. Este important să știe ce simți, Josh. Beth îi spuse acestea fără să ridice glasul, iar puștiul o privi suspicios.

– Dacă tata spune să pleci, tu o să pleci?

– Sigur că da. Nu este casa mea, sunt doar musafirul vostru o vreme.

Oare observase că puștiul se detensionase? Mai mult ca orice ar fi vrut să-l prindă în brațe, să-l țină strâns la piept, să-i spună că nu-i vrea răul, că nu va face nimic să-l afecteze. Observă cum trupul lui micuț se relaxează. Ținea încă bărbia ridicată sfidător în sus și ridică indiferent din umeri.

– Bine, în acest caz, nu vor fi probleme.

Ea înțelese ce voia să spună. Era bine că ea era doar un musafir. Pentru că nu avea să stea mult timp.

– Nu te plac deloc! repetă Josh după alte câteva zile.

– Îmi pare rău, Josh. Oare încerca s-o înfurie cu orice chip?

El ridică încă o dată din umeri.

– Habar n-ai despre viața iepurilor!

Iepurașii erau în grija lui. Beth îl urmărise cum le spăla cuștile, cum îi hrănea, apoi le umplea vasele cu apă. El știa că era urmărit și se comporta cu multă mândrie.

– Pe mine nu m-a învățat nimeni să cresc iepuri niciodată, se confesă Beth. Când eram copil, n-am avut nici un animal, câine sau pisică.

El deschise ochii mari.

– Nici un animal?

Ea scutură din cap.

– Am locuit într-un apartament. Acolo nu era parc în apropiere, nimic în afară de un balcon. Nu aveam unde să ținem animale.

– Măcar o pisică!

– Mamei nu-i plăceau pisicile.

– Oh! Puștiul păru impresionat. O privi în tăcere câteva clipe cu totul felul de gânduri formându-se în minținșoara lui mică, după cum vedea Beth.

– Eu n-am avut mamă, se spovedi el. Tata spune că a trebuit să plece imediat ce m-am născut, așa că el a avut grijă de mine, și asta a fost cea mai importantă misiune a lui pe lume. Știu că nu va pleca niciodată să mă lase singur.

Beth se înduioșă.

– Știu că te iubește foarte mult.

– Și eu știu asta, zise Josh, îmi repetă asta tot timpul.

Beth nu se îndoia că ar fi fost așa. Nu văzuse niciodată o relație tată– fiu atât de strânsă ca a lor. Îi făcea plăcere să-i vadă jucându-se, muncind împreună, vorbind. Era evident că Josh este cea mai importantă persoană din viața lui Reid.

– Josh, zise ea după un moment de tăcere, n-ai vrea să mă ajuți să fac niște prăjituri cu ciocolată?

El ridică ochii.

– Aș putea să te ajut să le amesteci?

Ea se prefăcu îngrijorată.

– Dar știi s-o faci?

– Cum să nu!

***

Reid veni acasă foarte mulțumit. Îi mersese bine la muncă și părea dornic să discute despre evenimentele zilei, mai ales după ce seara îi arată lui Beth detaliile proiectului său.

– Crezi că lumea este pregătită să accepte o astfel de provocare? Oamenii nu prea agreează casele subterane. Eu am fost unul dintre ei.

– Ai fost, dar nu mai ești. Pot veni să se convingă de soluțiile mele noi când vor fi gata primele case. Vor constata că plătesc foarte puțin pentru utilități. Electricitatea va fi generată de mori eoliene. Încălzirea și gazele naturale nu vor fi o problemă, datorită metodelor de construcție.

Ea știa toate acestea, dar îl lăsă să vorbească.

– Vom merge cu pași mici, după cum ți-am mai spus. Uită-te aici, zise el. Reid arătă un punct roșu de pe hartă. Vom construi trei străzi pentru început, cu zece case pe fiecare. Toate vor fi cu fața spre sud, sau cel mult spre sud-est, așa că vor fi mai mult sau mai puțin drepte. Avem trei proiecte diferite. Toate casele vor da spre deal, iar în față vor avea câte o grădină frumoasă. Asta îți dă sentimentul de intimitate. Apoi îi arată altă hartă. Iată aici peisajul. La nordul fiecarei case vom planta brazi, ca să oprească vântul dinspre nord. Străzile vor fi de-ajuns de largi ca brazii să nu blocheze soarele caselor din spate.

El privi harta o vreme, gânditor, apoi ridică privirea și făcu o grimasă.

– De fapt, este posibil ca omenirea să nu fie pregătită să accepte acest fel de case. Ne-ar ajunge treizeci de cumpărători.

– De unde-i vei lua?

– O să facem multă publicitate, nu-mi fac probleme din cauza asta. El ridică din umeri. Există și riscuri, întotdeauna. Nu sunt sigur că Richmond este cea mai bună locație pentru această aventură, dar am făcut-o aici din diferite motive.

– Mi se pare o provocare, nu?

– Nu te plictisește să-ți vorbesc despre proiectul meu?

– O, nu! După câteva luni petrecute doar cu proiectul pentru cafeaua instant, este... altceva.

Beth se uită la schițele de pe biroul lui.

– Sunt convinsă că va fi un succes.

– Crezi? Reid se așezase pe un colț al biroului.

Ea ridică ochii spre el.

– Da, sunt convinsă. Am văzut cum ți-ai făcut această casă. Aș putea cumpăra acțiuni cumva?

El încuviință.

– Ești gata să-ți riști banii?

– Toată viața este o asumare de riscuri.

Se aplecă spre ea, atât de aproape, încât avu impresia c-o va atinge.

– Ești o femeie provocatoare, murmură el. Ce-ai zice să facem o plimbare sub clar de lună?

– Ar fi cam riscant, nu? șopti ea.

Reid începu să râdă și prinzând-o de mână o conduse spre partea din spate a casei, unde se afla bradul acela înalt, care ascundea luna.

– Nu se vede luna, îi reproșă ea.

Reid îi trasă cu degetul conturul buzelor.

– Oricum n-ai vedea-o, dacă ți-ai închide ochii. El veni tot mai aproape și gura lui o găsi înainte ca ea să mai poată spune ceva. O sărută lung, făcând ca fiecare nerv să reacționeze. Apoi o prinse în brațe și o presă cu sânii de pieptul său. Ea reacționă fără să gândească, cu toate că știa că ar putea exista o primejdie în toate astea, dar nu-i păsa. Inima îi bătea tare. Reid era un iubit pasional, asta știa. Mai fuseseră bărbați în viața ei care știuseră să sărute, dar nu așa ca Reid McShane. De ce se simțea așa? De parcă ar fi vrut să uite de orice și să-și piardă mințile pentru acest bărbat!

Nu putea să simtă asta doar după un sărut! Se rupse din sărutul lui și se depărtă de el.

Reid o urmă.

– Beth, am greșit cu ceva?

– Nu, te-ai descurcat foarte bine, prea bine, de fapt. Propriile-i sentimente o deranjau, se simțea amenințată de ele. Nu era momentul unei povești de dragoste.

Dar de ce ai venit aici? se întrebă.

El o privi lung.

– N-am făcut decât să te sărut.

– Dar ce sărut! exclamă ea.

El oftă teatral.

– Ți-ai și pierdut mințile? Un singur sărut și...

– O, taci!

El începu să râdă. Beth fugi spre casă, de acolo spre lac, iar Reid după ea. Cu răsuflarea grea, se așezară pe mal, foarte aproape unul de altul.

– Te voi săruta din nou, îi șopti el.

– Fii atent acolo! strigă Beth, iar când el privi în direcția indicată, îl împinse cu putere în apă.

Reid ieși stropind în jur.

– Te învăț eu minte! strigă Beth, pornind în fugă. Fără suflare, ajunse aproape de casă, realizând abia atunci că Reid n-o urmase. Simțindu-se penibil, deschise ușa și intră.

Și acum? Era mai bine să aștepte în camera de zi sau să se ducă în dormitorul ei?

Cel mai bine era să se încuie în dormitor. Făcu asta, se așeză pe pat tăcută ca un șoricel.

Așteptă. Casa era cufundată în tăcere. Mai așteptă. Nici un sunet. Nu mai era deloc distractiv. Oare Reid aștepta să vadă dacă va ieși să-l caute? Era dincolo de ușă pregătit s-o sperie? Asta era răzbunarea lui? Ciudat!

De fapt, nu era ciudat de loc. Se ridică de pe pat, descuie ușa și se strecură spre ușa de la intrarea casei. O deschise aceasta scârțâi și... așteptă. Un sunet ciudat îi ajunse la urechi, simți mișcare și văzu cum apare o umbră.

Era Reid. Deschise ușa și-l văzu pe cărare.

– Vino să mă ajuți! îi strigă el, foarte supărat. Beth fugi în întâmpinarea lui și reuși să-l aducă în casă. În bucătărie îl așeză pe un scaun și-i văzu chipul schimonosit de durere. Își scrântise glezna, sau poate și mai rău.

Fără o vorbă, îngenunche în fața lui, îi scoase pantoful cu multă grijă, dar nu cu destulă răbdare, după cum citi pe figura lui chinuită. Glezna îi era foarte umflată.

– Voi aduce niște gheață, zise ea.

Puse cuburi pe o tavă, apoi le introduse într-un pungă, o înveli într-un prosop, se întoarse și o așeză pe glezna lui umflată.

Reid nu-i mai spusese nimic; după ce realiză această operație, se așeză în fața lui pe un scaun privindu-l. Și el o urmărea cu chipul cam împietrit.

– Îmi pare rău. Nu știa ce ar fi putut să-i spună altceva. Se simțea rău. Te doare?

– Destul.

– Poate ți-ai rupt glezna. Cred c-ar fi mai bine să te duc la un spital, la camera de gardă, să vedem ce este. O, dar spitalul era la foarte mare distanță, iar Josh adormise deja. Nu-l puteau lăsa singur, iar bunica Daisy probabil dormea și ea la această oră.

– Este doar o întindere; am avut destule până acum, ca să le recunosc. Să vedem cum va fi mâine.

Dacă Reid nu s-ar fi simțit rău, situația ar fi fost comică. Era ud până la piele, părul la fel, strălucea de stropi de apă, iar mătasea broaștei îi atârna penibil pe gât. Își șterse fața și o privi furios.

– Ce-ai zice să-mi aduci și un prosop?

Ea sări imediat în picioare.

– Fii atentă! Un invalid este de– ajuns în casă.

Într-o situație normală n-ar fi luat în seamă tonul lui, i-ar fi spus să se arunce singur în lac sau să se plimbe dar nici una din aceste recomandări nu era indicată acum. Se simțea vinovată. Era vina ei că Reid își scrântise glezna și suferea.

Când reveni cu prosopul, el își scosese cămașa, așezat pe podea. Luă prosopul din mâna ei și începu să-și șteargă părul ud. Pieptul îi era acoperit de același păr negru. Reid observă că era privit, dar nu avea chef de glumă.

– Ce-ar fi să mă ajuți să-mi scot și celălalt pantof? Era mai mult un ordin decât o rugăminte, dar nu mai conta. Beth se aplecă și-i scoase pantoful.

– Cum s-a întâmplat? îl întrebă.

– M-am împiedicat, cum altfel? Spunând acestea Reid gemu de durere. Este prea întunecat să alergi pe pășune noaptea.

– În acest caz, n-ar fi trebuit s-o faci. Dar fu o greșeală să spună asta, după cum realiză imediat.

– Dar m-ai îmbrâncit în lac, nu-ți mai amintești?

– Dar nu te-am făcut să alergi după mine!

Oare de ce continua să susțină aceste prostii? Se înfurie pe sine, pe el, pe cele întâmplate. Era mai bine să tacă!

Reid o urmărea.

– De ce naiba ai făcut asta? insistă Reid.

Pentru că m-ai speriat ar fi vrut să-i spună, dar ridicând din umeri zise doar atât:

-Nu știu.

El continua s-o fixeze cu ochii lui negri, pătrunzători.

– Ai acceptat invitația de a te plimba cu mine sub clar de lună. La ce naiba te-ai așteptat?

– La o plimbare sub clar de lună.

– O, câtă inocență! Îmi topește inima!

Lui Beth nu-i plăcură vorbele lui. Ar fi fost ușor să-i țină piept, să-i răspundă cu aceeași monedă, dar nu avea chef

s-o facă. Și iată-l pe acest bărbat atrăgător, plin de sine, furios, ud, imobilizat, iar situația nu mai era deloc hazlie.

– Ar trebui să-ți scoți pantalonii ăștia uzi, zise ea cu jumătate de gură.

– Vrei să mă ajuți? zise el pe un ton sarcastic.

Reid nu făcea lucrurile mai ușoare pentru ea, era clar.

– Sigur că te ajut, se oferi, ridicând din umeri.

– Pe naiba! Du-te în camera mea și adu-mi un halat de baie, este în spatele ușii.

Beth se înfurie.

– Știi ce, domnule? Dacă vrei halatul acela blestemat, mi te poți adresa într-o manieră civilizată, mai ales spunându-mi te rog!

El pufni deodată în râs.

– Te rog să-mi aduci halatul de baie, este în spatele ușii.

Beth se îndreptă spre locul indicat fără comentarii.

Se întoarse cu halatul lui.

– Mă întorc cu spatele până te schimbi. Între timp, o să-ți pregătesc ceva de băut.

– Mai bine ieși din încăpere! exclamă el furios.

Gemând exasperată, Beth ieși.

– Și se mai spune că femeile sunt exagerat de pudice!

Deodată, cămașa lui udă, plină de mătasea broaștei îi zbură chiar în față.

A fost o surpriză totală care o lăsă fără cuvinte. După ce reuși să se descotorosească de hainele lui ude, se înfurie și privindu-l îi observă rânjetul plin de maliționitate.

– Asta poate te va învăța minte, zise el încet.

Beth îl privi cu duritate, fără să scoată o vorbă, apoi se întoarse și plecă. Râsul lui o urmări.

După zece minute, când se calmase, se aventură din nou în bucătărie. Reid, îmbrăcat în halatul de baie, se afla tot acolo. Îi căzuse compresa cu gheață de pe picior și observă șocată că glezna era foarte umflată. Și nu era doar umflată, ci și învinețită. Dacă-și rupsese piciorul?

– Lasă-mă să te duc în sufragerie, se oferi ea. Te vei simți mai bine pe sofa.

– Mi-ar fi mai bine în pat, zise el cu amărăciune.

Reușiră să ajungă la patul lui și, cu un oftat, Reid se așeză, sprijinindu-se de perne. Avea un pat mare și confortabil, cu noptiere pe care se aflau reviste, cărți și o lampă pentru lectură.

Podeaua era acoperită de o mochetă crem; în încăpere se mai afla un fotoliu și un dulap mare. Era o cameră destinată odihnei, fără pretenții.

Îl privi pe Reid.

– Există un bandaj elastic pe undeva, zise el, spunându-i unde să caute.

Beth îi ridică piciorul pe o pernă, îi puse din nou gheață, timp în care-i studia chipul. Părea palid; știa că durerea nu era chiar ușoară.

– Să-ți aduc o aspirină? îl întrebă.

El deschise ochii.

– Aș prefera ceva de băut. Un scotch cu gheață, te rog!

Beth se simți penibil.

– N-am vrut să se întâmple asta, se scuză ea. Îmi pare teribil de rău.

El încercă un zâmbet care fu mai mult o grimasă.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. O să-mi treacă, sunt sigur. Nu sunt supărat pe tine. Se mai poate întâmpla și așa ceva când te joci.

***

Ceasul o trezi dimineață la ora trei când, pe jumătate adormită, făcu un efort să coboare din pat. Se duse la bucătărie unde pregăti o altă compresă cu geață pentru Reid. Cu compresa în mână, se strecură în camera lui și-l auzi mișcându-se.

– Beth?

– Ți-am mai adus gheață. Te-ai trezit de mult?

El aprinse lampa de pe noptieră.

– M-am trezit destul de des. De fiecare dată când mă mișc am o durere cumplită.

Reid stătea cu piciorul ridicat pe o pernă, dar gheața i se topise. Beth îi schimbă compresa cu gheața nouă pe care i-o legă de picior. Îl văzu clipind des de durere și se scuză.

– Îmi pare rău că mă port ca un copil, dar mă doare foarte tare.

Beth își aminti ce rău arăta piciorul lui și nu se miră că avea dureri.

– Se pare că noua lege, abia votată, le permite și bărbaților să aibă dureri.

El zâmbi.

– Era și timpul! A fost prea greu să pretind că sunt un macho. Ce-ai zice de o aspirină? Ne sunt permise nouă bărbaților?

– Dar și în privința aspirinei s-a schimbat legea. Să-ți aduc una?

– Te rog. Ești foarte amabilă.

– Știu, răspunse Beth, și plecă să-i aducă apă și aspirină.

Reid luă aspirina cu jumătate de pahar de apă.

– Te-ai trezit sau ai pus ceasul să sune ca să-mi schimbi pansamentul?

– Sigur că l-am pus să sune! Știam că gheața nu va dura prea mult; este foarte important ca glezna ta să stea la rece în perioada imediat următoare accidentului, să nu se umfle prea mult.

Beth se așeză picior peste picior pe covor, așteptând ca Reid să termine de luat medicamentele; i se părea ciudat să se afle aici în dormitorul lui în mijlocul nopții. Cu mintea unei realizatoare de reclame, văzu imediat cum putea realiza un astfel de spot: femei și bărbați așezați într-o atmosferă de senzualitate pe covoare groase, bând din cupe vin. Femeile aveau picioarele cu ciorapi de mătase fini, expuse seducător, iar pantofii erau aruncați prin preajmă. Apoi, imaginea se concentra asupra unei lumânări, a unui singur trandafir, sau a amândurora. În cadru se mai afla un pat dublu, cu așternuturi de mătase.

Își trecu palma peste covorul gros pe care era așezată. Putea întinde încet, cu mișcări lascive, un picior; dar faptul că nu avea ciorapi de mătase o opri să facă mișcarea; nu că

ar fi fost vreo problemă cu picioarele ei. Halatul de baie era legat doar la mijloc, așa că-și putea scoate fără probleme picioarele la vedere. Îi lipsea paharul cu vin, nu erau trandafiri, nici lumânări în cameră. Ce altceva mai lipsea? A, chiar ea nu era ceea ce trebuia; femeile din aceste reclame aveau toate părul lung și foarte bogat, pe când ea era tunsă scurt. Și mai lipsea bărbatul așezat într-o poziție romantică privind cu adorație femeia din fața sa. Iar singurul bărbat din încăpere stătea întins pe pat cu ochii închiși și piciorul învelit în gheață.

Ei bine, nu le poți avea pe toate, se gândi Beth.

O vreme, rămase privindu-l. Avea un chip frumos, puternic, masculin, fără a fi dur sau grosolan. În ochi i se putea citi de obicei căldură, iar ochii îi străluceau mai ales când își privea fiul. Era un bărbat cu o inimă mare.

Pe neașteptate, Reid deschise ochii și o privi. Cu mâna dreaptă, arătă locul gol de lângă el.

– Nu sta acolo, vino lângă mine.

Invitația fu o surpriză, dar ea își reveni imediat.

– Aspirina a început să-și facă efectul, nu?

Ochii lui râdeau.

– Mda, să zicem că simt parțial efectele binefăcătoare. Poți să te simți în siguranță. Sunt mai mult sau mai puțin incapabil...

– Mulțumesc pentru invitație, dar prefer să dorm în patul meu; este mai sigur pentru tine, pentru că lovesc cam des cu picioarele în somn.

Ieși, auzindu-l cum râde apoi geme de durere.

***

A doua zi dimineață, Reid încercă să stea într-un picior, dar nu reuși. Chipul îi era contorsionat de durere.

– La naiba! La naiba! repeta furios. Te rog, Beth, adu-mi o cârjă de la Daisy. Cred că mai are unele de iarna trecută, când l-a avut aici pe nepotul ei care și-a rupt piciorul.

Se luptă să meargă cu cârja, să se sprijine în piciorul sănătos, așezându-se după câțiva pași pe canapea să citească, să se lamenteze.

Beth făcu toate muncile casei. Mulse capra, hrăni păsările, adună ouăle din cuibare, culese fasole și căpșuni. Plătea pentru că-l îmbrâncise în lac. Mai mult sau mai puțin, îndeplini toate treburile casei în zilele următoare în lipsa lui.

Sosiră cunoștințele lui Reid, bărbați mai ales, care se opreau lângă sofa și discutau diferite probleme cu el, în timp ce ea le făcea cafele, le aducea biscuiți, sau băutură. Discutau proiecte de case, prea adânciți în discuție s-o mai observe și pe ea.

Sau poate faptul că era îmbrăcată în blugi cu un tricou comun o făcea lipsită de farmec. Se gândea la acest aspect stând în bucătărie, curățând fasole într-un bol pe care-l ținea pe genunchi, cu picioarele sprijinite pe un scaun din fața ei.

Numai dacă m-ar vedea Jack acum, se gândea. Știa dinainte ce i-ar spune.

Fasolea era aproape terminată de curățat, slavă Domnului! Va trebui s-o fiarbă și s-o gătească.

Reid apăru șchiopătând, în piciorul sănătos, cu o ceașcă goală de cafea în mână.

– Te rog să-i duci lui Daisy fasolea asta s-o curețe.

– Aș vrea s-o termin eu, doar mi-am promis s-o fac.

– Nu ai deja destul de făcut?

Ea ridică din umeri.

– Nu-mi place să stau. Ceea ce fac acum este nou pentru mine.Te rog, așază-te și spune-mi ce mai am de făcut. Îi oferi un scaun mai aproape de locul în care se afla.

Reid reuși să se așeze, nu fără o grimasă.

– Admir interesul tău pentru tot ce este nou.

Înclinând capul, Beth zâmbi.

– Mulțumesc, domnule.

Josh apăru târându-și picioarele, cu un pahar de suc de portocale pe care-l puse pe masă, după care plecă fără a le adresa o vorbă. Reid îl urmări cu privirea, încruntându-se.

Josh era nefericit că tatăl lui avusese accident. Nici prezența lui Beth nu-l fericea prea tare; era evident din atitudinea lui ca și din vorbele pe care i le adresase. Nefericirea i se citea pe chip.

Era evident pentru Beth că Reid observase atitudinea fiului său, dar până în acest moment nu făcuse vreun comentariu.

După ce-l culcă în seara aceea pe Josh, Reid veni în bucătărie unde Beth curăța masa.

– Ai idee ce se întâmplă cu băiatul meu? o întrebă el brusc. Am încercat să-i vorbesc, dar n-am scos o vorbă de la el.

Beth curăța chiuveta. Ridică încet capul și privirile li se întâlniră. Reid era furios.

– Nu mă place, nu mă vrea aici. Așa este cu toate femeile?

Reid se încruntă și-și trecu impacientat o mână prin păr.

– Nu au fost prea multe femei pe aici, sau să zicem că nu au stat prea mult. Am locuit în casa surorii mele în Florida câte două săptămâni, uneori. N-au fost probleme. Ridică din umeri: o iubește pe Daisy.

Beth șterse cu atenție ochiurile aragazului.

– Daisy are șaizeci și opt de ani și locuiește mai jos de noi.

Se făcu tăcere.

– Iar tu ai douăzeci și șase de ani și locuiești aici.

– În propria lui casă. Fără a-l privi pe Reid, Beth termină treaba apoi se întoarse spre el.

– Se simte amenințat, Reid, dintr-un motiv sau altul.

El oftă.

– Indiferent care ar fi motivul, nu-mi place cum se poartă.

– Nici eu nu sunt prea fericită, recunoscu ea. Pentru un moment, ezită. Spunea ceva despre mama lui care a plecat după ce l-a născut. Nu vreau să citez din Freud, dar poate nu mă place tocmai pentru că semăn cu mama lui, din ceea ce mi-a spus.

Beth putea spune mai multe, dar n-o făcu. Poate Josh își ura mama că-l părăsise. Poate din acest motiv nu voia să se apropie nici de ea. Poate aștepta ca mama lui să se întoarcă și nu trebuia să-i ia nimeni locul între timp.

Reid o privi gânditor.

– Nu m-am gândit la asta, dar este o posibilitate. Reid o privi lung. Știu că n-ai făcut nimic să meriți comportamentul ăsta. Te rog să nu te mai gândești acum.

– Bine, nu mă mai gândesc.

– Nu-mi imaginez că iubește o mamă pe care nici n-a văzut-o. Am încercat să nu-i cultiv sentimente negative față de ea, mai ales când i-am explicat situația, deși numai Dumnezeu știe că nu mi-a fost ușor.

– Sunteți divorțați? Întrebarea se rosti înainte ca ea să-și dea seama.

El o privi lung.

– Nu, eu și mama lui Josh n-am fost căsătoriți.

Nu era ceea ce s-ar fi așteptat; realizarea aceasta o făcu să se simtă ciudat, pentru că nu știa cum să răspundă.

– Ești șocată? o întrebă Reid amuzat.

– Nu... numai că nu m-aș fi așteptat la asta. Șocul urmează...

El începu să râdă.

– Poate dacă mi-ai pregăti ceva de băut și m-ai ajuta să ajung până la sofa, ți-aș povesti totul.

Capitolul 3

Beth aduse paharele, o sticlă de scotch și alta de votcă, și le puse pe barul care separa bucătăria de living. Acest bar putea servi și ca masă. Beth privi încă o dată felul în care erau aranjate paharele și sticlele. La dreapta pusese sticla de scotch pentru Reid, la stânga pe cea de votcă și de suc pentru ea.

Așadar, Josh era copil nelegitim, după cum se spunea melodramatic, de parcă nu i-ar fi fost permis să existe, să respire, sau să trăiască. Turnă scotch în paharul lui Reid.

Copil nelegitim. Născut în afara căsătoriei. Dumnezeule, era aproape hazliu! Toate aceste cuvinte se asociau într-un context care nu avea legătură cu Reid.

Își turnă votcă, apoi puse sticla la loc.

Ce se întâmplase, de fapt? Reid avusese vreo aventură cu o tânără, mult prea tânără ca să-și asume responsabilitatea creșterii copilului? Fusese forțat să se ocupe singur de copil? Ridicol! Poate că avusese o aventură cu o femeie de vârsta

lui, dar refuzase să se însoare cu ea. Nu, nici asta nu putea fi. O femeie de vârsta lui n-ar fi rămas însărcinată, fiind cu capul în nori, pentru ca mai apoi să abandoneze copilul în brațele partenerului.

Ceva diferit se întâmplase aici. În general, din viețile copiilor nelegitimi lipseau tații, dar în cazul lui Josh lucrurile erau puțin altfel. Nu văzuse nicicând un tată și un fiu atât de apropiați. Mama dispăruse, cum spunea Josh. Amintirea discuției cu el îi stăruia în minte.

Poate Josh nu era fiul lui Reid. Gândul o lovi ca un șoc dureros. Poate că-l înfiase numai pentru că era al unei surori mai mici, sau...

Ei, oricum avea să afle. Duse tava cu băuturile în living și-i întinse paharul lui Reid. El îi zâmbi și se simți cuprinsă de o stare de nervozitate.

Nu era problema ei, dar voia să afle. În același timp, se temea de ce ar fi putut afla, deși nu știa din ce motiv.

Nimeni nu este perfect, se gândi, toți avem micile sau marile noastre secrete.

Nu vreau să cunosc secretele acestui bărbat care-mi place teribil de mult. Te rog, Reid, te consider un om bun, vreau să păstrez această amintire despre tine, nu vreau să aflu nimic care să strice această imagine.

Se așeză în fotoliu, unde citise, urmărise televizorul, se gândise, ascultase muzică. Sorbi din paharul cu băutură.

Dar de ce-l considera astfel pe Reid? Numai pentru că i-l prezentase Doc?Nu, așa îl simțea. Dar de ce să fie chiar așa? Este o ființă. Ce-ai vrea să fie? Sfânt?

Reid se foia pe fotoliu, pentru că nu se simțea confortabil. Va dura câteva luni până-i va trece glezna, așa i se spusese. Iar ea trebuia să se simtă vinovată în tot acest interval?

Reid luă o gură de scotch, apoi puse paharul pe masă.

– Pari îngrijorată, începu el.

– Nu sunt îngrijorată, doar serioasă. Apoi se concentră asupra paharului cu băutură, în care cuburile de gheață începuseră să se topească.

– Reid, zise ea după o pauză, Josh este fiul tău? Întâlnindu-i privirea, observă că era foarte surprins.

– Chiar așa este. Dar de ce-mi pui o astfel de întrebare?

– Nu, știu, ar fi fost o posibilitate.

– Mama nu l-a vrut, zise Reid cu o voce foarte dură. Eu, în schimb, mi l-am dorit mult. Reid ridică paharul și mai sorbi din el. Am trăit împreună doi ani. Pe atunci, eram implicați fiecare în cariera sa și munceam ca nebunii, nu prea avem timp pentru distracții. Eram în aceeași barcă, să zicem. Ne cunoșteam foarte bine, ne înțelegeam. A fost o relație foarte confortabilă pentru amândoi, până ce lucrurile au început să nu mai meargă.

Beth nu știa dacă trebuia să spună ceva. Începu să-și privească unghiile care arătau îngrozitor. Nu va mai săpa în grădină de acum înainte. Dar de ce-ai păsa acum de unghii?

– Era biolog, continuă Reid. Un biolog strălucit. Lucra pentru un cercetător renumit. Mie a început să-mi placă mai ales pentru inteligența ei. Era o minte rațională, foarte logică. Știa să ia decizii, să vadă lucrurile în profunzime.

Beth nu scoase o vorbă. Îl privea, observându-i chipul cu trăsături frumoase, armonioase. Se vedea că nu-i face plăcere să povestească aceste lucruri.

– Nu trebuie să-mi spui chiar totul, Reid...

El ridică din umeri.

– Am început și va trebui să termin.

Beth se așeză cu genunchii sub ea și-l urmări în continuare. Își dori ca el să n-o fi privit. Începu să-și muște buzele.

– Cum o cheamă? se trezi întrebând.

– Carol, răspunse Reid imediat.

Carol. Numele acesta nu se potrivea unui tip anume de femeie. Nu putea fi blondă și scundă, nici înaltă și brunetă. Cunoscuse mai multe femei cu acest nume și fuseseră foarte diferite. Ca și cele cu numele de Mary sau Sue.

Carol. Se gândi la Josh, și-l privi pe Reid. Probabil, această Carol era înaltă, cu ochii negri, cu ochelari cu părul până la umeri. Duse mâna la cap, trecându-și palma peste părul ei tuns scurt. Această tunsoare i se potrivea. Își dori dintr-o dată să fi avut părul lung și ondulat. Știa că avea gânduri stupide dar nu le putea controla.

– Carol a rămas însărcinată, se hotărî Reid să continue întrerupându-i gândurile. A fost ceva neașteptat, neplanificat.

La început a fost șocată, apoi furioasă. Nu voia un copil din cauza căruia să nu mai poată munci, să-și rateze cariera. De fapt, nu-și dorea copii deloc. Nu intrau în planurile ei de viață. A hotărât să avorteze. A decis asta fără să mă

întrebe ce doresc, fără să discute viața noastră. M-a pus în fața deciziei finale. O privi pe Beth un moment, iar ea constată șocată că era furios și plin de amărăciune. Niciodată n-am fost atât de furios, continuă el pe un ton mai scăzut. Era punctul maxim al relației noastre. Planificat sau neplanificat, acest copil era și al meu nu numai al ei. I-am spus că eu îmi doresc copilul. Eram maturi, aveam fiecare din noi o profesie bine stabilită și remunerată. Nu uit nici acum cum m-a privit, de parcă mă ura.

– Vrei copilul? m-a întrebat. De ce nu-ți faci tu unul?

A urmat o ceartă destul de urâtă.

Beth și-i imagina stând față în față, cu pumnii încleștați. Apoi se întrebă ce ar face ea dacă, aflată pe panta ascendentă a unei cariere de succes, ar rămâne însărcinată.

– Cred c-a fost teribil, zise ea. Pentru amândoi. Ce s-a întâmplat?

– Am chemat un avocat, un prieten. Nu mai avusese cazuri ca al nostru. Am discutat cu el toată noaptea aceea. Concluzia a fost că un viitor tată nu are prea multe drepturi dacă nu este căsătorit cu mama copilului. Și căsătoria nu era o soluție în cazul nostru. Carol mi-a spus foarte clar că nu vrea să se mărite doar pentru copil. Nu voia copilul cu nici un chip. În clipa aceea am știut că a doua zi dimineața putea să iasă pe ușă și să se întoarcă fără el. Nu puteam s-o previn să avorteze.

Urmă o lungă tăcere. Era tensionat ca atunci când avusese loc discuția.

– Am nevoie să beau ceva, zise el brusc.

Beth sări numaidecât să-i umple paharul gol.

– Mă întrebam de ce ți-ai dorit copilul atât de mult.

El zâmbi.

– Când Carol mi-a spus la început că este însărcinată, n-am crezut-o, dar apoi am fost copleșit de emoție. Un copil prinsese viață în pântecele ei; nu știam dacă va fi băiat sau fată, dar mi-am pierdut mințile de fericire.

Reid făcu o pauză și zâmbetul îi pieri.

– Apoi mi-a spus că nu vrea copilul și va face avort. Bine că nu sunt un bărbat violent, altfel nu știu ce aș fi făcut.

– Dar totuși a născut copilul, Reid... zise Beth cu blândețe. Cum s-a întâmplat?

Chipul lui căpătă o lumină stranie.

– După ce a plecat avocatul, am rămas singuri. Mi-o amintesc și acum; fuma țigară după țigară, tăcea, nici nu mă privea. Eu gândeam atunci că n-ar trebui să fumeze atât de mult pentru că dăuna copilului, dar ei nu-i păsa. Nici nu se uita la mine. Niciodată nu m-am simțit atât de neajutorat și niciodată în viață nu mi-a păsat atât de mult de ceva... Am început să plâng ca un puști neajutorat. Ai văzut vreodată un bărbat plângând?

– Nu.

– Te șochează ce ți-am spus?

– Nu.

– Și ea a început să plângă. Stătea acolo cu capul pe genunchi...cred că se simțea mizerabil... dar cel mai

îngrozitor lucru era că nu ne puteam încuraja unul pe celălalt. Abia atunci am realizat că suntem foarte departe unul de altul...că întotdeauna am fost așa. Relația noastră nu avea o bază reală și a eșuat la prima criză. Nu eram o echipă. Ne-am dus la culcare în paturi separate. Înainte, am cinat în tăcere. A plecat dimineața ca de obicei, s-a întors la vremea potrivită seara și-a pregătit ceva de băut și mi-a spus fără a mă privi că va da naștere copilului, dacă-l doream atât de mult. Eu am trecut prin clipe de groază zi și noapte. Cred că arătam ca un lunatic atunci când o priveam, apoi am vrut... am vrut s-o iau în brațe și să-i spun că ...Reid se opri o clipă de parcă i-ar fi fost greu să mai vorbească. Voiam s-o iau în brațe să-i spun că vom reuși împreună, că voi avea grijă de ea. Voiam să fac să dispară tensiunea aceea teribilă dintre noi. Dar ea nu mi-a dat șansa. M-a împins de parcă aș fi fost nebun.

– N-am terminat, a spus ea; voi avea copilul cu condiția ca tu singur să-ți asumi responsabilitatea pentru creșterea lui. Nu vreau să mă implici în vreun fel. Era o femeie rece și dură. Personalitatea ei se modificase; n-o mai recunoșteam.

– De ce și-a schimbat convingerile în privința copilului? întrebă Beth.

– N-am idee. Nu mai voia să vorbească. Pentru ea, subiectul era închis. Toată viața noastră s-a schimbat după asta.

– Sună ca un coșmar, zise Beth.

– Da, aceasta ar fi expresia corectă, zise Reid sec. Am rămas împreună până s-a născut copilul. Nu știu dacă a fost

bine sau rău ce-am făcut. A avut o sarcină ușoară, s-a îngrijit, n-a mai fumat ca un turc, n-a mai băut. N-a fost bolnavă nici o zi , n-a avut nici o zi de concediu medical.

Reid o privi pe Beth cu o strângere de inimă.

– M-am simțit vinovat fără să știu prea clar de ce. Undeva, cândva, relația cu această femeie n-a mers, nu puteam să-mi explic din ce motive. M-am gândit că poate am fost prea egoist, sau că am cerut prea mult de la ea. Am încercat să-i vorbesc, dar n-am reușit, mi-a respins orice tentativă. S-a închis în sine și n-a vrut să mă lase să pătrund în noul ei univers. Lunile de sarcină au fost un iad... nu aveam nici un fel de relație, abia ne vorbeam, eram doi străini.

– Nu și-a făcut probleme că lumea o vedea gravidă și apoi fără copil?

El ridică din umeri.,

– Mă îndoiesc că și-a pus această problemă. N-o deranja ce credeau alții despre ea. Era rece ca un castravete, femeia asta. Dură ca un bloc de granit.

Lui Beth nu-i plăcu afirmația lui.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Reid.

– Nu-mi place cum vorbești despre ea. Dar apoi se gândi; cine era ea să-i judece pe acești doi oameni? Nici n-o cunoștea pe femeie.

El se încruntă.

– Cum aș putea vorbi despre ea? Cu dragoste, cu compasiune? Am făcut tot ce mi-a stat în putință să salvez

situația. Ea n-a făcut altceva decât să-mi facă viața imposibilă. Acele luni au fost cele mai grele din viața mea, Beth.

Cum putea ea să înțeleagă motivele altei persoane?

– La ce vârstă a rămas însărcinată?

– La douăzeci și șapte.

Cu un an mai mult ca mine, se gândi Beth.

– Și probabil că își făcea o carieră profesională, bănuiesc.

– Exact. Eu îmi doream cu disperare copilul; de unde să știu că ea nu gândea la fel? Apoi, deodată, s-a oprit. În condițiile de atunci, mi se părea o nebunie să visez că mă duc cu el la circ, la stadion, la pescuit...

Nu era o nebunie, se gândi Beth, doar vorbea despre propriul său copil. Căsătorit sau nu, era tatăl copilului.

– Am auzit mii de povești despre tați care și-au abandonat soțiile și copiii; mi se pare un lucru ciudat să aud că un tată a luptat pentru fiul său.

– Nu sunt un sfânt, zise Reid. Un tată bun poate, dar nu un sfânt.

– Cine a spus c-ai fi?

– Ți-am spus-o pentru că te uitai la mine cu admirație în priviri.

– Cred că suferi de un ego exacerbat. N-am adorat pe nimeni niciodată. Dar să revenim la lucruri serioase. Ce-ai făcut după ce s-a născut Josh?

– Totul a fost al naibii de bine organizat, ca o tranzacție financiară. Și-a găsit un apartament, l-a mobilat. Când s-a

născut Josh, continuă Reid am intrat în camera ei să-mi iau rămas– bun. Nu prea știam ce să spun și am îngăimat ceva despre frumusețea copilului, că sunt extrem de fericit și că voi avea grijă de el. Ea a început să plângă. Era prima oară că o vedeam plângând nefericită.

– Poate a plâns pe ascuns.

– Poate. N-am mai văzut-o de atunci. N-a mai venit pe la noi, n-a telefonat. Nici măcar nu știu unde se află acum. Dar când îl privesc pe Josh nu pot s-o iert că n-a vrut să-i fie mamă.

Beth simțea un nod în gât. Reid se uita la paharul pe care-l ținea în mână și vocea îi tremura.

Era ciudat pentru Beth să se afla în acest loc, ascultându-l pe acest bărbat. Niciodată în timpul povestirii nu-i spusese pe nume mamei lui Josh ci doar „ea". Era o străină.

Reid continuă povestirea cu felul în care a cumpărat tot ce i-a trebuit pentru copil cu ajutorul unui prieten și a soției acestuia. Figura i se mai relaxă când îi vorbi despre primele lui săptămâni ca tată.

– Nu știam dacă voi putea să mă descurc, dar cred că gândul că aveam un suflet care depindea de mine, m-a îmbărbătat.

– Nu te-a ajutat nimeni? L-ai crescut singur?

Beth era foarte surprinsă.

– Te referi la vreo dădacă, sau altă femeie? Nu, draga mea, Beth, n-am lăsat pe nimeni să se apropie de copilul meu. La spital, am primit toate instrucțiunile de la asistente.

Mi-au spus că nu există nici un motiv să nu mă pot descurca, așa că am plecat de acolo cu destul de mult curaj. Medicul pediatru mi-a fost de mare folos, iar în blocul în care locuiam erau destule mame cu copii mici și toate m-au ajutat.

Beth începu să râdă.

– Așadar, te-ai specializat în pregătirea laptelui, schimbarea scutecelor și tot restul.

– Exact.

– Și slujba? Nu munceai?

– Nu munceam? Ca un sclav! Zi și noapte! Nu știi că bebelușii se trezesc noaptea să mănânce?

Beth începu să râdă și mai tare.

– Mă refeream la serviciu.

– Mi-am luat concediu, apoi am decis să lucrez pe cont propiu. Am vrut să ridic această casă. Nu puteam lucra pentru că nu voiam să-l las singur pe Josh.

– Și cum ai reușit să ridici această casă, având copil mic?

De data asta fu rândul lui să râdă.

– Am început lucrările primăvara și noi doi locuiam într-o rulotă pe șantierul acestei case. Primele luni a mers mai ușor pentu că se uita la mine, îmi urmărea fiecare mișcare și mă știa aproape. Apoi, a început să meargă și atunci problemele s-au amplificat. Trebuia să-l feresc de toate cele care se găsesc pe un șantier. Am angajat o baby-sitter să stea cu el, i-am adus un morman de nisip în care să se joace, apoi i-am cumpărat și o mică piscină, în care se simțea chiar fericit.

Reid îi povesti despre problemele pe care le întâmpinase la construția casei, mai ales cu inspectorii locali care nu voiau să-i dea avizul de construire pe motiv că este o casă atipică.

În cea ce a doua vară a ridicat șopronul, cuibarul, și a început să alcătuiască grădina, apoi un amic i-a cimentat bazinul.

– Bunica Daisy venea în fiecare zi să mă ajute cu copilul și cu grădina, să-mi dea sfaturi despre traiul la țară. Îmi aducea mereu pâine de casă, mere și roșii și mai stătea câteodată cu Josh. Mi-a fost de are folos.

Se întunecase. Beth aprinse lumina.

– Beth, chiar a trebuit să aprinzi toate luminile în casa asta? Poți face și intervenții chirurgicale cu atâta lumină! Reid o privi lung. Ea simți din nou acea senzație de amețeală, de intensificare a bătăilor inimi...

Nu-i spuse nimic. Rămase în fața lui ca o statuie. Ar fi vrut să-l mângâie, să-și strecoare degetele în părul lui. Să-și treacă apoi mâna peste trăsăturile lui dragi.

– Beth, șopti el, se întâmplă ceva teribil cu mine.

– Ce? îl întrebă ea.

– Simt o dorință imperioasă să te sărut. Dar poate este prea periculos.

– Dar nu te pot împinge în apă de aici.

– Cine știe ce ți– aș putea face...

Reid nu-și lua ochii de la ea. Se aplecă spre ea, iar ea închise ochii, simțindu-i gura atât de aproape, fără însă a o

atinge. Inima ei bătea în ritm alert. Reid era atât de aproape de ea, dar n-o săruta. Încă...

– Reid, șopti ea, te rog, nu!

– Ce? Nu fac nimic! Apoi, el îi sărută încet colțul gurii, abia atingând-o. În clipa în care o sărută cu pasiune, se abandonă gurii lui, dar tot vru să protesteze, deși nu asta își dorea.

– Reid, te rog...

Reid o trase spre el, apoi cu o mișcare rapidă o ridică în brațele sale. Apoi, cu o mână îi ridică fața spre el.

– Fii pregătită, Beth, te anunț că te voi săruta...

Beth își simți inima încordată, închise ochii, și-l prinse cu brațele după gât. El îi găsi gura, își trecu buzele foarte lent peste gura ei, abia atingând-o, apoi o sărută cu pasiune, ca și cum ar fi așteptat de mult timp clipa aceasta.

Beth pierdu contactul cu realitatea, simți că nu este decât emoție pură, abandonată sărutului lui Reid și mângierilor acestuia.

Reid îi murmură vorbe ininteligibile. Ea îl sărută cu pasiune, dar deodată, din instinct, se opriră amândoi. Se uitară unul la celălalt respirând greu. Era un moment de ezitare, ceva nou care trebuia acceptat de ambele părți.

Beth se eliberă din brațele lui se se așeză din nou pe sofa lângă el, dar nu prea aproape.

– Ai un efect miraculos asupra mea, Beth, îi spuse el. Încep să-mi pierd capul, ar fi mai bine să pleci de aici.

Ea se întoarse și-l privi.

– Voi pleca dimineață.

– Să nu îndrăznești! glumi Reid. Nu este un efect atât de miraculos!

Beth începu să râdă.

– Atunci, o să stau la distanță. Se ridică și se duse spre derivația telefonică din bucătărie, care suna de câtva timp.

– Alo?

– Te-am prins! auzi vocea lui Jack.

Beth oftă adânc.

– Tu sunai ca un disperat, Jack?

– Cine altcineva, dragă? Ce mai faci?

– Mă simțeam destul de bine cu un minut în urmă. De unde ai numărul de telefon?

– Mi l-a dat cineva din Hong Kong.

– Ce dorești, Jack? Beth se înfuriase.

– Pe tine de vreau, draga mea, zise el.

Ea făcu o grimasă.

– Nu sunt disponibilă! Trânti receptorul și se întoarse spre Reid, care asista mirat la discuție.

– Amicul tău te-a descoperit și aici?

– O, nu începe și tu, Reid! Era șeful meu, care vrea să mă întorc la muncă. Dacă sună vreodată, Jack Coolidge îl cheamă, spune-i, te rog, că nu sunt aici.

Telefonul sună din nou.

– Răspund eu.

– Alo? Cine? Beth Anderson? Cred că ați greșit numărul. Reid puse receptorul în furcă așteptând. După câteva secunde telefonul sună din nou. Reid repetă ce-i spusese înainte.

– Nu cred c-o să mai sune în seara asta.

– Tipul ăsta vrea să mă întorc mai devreme la muncă, dar Doc mi-a interzis s-o fac, înainte de două luni, cel puțin.

Reid sesiză din tonul ei că Beth era furioasă pe acest tip numit Jack, cu care avea dese dispute. Și nu era departe de adevăr.

– Cred că este timpul să mă duc la culcare, zise Beth brusc. Ce ar mai fi de făcut?

– Văd că te-ai acomodat perfect aici. Mâine vom începe să punem fasole la congelator și să facem sucul de roșii.

***

Până în acest moment, Beth nu mai congelase fasole, nu făcuse gem de căpșuni, nici iaurt, nu copsese pâine. Trăia acum într-o lume total diferită de ceea ce știa, dar care-i plăcea mai mult decât și-ar fi imaginat. Bunica Daisy le era de mare ajutor; îi învățase secretele vieții la țară, împărtășindu-le tot ce acumulase în cei șaizeci și cinci de ani de viață. Bunica Daisy avusese cinci copii, dar niciodată nu fusese mai departe de Richmond și cu toate astea înțelepciunea ei o uimea pe Beth. Daisy îi adoptase pe Reid și pe Josh.

– Este un om bun, spunea despre Reid.

Piciorul lui Reid arăta mult mai bine acum. Mergea sprijinindu-se de un baston, dar nu mai șchiopăta.

Jack nu mai sunase, dar Beth știa că nu acceptase replica lui Reid și că va mai încerca s-o caute.

Josh urma să înceapă grădinița.

– Vom merge împreună la Richmond, zise Beth, și o să-ți cumpăr tot ce trebuie. Poate mergem și la un film ...

Puștiul o privi lung.

– Nu vreau să merg cu tine, tu nu știi ce să-mi cumperi. Mă duc cu tata.

Era cât se poate de ostil. Așa fusese de la început cu ea. Cel puțin, îi accepta prezența în casă. Dar de ce se simțea afectată de respingerea lui?

– Am crezut că-ți place să mergi cu mine de data asta.

– Nu, zise puștiul cu hotărâre.

– Foarte bine, atunci nu trebuie s-o faci.

– Bine, întări și Josh apoi plecă, iar Beth încercă să se liniștească, să nu plângă.

Capitolul 4

Beth nu mai știa ce să spună. Răspunsul era în ochii lui. El știuse ce voia ea să spună, că voia să plece pentru a nu-l face nefericit pe Josh, nevrând să intervină între tată și fiu.

– Promite-mi că nu pleci acum, Beth, o rugase Reid, mai ai încă o lună de stat. Te rog, rămâi.

Ea îl privise neștiind ce să spună, neștiind ce era mai bine pentru Josh, pentru Reid, dar nici măcar pentru ea. Apoi înclină din cap de parcă ar fi fost singurul lucru pe care putea să-l facă. Încă se temea pentru ei trei. Nimeni nu putea să știe unde putea duce relația lor.

– Mulțumesc, Beth, zise Reid, zâmbindu-i. Astfel îl mai poți ține la respect pe acel șef al tău până te întorci la lucru. Beth făcu o grimasă, iar Reid continuă; mă întreb când o să sune din nou.

– Te rog să-i spui să se ducă naibii.

– Poate-mi va răspunde c-a fost deja acolo și smoala nu i s-a părut destul de încinsă.

Reid zâmbi.

– Oricum, trebuie să-ți urez succes cu el. Iar acum voi purta o discuție cu fiul meu.

– Eu plec la Richmond, dar mă întorc la timp pentru masă, zise ea.

– Bine, Beth, dar nu pierde vremea prea mult pe acolo, îmi va fi urât fără tine.

Porni spre oraș și peisajul o mai calmă, câmpurile verzi, vacile care pășteau liniștite, grâul aproape copt.

Îți doresc succes, își aminti vorbele lui Reid. Paul n-ar fi spus asta niciodată, ci „o să am eu grijă de acest Jack în locul tău", sau „lasă-l pe mâna mea".

Paul voise să aibă grijă de ea și de fiecare detaliu din viața ei. Știa că are probleme la serviciu și-i oferise ca alternativă căsătoria, copiii, și o casă în suburbie. Nu înțelesese niciodată de ce ea nu acceptase. Fusese, poate, exasperată de felul învechit în care vedea rezolvarea lucrurilor. Și totuși, în felul ei, îl iubise.

„Îți doresc noroc" îi spusese la despărțire.

Reid, în schimb, nu avea intenția de a se transforma în protectorul ei.

Nu era prea multă circulație pe aceste drumuri de țară, așa că putu să conducă încet, relaxat, să se bucure de liniște, de culori, de soarele după– amiezii.

Era o mare schimbare față de viața la oraș. Își aminti acele blocuri nesfârșite, pe verticală unde locuia, unde lucra, care erau toate betoane, ferestre și aer condiționat. De acolo, nici nu știa măcar cum este vremea afară.

Opri la intersecție în fața unui magazin cu pereții ușor coșcoviți, în fața căruia se afla un munte de cutii goale, de sticle goale.

Deschise ușa, un clopoțel vesti că sosise cineva și o femeie apăru din spatele tejghelei. Beth privi în jur, neștiind ce să ceară. Îi era foame, ar fi vrut ceva de mâncare.

– N-am mâncat la prânz, îi explică ea femeii. Femeia răspunse, dar Beth nu înțelese mare lucru. Dialectul local era o provocare pentru oricare vorbitor de limbă engleză, mai ales dacă era vorbit de persoane mai în vârstă. Beth intui ce spusese femeia. Se simțea ca o străină. De unde era? Când îi spuse că era de la Washington, femeia dădu din cap, semn că auzise de acel oraș.

Beth cumpără biscuiți și niște brânză feliată și iaurt. Privirea i se opri asupra unor napolitane și cumpără câteva; poate Josh o să le vrea, mai ales că erau decorate simpatic.

Dar nu cumva cu acest gest pușt iul va considera că vrea să-i cumpere dragostea?Îi făcea toate plăcerile, toate prăjiturile pe care le știa, îi promitea hamburgheri, ba chiar îi aducea acum și aceste napolitane care să-i strice dinții.

Ajunse acasă la ora cinci și-și făcu o cafea.

Îl găsi pe Reid aranjând lemnele pentru iarnă, iar Josh îl ajuta. Se duse să le spună că a venit.

– Lasă-mă să termin cafeaua, și-ți dau o mână de ajutor, îi spuse lui Reid.

– Nu vreau să-ți strici unghiile, Beth.

Ea făcu o grimasă și întinse mâinile cu unghiile tăiate scurt. S-ar fi simțit penibil să mulgă capra, sau să pescuiască având unghiile perfect îngrijite.

Reid se uită la unghiile ei.

– O, dar văd că te-ai adaptat perfect, exclamă el impresionat.

În timpul mesei, Josh se simți ciudat. Când Reid se duse să răspundă la telefon, o privi pe Beth așteptând ca ea să spună ceva. Și Beth o făcu.

– Ce se întâmplă, Josh?

– Trebuie... trebuie să-mi cer scuze.

– Pentru ce, Josh?

– Pentru că te-am mâhnit. Tu ai vrut să mă duci la cumpărături, iar eu n-am vrut.

– Nu-i nimic, Josh, vom merge altă dată.

El încuviință, fără a-și ridica ochii din farfurie.

– Josh? zise Beth. Știi ceva? Mi-ar plăcea să fiu prietena ta.

Puștiul continua să tacă.

– Josh? Câteodată te simți foarte singur, nu?

Beth ar fi vrut să-l prindă în brațe să-l strângă la piept, dar nu mai avu timp; Reid revenise la masă și-i privea lung.

***

Beth răspunse la telefonul care suna foarte insistent, prelung. Regretă imediat c-a făcut-o, pentru că Jack era cel care suna.

– Ce faci, Beth? o întrebă.

– Chiar îți pasă?

– Sigur că da, draga mea. Cu cât te simți mai bine cu atât îmi merg și mie afacerile mai bine.

– Ce este, Jack, nu te descurci fără mine?

– Sigur că mă descurc. Dar îmi lipsești. Îmi lipsește zâmbetul tău, frumusețea, voluptatea ta...

– Jack, spune o dată ce vrei!

– Avem un contract nou și aș vrea să ți-l încredințez. Ești cea mai potrivită... Începu să-i explice.

Beth îl ascultă; trebuia s-o facă.

– Jack, îl opri la un moment dat, poți găsi pe altcineva căruia să-i încredințezi contractul. Eu mai stau aici trei săptămâni.

– Beth, ai înnebunit, nu mai pot aștepta trei săptămâni!

– Găsește pe altcineva, va fi mai bine, pe mine nu mă interesează ce mi-ai spus.

– Cum adică nu-ți pasă? Este o campanie de amploare!

Beth oftă.

– Jack, reclamele pentru guma de mestecat nu pot fi o provocare pentru mine. Se consumă deja prea multă gumă de mestecat în lume.

– Beth, cu asta ne ocupăm! Suntem un nume în lumea reclamelor, îți amintești? Trebuie să te întorci!

– Dacă nu-ți convine, concediază-mă, dar nu mă mai deranja! Beth trânti receptorul și se așeză pe un scaun cu genunchii tremurând.

Ușa se deschise și Reid intră.

– Ticălosul nu s-a lăsat, a sunat din nou.

– Ar fi bine să mă lași și tu în pace! exclamă Beth furioasă.

– Foarte bine, răspunse el pe un ton amiabil, te voi lăsa în pace.

Reid luă ziarul și se așeză în fața ei începând să citească, fără a o privi. După o vreme, fără să vrea, Beth ridică ochii și văzu ceea ce vedea când se uita la orice publicație: reclamele. Oftă adânc. Reid lăsă ziarul și o privi.

– De ce oftezi așa, Beth? S-a mai întâmplat ceva?

– Nu, oftez la fiecare jumătate de oră.

El o privi surprins.

– Ce faci?

– Oftez la fiecare jumătate de oră, repetă ea. Plămânii au nevoie de acest exercițiu, este o necesitate fiziologică, n-ai știut?

– Ce este cu tine, Beth? Tot te mai învinuiești pentru ce s-a întâmplat la prezentarea aceea?

– Da, recunoscu ea, evitându-i privirea. Jack vrea să mă întorc imediat la muncă, dar mi-e teamă.

– De ce ? Crezi că s-ar putea repeta?

Ea încuviință.

-Știu că se va întâmpla, și tocmai acest gând mă scoate din minți. Mă simt neajutorată, dezorientată. Știu sigur că nu mai pot suporta presiunea, pe cei care se uită peste umărul meu, telefoanele care sună neîncetat, lumea care intră și iese fără încetare din biroul meu. Fiecare vrea câte

ceva. Există termene limită. Peste tot trebuie operate schimbări. Simt că-mi pierd mințile numai când mă gândesc că mă întorc acolo!

– Și de ce o faci? Cine spune că nu poți face altceva?

– Nu este vorba doar despre munca în sine, asta pot s-o fac. Mă refer la cei implicați, cu care trebuie să colaborez. La început mi-a plăcut, am fost promovată, așa se întâmplă în lumea asta.

– Dar de ce trebuie să te întorci acolo? Spui că nu te mai atrage, doar nu vrei să-ți trăiești toată viața astfel. Trebuie să-ți păstrezi sănătatea și mai ales sănătatea mintală. Acum ești departe de lumea asta, încearcă să te gândești bine să știi clar cum vrei să-ți continui viața. Ambiția nu este bună întotdeauna.

– Eu am mâncat ambiție și concurență la micul dejun, la prânz și la cină toată copilăria! Astfel am fost crescută, nu știu altceva!

– Ambiția nu este chiar o dietă perfectă!

– Tu știi prea bine toate astea, Reid! exclamă ea furioasă. Stai aici în gaura asta uitată de lume, o faci pe fermierul, mulgi capra, aduni ouăle și...și...lacrimile o podidiră și nu mai termină fraza.

Reid o prinse în brațe.

– Beth, nu sunt dușmanul tău, murmură el. Sunt de partea ta îți amintești?

– Atunci... lasă-mă în pace!

– Cum aș putea să te las? Uite în ce stare ești! Beth, înțelege că nu te trimite nimeni înapoi, la slujba aia! Tu singură trebuie să decizi dacă vrei să te mai duci sau nu.

Beth închise ochii și se rezemă de pieptul lui. În sinea ei se ducea o luptă teribilă. Auzise ce-i spusese el, dar nu voia să înțeleagă. Nu era obișnuită să se retragă, ci să lupte până la sfârșit pentru că numai astfel se putea considera învingătoare.

– Numai oamenii slabi se retrag, murmură ea.

– Dar nu toate bătăliile merită să fie câștigate, Beth.

– Nu înțelegi! Nu poți renunța atât de ușor la o carieră pentru care ai muncit atât!

I-am închinat toată viața, mi-am făcut din muncă un modus vivendi. Astfel am ajuns să mă respect ca om. Ceea ce fac iese bine, Reid, sunt talentată pentru acest gen de muncă. Cum aș putea să renunț? Nu-mi mai rămâne nimic!

– Îți rămâne talentul, creativitatea. Nimeni nu ți le poate lua. Mai sunt și alte moduri în care le-ai putea folosi, alte meserii.

– Ți se pare așa de ușor? se înfurie Beth din nou. Altă meserie! Care ar fi aceea? Unde? Cum?

– Nu este ușor, Beth, zise el la fel de calm. Știu, am trecut și eu prin asta.

Beth îl privi cu ochii mari.

– Tu ai făcut alegerea, din cauza lui Josh.

– N-am fost nevoit, Beth, am făcut-o pentru că așa am vrut, a fost alegerea mea. Josh a devenit prioritatea pentru mine. Tu, Beth, trebuie să-ți lămurești ce vrei. În zilele noastre, femeile sunt foarte solicitate, știu asta. Trebuie să

muncească mai mult ca bărbații, să-și facă un nume. Dacă va trebui să părăsești lumea reclamelor nu este o nenorocire, nici nu înseamnă că ești o femeie slabă.

Beth se simțea mizerabil.

– Nu mai știu...

– Vino încoace...Reid o prinse în brațe, strângând-o la piept. Aș vrea să te țin așa mereu, să-ți spun vorbe frumoase, dar cred că nu e bine...

– De ce nu? întrebă Beth cu inima bătând. Egoul meu are nevoie de asta.

– Ei bine, ești o doamnă specială, cu care mă simt foarte bine...

Reid o sărută, cuvintele ei, gândurile ei pieiră undeva în planul doi. Îi răspunse instinctiv la sărutări, la mângâieri, apoi deodată, teama o împiedică să meargă mai departe.

– Reid... șopti. Reid... vreau să ne oprim aici. Simțea nevoia să plângă. Îl iubea. Iubirea pentru el se clădise în aceste săptămâni petrecute împreună. Fusese cu el majoritatea timpului, îl urmărise la muncă, alături de Josh... iar faptul că se îndrăgostise de el complica lucrurile.

Reid ieși din încăpere fără o vorbă.

***

În aparență, nimic nu se schimbă între ei, dar tensiunea mai domni o săptămână. Beth nu înțelegea ce se întâmpla cu ea, cu el. Atmosfera se schimbase, nu putea spune de ce dar era evident că lucrurile nu mai erau la fel.

Reid plecă la Richmond câteva zile. Când era acasă, repara câte ceva, tăia lemne în pădure, pescuia.

Beth oscila între mânie și durere. Era vina ei, oare? Dar ce făcuse să merite asta? Reid era supărat pe ea că-l refuzase?

Ei bine, dacă egoul lui depindea de cuceririle pe care le făcea cu femeile, nu-l voia defel. Dar altceva o făcea să considere că egoul nu era problema lui. Dacă ar fi vrut doar trupul ei, ar fi început ofensiva chiar din prima zi în care venise în casa lor.

Fusese o nebunie să vină aici. Fusese, de fapt, o greșeală de neiertat. La ce se așteptase, izolându-se aici cu acest bărbat? Era furioasă că eșuase, că nu putuse să fie ceea ce dorise, iar Reid părea cavalerul în armură venit să salveze fecioara căzută pradă deznădejdii... ce cunoscut îi era acest scenariu!

Lucrurile nu mergeau așa cum și-ar fi dorit ea. Acum Romeo își lingea rănile pe undeva prin pădure, unde plecase să taie lemne, iar Julieta curăța cartofii pentru masă. Dar nu mai erau decât două săptămâni și avea să plece spre casă unde va duce o viață normală. Nu va mai trăi în această casă cu iarbă care crește pe acoperiș. Va locui într-un apartament la etajul șase al unei clădiri de douăsprezece etaje, se va duce la lucru, îl va saluta în fiecare dimineață pe Jack, își va bea cafeaua și se va apuca de lucru.

Aruncă ultimul cartof pe care-l curățase în chiuvetă și începu să-l spele. Apoi se uită la ceas. Putea să înceapă și prăjirea puiului. Dar de ce făcea toate astea? Nu așa se

înțelesese cu Reid; datoria ei era doar să aibă grijă de Josh cât nu era Reid acasă. Iar ea se apucase să gătească, să mulgă capra, să spele vasele. La naiba!

Deodată se înfurie, își luă poșeta, urcă în mașină și porni pe drumul spre Richmond. Simțea nevoia să se destindă puțin. Va intra într-un magazin, își va cumăpra ceva nou, va lua masa la Richmond. După ce-și cumpără ce-i trebuia, intră într-o toaletă, se schimbă și parcă începu să se simtă mai bine. Intră în primul restaurant mai deosebit și ceru o masă bună. Observă privirea chelnerului, dar nu-l luă în seamă și comandă ce era mai bun; totuși se simți nefiresc, așteptând prea mult să i se aducă mâncarea. Se simți studiată imediat de doi bărbați care păreau oameni de afaceri, dar nu le dădu importanță. Pentru a-și face de lucru, sorbi cam des din paharul cu apă minerală până se înecă. Unul din ei îi sări în ajutor:

– Vă simțiți bine, doamnă?

– Da, mulțumesc, reuși să spună, cu ochii ieșiți din orbite.

Era un bărbat înalt, cu început de chelie, de vreo patruzeci de ani, cu ochi iscoditori care o examinară rapid.

– Nu doriți să veniți la masa noastră?

Beth îl privi rece.

– Vă mulțumesc pentru invitație, dar vă voi refuza. Spusese acestea cu un glas tăios. Poate ar trebui să dați un telefon soției, cred că este deja îngrijorată.

Bărbatul rămase perplex. Se întoarse și plecă.

Era evident, dacă mai era nevoie, că o femeie singură într-un restaurant este cel puțin suspectă.

Ar fi vrut să se delecteze cu mâncarea comandată, dar nu reuși. Se simțea privită, comentată, așa că mâncă în grabă și plecă.

De ce oare făcuse asta? se întrebă conducând spre casa lui Reid. Cheltuise o sumă cam mare pe hainele care și așa îi prisoseau, pentru că avea deja cam multe. Iar masa la restaurant nu-i priise deloc din cauza celor doi care o acostaseră.

Intenționase să scape de tensiunea dintre ea și Reid, să-și adune gândurile, apoi să se întoarcă la muncă. Iar acum, era și mai confuză ca atunci când venise.

– N-am știut că ți-ai făcut planuri pentru seara asta, îi spuse Reid când ajunse.

– Nici eu n-am știut; pur și simplu, așa s-a întâmplat.

– Ar fi fost bine să-mi lași măcar un mesaj, știi tu, o bucată de hârtie cu câteva cuvinte pe ea, îi spuse el, evident supărat. Și să nu-mi spui că nu este problema mea ce faci cu timpul liber. Vorbeam despre regulile de bun-simț care trebuie să existe între doi oameni.

Beth îl privi fără să spună nimic.

El continuă:

– De unde naiba ai apărut îmbrăcată astfel?

– Nu are legătură cu discuția noastră, replică ea tăios. Îmi cer scuze pentru că nu ți-am spus că plec.

– Beth, începuseși să pregătești masa și deodată ai dispărut. Am așteptat o oră, apoi am sunat-o pe Daisy, dar

nu știa nimic. Am terminat eu masa, l-am culcat pe Josh, dar n-a vrut să doarmă. A vrut să știe unde ești și când te întorci. Am intrat în camera ta să văd dacă ți-ai luat și lucrurile. Ar fi trebuit să vezi cum Josh s-a înseninat când ți-a văzut lucrurile în dulap.

– Îmi pare rău, repetă Beth.

– Credeai că Josh nu te place?

Beth încuviință.

– Eu n-aș fi așa de sigur, răspunse Reid și dispăru.

Beth se duse spre camera lui Josh, deschise ușa încet, și în vârful picioarelor, se apropie de pat. Văzu copilul adormit și i se păru atât de mic și de vulnerabil, încât simți o strângere de inimă. Se așeză în genunchi în fața patului și-l mângâie ușor pe frunte.

– Josh, murmură ea. M-am întors. Nu voia să-l trezească, sperând doar că vorbele ei îi vor induce o stare de bine.

Capitolul 5

El făcu un pas lateral spre a-i face loc să treacă. De când stătea oare aici? Se întoarse spre el.

– Josh este bine, l-am învelit chiar acum, îi spuse ea într-o doară.

– Mulțumesc, Beth.

El nu mai făcu nici o mișcare; rămase privind în gol, de parcă ar fi vrut să-și amintească ceva. Starea de tensiune dintre ei se accentuă. Fusese așa toată săptămâna. Simțiseră asta din plin în fiecare clipă.

– Ce-i vei spune când voi pleca, peste două săptămâni?

– Adevărul. Și el știe că vei pleca, dar nu se aștepta să fie atât de repede.

– Îmi pare rău că l-am dezamăgit.

El nu-i răspunse, iar Beth se întoarse să plece.

– Mă duc la culcare, noapte bună.

– Stai o clipă. Reid părea supărat, se simțea din glasul său. Ce naiba se întâmplă? De ce ești atât de ostilă?

– Nu sunt deloc ostilă, sunt doar obosită, atât.

Și îndrăgostită de tine ar fi vrut să adauge, și asta mă face foarte nefericită. Mi-ai distrus toate planurile și aveam deja destule probleme.

Ar fi vrut să dea uitării totul să-și așeze capul pe umărul lui, să-și încolăcească brațele de gâtul lui. Sărută-mă, ar fi vrut să-i spună, ține-mă în brațe, să facem dragoste. Îi venea să plângă.

Reid o privea ciudat.

– Nu mi-a plăcut cum a trecut săptămâna asta, zise el încet. A fost o atmosferă prea încărcată.

– Pentru că m-ai tratat ca pe o străină, zise ea trăgând aer în piept. M-ai ținut la distanță. Ce s-a întâmplat? Ți-e teamă de mine, sau ce se întâmplă?

El o privi lung.

– Ție îți este?

– Mie? Nu-mi este teamă, de ce mi-ar fi? De data asta vocea ei suna nervos și rebel.

– Știi prea bine, Beth, nu-ți mai pune întrebări nepotrivite.

Ea se răsuci pe călcâie.

– Mă duc în camera mea.

El o prinse de mână cu o mișcare rapidă.

– Nu crezi c-ar fi mai bine să discutăm?

Beth izbucni furioasă.

– Este mai bine să n-o facem; dă-mi drumul!

– Întotdeauna fugi de rezolvarea problemelor dificile? Fugi ca să nu iei decizii? Sperând că vei lăsa timpul să treacă și astfel problema se va rezolva de la sine?

Tremurând de furie, ea îi înfruntă privirea.

– Cine-ți dă dreptul să mă critici? Cum îndrăznești, de fapt? Cine naiba te crezi?

– Știu prea bine cine sunt, zise el calm. Dar tu știi cine ești?

– Regina Angliei, ripostă ea. Acum, dă-mi drumul!

Reid o forțase să se întoarcă spre el.

– Dă-mi drumul! Beth luptă să-și recapete libertatea, dar fără folos. Ar fi fost bine să iau niște lecții de judo, se gândi ea. Dintr-o singură mișcare, l-aș fi trântit la pământ. Ce plăcere i-ar fi făcut să-l vadă într-o postură neplăcută!

Cu maxilarele încleștate, îl îngheță cu privirea.

– Crezi că este de– ajuns să te prevalezi de forța fizică? Este ceea ce disprețuiesc mai mult la un bărbat!

– Uneori trebuie să ne coborâm la astfel de atitudini, recunoscu el, calm. Nu vreau să mă lupt cu tine, mai ales fizic, dar vreau să discutăm. Și mai ales vreau să mă asculți, lucru pe care nu ai chef să-l faci.

– N-am chef de discuție. Nu am nevoie de opiniile tale sau de analizele tale, mă întreb cum naiba am fost de acord să vin aici!

– Și eu îmi pun aceeași întrebare.

Toate vorbele pe care intenționase să i le adreseze în continuare i se opriră în gât la răspunsul lui calm și rece. Văzu o lumină ciudată în ochii lui, care o făcu să se înfioare. Nu-i răspunse.

– Probabil, trebuie să mai scăpăm unul de altul după aceste două săptămâni. De ce să continuăm să împingem lucrurile prea departe? Mi se pare că este evident!

Beth rămase rigidă în brațele lui, fără să-i mai răspundă. Nu avea de gând să continue discuția. Doar nu voia o relație cu el!

O, Doamne își spuse, cum pot să gândesc! Pe cine vreau să păcălesc? De ce nu sunt mai hotărâtă? Nu este de mirare că am ajuns aici. Niciodată n-am avut tăria de a lua decizii privind viața mea, munca mea, dragostea. Sunt prea schimbătoare.

– Spune ceva, Beth! Reid făcu un pas înapoi, fără a-i elibera mâinile și o privi la fel de furios.

– Foarte bine. Dintr-o dată se se calmă brusc. Foarte bine, o să-ți spun. Am venit aici din diferite motive, sper că nu te surprinde asta. Când am vorbit cu tine la petrecerea lui Doc, am mușcat nada. Și știu că și tu m-ai invitat aici din mai multe motive. Așa că suntem pe picior de egalitate. Peste două săptămâni, mă întorc la Washington. Nu ne putem înțelege ca doi oameni civilizați în timpul rămas?

– Aș vrea să renunți la tonul agresiv, nu-l suport, răspunse Reid, sprijinindu-se de perete. Și aș mai vrea să știu de ce te porți astfel. Am reacționat amândoi foarte firesc. Ce este, Beth? Nu ai încredere în mine?

– Așa este, recunoscu ea cu brațele încrucișate. De fapt, nu știu...

Figura lui se încălzi dintr-o dată de un zâmbet.

– Mi-a plăcut răspunsul tău foarte cinstit; da, nu, nu știu...

– Reid, eu n-am prea avut noroc în dragoste până acum.

– Eu și mai puțin...

Beth se simți dintr-o dată foarte tristă. Își aminti de mama lui Josh, de viața ei tristă și goală, de chipul lui Paul când i-a spus că nu vrea să se mărite. Se gândi apoi că se simțea foarte atrasă de bărbatul din fața ei. Își aminti de micul ei apartament, cum se întorcea acasă singură, unde nu o întâmpina nimeni. Putea să continue să trăiască în continuare astfel, dar nu voia.

– Mi-e teamă. Fu surprinsă să se audă rostind aceste vorbe. Am crezut că trebuie să-mi fac mai întâi o carieră, apoi să trec la etapa următoare, la un alt dezastru.

El începuse să râdă.

– Gândești foarte bine! Nici eu nu plănuisem să ajungem amândoi într-un dezastru!

Beth nu-i răspunse pe moment.

– Aș putea pleca mâine acasă, dacă dorești.

– Tu ai vrea să pleci?

Privindu-l, scutură din cap.

– Nu.

– Atunci, rămâi. Reid făcu un pas spre ea și o sărută pe creștet.

– Du-te la culcare, acum.

Apoi se îndreptă spre biroul său după ce-i spuse noapte bună.

Nimic nu se rezolvase.

La miezul nopții, fu trezită de un mic zgomot venind de undeva din încăpere. Era cântecul unui greiere.

Cântatul continuă astfel mai mult timp, amplificându-se. Beth rosti ceva cam neortodox la adresa micii făpturi care

n-o lăsa să doarmă. Apoi trase peste cap pătura, dar inutil, bestia continua să facă zgomot. Singurul lucru pe care-l putea face dacă voia să doarmă, era s-o prindă și să scape de ea.

Ascultă cu auzul încordat să vadă de unde venea sunetul. I se păru că din partea stângă a camerei. Aprinse veioza și se ridică. Din dulap, oare? Încet se îndreptă spre dulapul din încăpere și deschise cu atenție ușile duble și imediat cântatul greierului se intensifică. Nu vedea nimic pentru că se afla în fața lămpii. Se strâmbă dezgustată. Cum să-l găsească? Cum să-l prindă era o altă chestiune. Se așeză în genunchi, încercând să vadă mai mult. Sunetul venea din colțul din dreapta, unde-și pusese sandalele și adidașii.

Cu un oftat disperat, dădu la o parte geamantanul, așezându-l în spate, pe covor. Dădu la o parte umerașele cu rochiile pentru a avea mai mult spațiu.

Dulapul nu era un loc propice în care să poți prinde un greiere care cânta noaptea. Dumnezeule, ce zgomot făcea! Dar unde se ascundea făptura? Era un el, sau o ea? Nu, de obicei, masculul făcea mai mult zgomot. Era în vreun colț? În adidașii ei, cumva? În sandale? Luă una cu grijă și o aruncă lângă dulap. Nu văzu nimic mișcând, dar cântecul greierului se auzi în continuare. Apoi luă un adidas pe care-l aruncă și mica făptură care o terorizase sări într-o parte.

Întinse mâna după el, își pierdu echilibrul și se lovi de ușa dulapului. Îi frecă disperată umărul cu care se lovise. Probabil că trezise toată casa cu zgomotele ei.

Și chiar așa se întâmplase. Reid deschise încet ușa, somnoros și... gol.

– Ce naiba... se opri uitându-se la ea, apoi văzând sandalele, geamantanul, adidașii.

– Faci bagajul? Ți-ai pierdut mințile?

– Da și nu! Nu împachetam, dar sunt pe cale să-mi pierd mințile! Este un greiere în dulap și face mai mult zgomot ca filarmonica din Washington! Beth îl privi furioasă pe Reid, de parcă el ar fi pus acea insectă stupidă în dulapul ei. Iar acum, du-te să te îmbraci!

El începu din nou să râdă.

– Ar trebui să te vezi și pe tine. Mă duc să aduc aparatul de fotografiat.

– Iar eu pe al meu!

Reid nu se mișcă din loc, dar ridică mâinile în aer.

– Bine, fără fotografii.

El examină rapid încăperea, luă o rochie a ei aflată pe un scaun și și-o puse în jurul taliei.

– E mai bine acum?

– Extraordinar!

Reid o privi lung. Beth purta o cămășuță scurtă, care-i lăsa picioarele mai mult goale, iar prin materialul transparent i se vedea tot trupul.

– Dar tu de ce nu porți o cămașă de noapte? o întrebă.

– Ce-ar fi să nu te mai uiți la mine?Apoi se privi, îl privi și pe el și începu să râdă. Beth nu se mai simțise atât de penibil.

Se așeză în genunchi și începu să se uite în dulap.

– N-ai vrea să prinzi teroristul ăsta?

Reid îngenunche lângă ea.

– O să încerc.

Greierul tăcu. Nu se mai auzea nici un sunet. Cu capetele apropiate, ascultau cu auzul încordat. Beth abia respira. Nu se auzea nimic. Reid întoarse capul spre ea.

– Ești sigură că ai auzit un greiere? Poate ai visat.

– Nici vorbă ! replică ea furioasă.

– Sau l-ai speriat, bietul greiere!

– Poate! Crezi c-o fi făcut un atac de cord?

Tăcere.

Capetele lor aproape se atingeau. Îi putea simți căldura pielii radiind. Inima îi bătea ca la maraton. Tensiunea deveni insuportabilă.

Fă ceva, greiere stupid, se rugă. Salvează-mă!

– Beth? zise el abia auzit.

– Poftim?

– Nu aud nici un greiere.

– Nici eu.

Se priviră apropiindu-se și mai mult, dar nu în mod conștient, ci așa se întâmplă.

Reid începu s-o mângâie încet pe cap, cu mișcări lente. Apoi mângâierile lui coborâră pe umerii ei, pe brațele ei. Reid îi luă mâinile în palmele sale. Se priviră surprinși de propriile lor reacții.

Atingerile lui nevinovate în aparență, atraseră alte mângâieri și mai intime. Niciodată un bărbat nu acordase atâta atenție mâinilor ei. Ochii lui străluceau de pasiune când o privi.

– Te rog, nu face asta. Dar numai o mică parte din ea își dorea asta, restul cerea mai mult, tot mai mult de la el.

Înfigându-și mâinile în părul lui îl simți aspru, dar și moale în același timp, ca și Reid, se gândi ea surprinsă. Un bărbat dur, cu o inimă bună.

– La ce te gândești? o întrebă el.

– La părul tău, îmi place. De cum te-am văzut prima dată, am simțit că aș vrea să-l ating.

El zâmbi, așezat încă în genunchi, și o trase foarte aproape, cu fața aproape lipită de a ei, cu gura foarte aproape de obrazul ei.

– Poți să atingi tot ce-ți dorești. Știi ce m-a atras foarte mult la tine când te-am văzut prima oară? Vocea. Ai o voce foarte sexy. Aș fi gata să te ascult toată noaptea.

– Beth...

Ea deschise ochii.

– Te rog, nu...

El o eliberă, cu o figură lipsită de expresie. Cu mâinile tremurând, ea își ridică bretelele la loc.

– Te rog... zise ea cu glas tremurat. Te rog... pleacă.

– Bine, dacă asta vrei... Reid se ridică și porni spre ușă. În clipa ceea, se auzi din nou cântecul greierului, iar Reid rămase cu mâna pe clanță. Stătu o clipă nemișcat cu spatele la ea, apoi ieși în hol închizând ușa după el.

Beth se simți cuprinsă de furie și de neputință. Simțea nevoia să țipe la cineva. Greierele se auzea tot mai tare până când simți că nu mai poate suporta. Luă un adidas și-l

aruncă în colul dulapului de unde venea cântecul. Îl aruncă și pe celălalt, apoi o sanda cu o forță de care nu se credea capabilă.

Greierele tăcu. Beth trase aer în piept și așteptă. Cântecul reîncepu. Ridică mâna din nou după altă încălțare, conștientă că era un efort inutil. Văzu ușa deshizându-se și observă printre lacrimi că Reid îmbrăcase o pereche de blugi. Nici măcar nu fusese conștientă că-i curgeaulacrimile pe obraz.

Reid se așeză lângă ea și cu mișcări lente, începu să-i șteargă lacrimile. Ea rămase liniștită privindu-l. El nu spuse nimic și Beth îl iubi pentru asta. Îl iubi atât pentru faptul că nu comentase în nici un fel lacrimile ei dar și pentru mișcările blânde, lente, cu care-i șterse lacrimile și pentru înțelegerea din priviri.

Atunci greierele își reluă cântarea.

– Chiar dacă va dura toată noaptea, tot o să depistez creatura asta imposibilă, zise el destul de pornit. Se așeză în genunchi în fața dulapului și se uită înăuntru. Ea se așeză pe marginea patului. Îi privi spatele lat, umerii puternici. Se imagină mângâindu-l. Se imagină făcând dragoste cu el.

Cu un țipăt înăbușit, Reid păru că se aruncă în dulap apoi scoase un strigăt de izbândă. Ridicându-se, se întoarse spre ea și-i arată unul din pantofii ei noi pe care-l ținea acoperit cu palma.

– Am prins monstrul! Acum te rog să-mi deschizi ușa la bucătărie să-l trimit înapoi la ai lui.

Beth se ridică în grabă, îmbrăcă halatul și se repezi spre bucătărie cu picioarele goale.

Reid ajuns pe iarbă, întoarse pantoful cu gura în jos.

– Pleacă, băiete, și să nu te mai întorci.

Beth îl urmărea cu brațele încrucișate la piept. Aerul era proaspăt, destul de cald, plin de miresmele nopții.

El îi întinse pantoful.

– Misiune îndeplinită.

Beth luă pantoful și-și trecu absentă palma peste el.

– Mulțumesc. Nu știa de ce se simte teribil de nefiresc. Nu știu cum a ajuns aici. Abia i-am cumpărat. Și rochia, adăugă temându-se de tăcere.

– Te-ai mișcat destul de repede, observă el. O urmărea stând rezemat de peretele casei , cu mâinile în buzunare.

– Nu știu ce mi-a venit seara trecută. M-am dus la Richmond și am simțit nevoia unei rochii mai elegante, pentru cină. M-am plictisit de blugi... și...

– Și?

– N-am purtat rochie luna asta!

– Și este foarte important?

– Nu, recunoscu ea simțindu-se dintr-o dată stupidă.

– Te-ai simțit bine?

– Mi s-a servit langustă. A fost o atmosferă plăcută, dar erau doi tipi care mă fixau lucru care mi-a displăcut. Unuia i-am recomandat să telefoneze acasă la nevastă.

Beth credea că-i va smulge un zâmbet, dar acest lucru nu se întâmplă.

– Nu-ți plac bărbații care-ți fac curte?

Întrebarea lui o luă prin surprindere și nu fu prea sigură cum să interpreteze cuvintele lui.

– Nu orice fel de bărbat străin.

– Dar de mine ce zici?

– Tu nu ești străin.

– Și atunci care este problema, Beth?

– Nu știu, răspunse ea. De fapt, nu există nici o problemă. Dar am prea multe în minte acum. Cariera în special. Peste două săptămâni mă întorc la Washington, și sunt trei ore de mers până acolo.

– Beth... Reid făcu un pas spre ea și pentru un moment ea se gândi că o va atinge, că o va prinde în brațe. Beth, am sentimente puternice, reale pentru tine, zise el încet dar nu-ți voi declara dragostea mea pentru că nu sunt sigur. Nu-mi place să-i declar dragoste unei femei.

Ea nu era prea sigură de ceea ce simțea. De fapt nu voia să simtă nimic. Îl privi drept în ochi.

– Nu vreau să mă minți, să-mi spui că mă iubești. Vocea ei era foarte calmă. Spunând aceste vorbe se înfioră. Erau înconjurați de întuneric, dar asta nu făcea mai puțin vizibile sentimentele și emoțiile care vibrau între ei.

– Îți mulțumesc că mi-ai prins greierele, zise ea, văzând că Reid nu răspunde. Vocea ei suna forțată și lipsită de naturalețe. Mă duc în casă; noapte bună, Reid.

O porni repede spre camera ei, temându-se că o va opri, c-o va face să vorbească. Închise ușa și se rezemă cu spatele de ușă, trăgând aer în piept. După ce oftă de câteva ori, se îndreptă spre pat unde se ghemui sub pătură. Încercă să se

calmeze. Curând va pleca la Washington și după o vreme, acest bărbat și fiul lui vor dispărea din amintirea ei încetul cu încetul.

Dar pe moment, nu credea că acest lucru se va realiza prea repede.

***

Dimineața pe la zece, Beth stătea pe un șezlong în fața casei, cu cafeaua și o revistă pentru femei. Păsările se adunaseră în mărul de lângă ea în număr destul de mare și făceau larmă. În față se afla pășunea unde capra cea albă păștea cu multă plăcere niște smocuri de iarbă. În spate se afla lacul, pădurea și dealurile.

Reid și Josh plecaseră să taie lemne pentru iarnă. Urma să se întoarcă în curând cu o încărcătură. Aveau deja o mulțime de bușteni tăiați, care erau sprijiniți ca un al doilea perete al casei.

Beth se întrebă cum ar fi să stea la gura sobei iarna, amintindu-și imagini ale unor ierni trecute când oamenii stăteau la gura sobei să citească în loc să se uite la televizor, petreceau Crăciunul în jurul focului cu ciocolată caldă, cu lumânări. Dar acum era o zi caldă de vară și imaginile care se formaseră în mintea ei păreau ireale.

Se simțea foarte bine, stând în șezlong să lenevească. Un fluture mare, alb, trecu prin fața ei, apoi dispăru. Întoarse pagina revistei și se trezi privind o reclamă pentru lenjerie la care lucrase cu doi ani în urmă. Încă mai era folosită.

La început, fusese foarte mândră văzând reclamele ei în ziare și reviste. Și acum era mândră de munca ei, pentru că depusese multă pasiune și dăruire. Întoarse pagina și citi un articol despre medicamente care însă nu-i reținu atenția.

Uneori mintea îi juca feste. Nu voia să se gândească la munca ei. Cu toate acestea uneori când uita să se controleze, se trezea jucându-se cu idei vizuale și mentale, pentru diferite produse, chiar și guma de mestecat. Cu un an în urmă, începuse să lucreze pentru televiziune, ceea ce însemna o nouă dimensiune adăugată muncii sale.

De copil guma de mestecat fusese preferata ei. Cine făcea cele mai mari baloane de gumă?Își aminti cum stătea cu o prietenă în fața oglinzii de la baie râzând, cu fața plină de gumă.

Își dori deodată să aibă mai multe informații, ceva care s-o ajute să știe ce se mai derula pe piața reclamelor. Nu că ar fi interesat-o, pentru că nu voia să se mai lanseze în acest domeniu, îi spusese asta lui Jack, atunci când o sunase, cu o săptămână în urmă. De atunci, nu-i mai telefonase. Spera c-a scăpat de el.

Abia aștepta să se întoarcă la lucru. Avea multe idei noi și planuri. Voia să aibă un nou început. Următoarea campanie la care va lucra, va fi cea mai bună.

Entuziasmul unui nou început o făcu să se simtă mai bine. Washington era un loc fascinant pentru munca ei. Mai bun ca New York-ul.

Se auzi zgomotul făcut de motorul unei mașini, iar Reid sări jos ajutându-l și pe Josh să coboare.

Beth intră în bucătărie să le pregătească o băutură rece; un suc pentru Reid și compot de mere pentru Josh.

– Mulțumesc, Beth, zise Reid după ce termină băutura. Doamne, ce cald este!

Reid își șterse fruntea cu dosul palmei privind-o în treacăt.

Nu se simțea în largul ei. Ceva nu este așa cum ar trebui, se gândi ea deodată, poate nu este bine că suntem împreună, că nu ne purtăm așa cum ar trebui. Ar trebui să ne fie bine împreună, să nu ne măsurăm cuvintele, gesturile. Cu cât îl vedea mai mult pe Reid, cu atât simțea mai pregnant acest lucru.

Îl văzu stând în spatele camionului, aruncând bușteni tăiați. Își scosese cămașa, iar soarele îi bătea pe spatele deja foarte bronzat. Era tot numai virilitate, un trup frumos de bărbat. Își aminti din nou ce simțise când el îi atinsese fața cu degetele.

Se întoarse brusc și porni spre casă.

***

– Urmează să pleci curând de aici, nu? o întrebă Josh într-o zi. Beth curăța mere pentru plăcintă. Ea puse cuțitul jos și-i privi chipul ars de soare, cu ochii negri.

– Plec acasă sâmbăta, sau duminica viitoare. Mă întorc luni la lucru.

– Mda, zise puștiul de parcă i s-ar fi părut normal să audă aceste informații. Cu piciorul stâng desena ceva pe podea,

fără a o privi pe Beth. Poate mai vii pe la noi într-un weekend, continuă el, concentrându-se asupra desenului făcut cu piciorul.

Beth amestecă în merele coapte.

– Poate, zise ea cam fără chef.

– Știi, ieri am prins o broscuță în pădure, începu el deodată privind-o. Era foarte mică. Puștiul o privi lung, apoi continuă: cred că s-a speriat de mine pentru că a făcut pipi pe mâna mea.

Beth începu să râdă.

– Să fii sigur că s-a speriat foarte tare!

– Așa spunea și tata. Puștiul oftă. I-am dat drumul.

– Mă bucur c-ai făcut asta. Ți-a povestit tatăl tău despre greierele din pantoful meu?

– Nu, zise puștiul, dintr-o dată foarte interesat. Povestește-mi!

Beth începu relatarea pățaniilor din noaptea aceea, trecând peste anumite lucruri pe care nu i le putea spune și la sfârșit puștiul începu să râdă din toată inima.

– O, dar a fost foarte hazliu!

Beth termină de pregătit plăcinta cu mere și o introduse în cuptor.

– Ce-ai zice de o mică gustare? Eu voi bea o cafea și o să mănânc niște plăcintă cu morcov de la bunica Daisy. Vrei și tu?

El încuviință.

– Aș vrea și niște suc de portocale.

– Sigur că da, răspunse Beth. Era fericită când existau momente ca acesta mai detensionate, când Josh uita să-i fie ostil și neprietenos. Spera ca într-o zi să uite definitiv să fie răutăcios.

Reid era la Richmond în ziua aceea, la niște ședințe legate de proiectul lui de case.

O invitase de câteva ori în biroul lui, să discute diferite aspecte legate de construcție, de alcătuirea caselor, de ce ar dori potențialii cumpărători. Ea îl ascultase fascinată de fiecare dată.

Josh ieși la joacă după ce termină plăcinta. Beth se ocupă de bucătărie, puse mașina de spălat vase în funcțiune și făcu o grimasă din cauza zgomotului făcut de acest aparat. De ce toate aparatele casnice făceau atâta zgomot? Aspiratorul, mașina de spălat, mașina de scris ...

Văzu lista de cumpărături pe frigider prinsă cu un magnet de culoarea căpșunii. Cu pixul în mână o citi cu atenție încercând să-și amintească dacă omisese ceva. A, da, niște sare. Și făină. Trebuia să plece să facă aceste cumpărături . Josh ar putea să vrea să meargă cu ea, dar spera să nu înceapă să ceară tot felul de dulciuri nesănătoase.

Reid era împotrivă ca ea să facă și cumpărăturile. Spunea că Beth nu este servitoare. Putea să cumpere singur tot ce trebuia. Femeia care făcea curățenie venea de două ori pe

săptămână, dar mai rămâneau destule de făcut. Iar Beth făcea cu plăcere tot ce era nevoie, considerându-se ca făcând parte din familie în această mică vacanță.

Mai adăugă câteva articole pe listă și când vru s-o pună în poșetă, auzi un strigăt:

– Beth! Beth!

Deschise imediat ușa bucătăriei și-l văzu pe Josh care suspina, privind-o speriat cu ochii lui mari. Observă că nu se lovise, nu era rănit. Se duse repede spre el.

– Josh!

Puștiul întinse brațele spre ea, se agăță disperat de gâtul ei. Beth îl strânse la piept.

– Ce este, Josh? Ce s-a întâmplat? Spune-mi, Josh! Te-ai lovit? Te-a speriat ceva?

El scutură din cap. Nu se lovise. Nu era nici o lovitură fizică, băiatul nu era lovit, nici rănit, era doar speriat.

– Ce s-a întâmplat? Josh, spune-mi ce s-a întâmplat?

Beth, auzindu-și propria voce speriată o percepu ca a unei străine. Se temea și ea. Trebuia să se calmeze înainte de calma copilul.

Era prea greu ca să-l ridice, așa că rămase așa cum era așezată în genunchi în fața bucătăriei, până când plânsul lui disperat se mai potoli.

– Vino, Josh, să mergem în sufragerie să ne așezăm pe sofa. Când ajunseră acolo puștiul se ghemui în ea. Era prima oară că se apropia astfel de ea, că-l putea ține în brațe, că-l atingea, de fapt. Se întâmplase ceva foarte grav că puștiul venise să caute alinare tocmai la ea.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, Josh, zise ea încercând să pară calmă și controlată.

– O, Beth... a venit cineva... o doamnă... pușiul pufni din nou în plâns.Trupul lui mic se scutura de plâns.

– O doamnă? Unde?

– Acolo... într-o mașină... mare, gri...Josh se străduia să alcătuiască vorbele. Ea nu văzuse nici o mașină, nu auzise motorul nici unei mașini. Probabil din cauza acelei mașini de spălat cu zgomotul ei infernal.

– Unde este? E tot acolo?

– Nu! A plecat! Am fugit. Voia să-mi spună ceva... M-a îmbrățișat și m-a sărutat! Beth a fost îngrozitor! Vorbea ciudat și mirosea ciudat... și m-am speriat foarte tare. Spunea că este... că este...

Beth îl strânse la piept, dorind să-l apere împotriva a tot ce putea reprezenta răul pentru el.

Capitolul 6

Nu putea fi adevărat! se gândi Beth. O, Doamne, fă să nu fie adevărat!“ Nici măcar nu știu unde se află acum „își aminti vorbele lui Reid.

Îl strânse la piept cu disperare pe Josh, de parcă i-ar fi fost teamă să nu intre cineva pe ușă să i-l fure. Teama se transformă în furie. Cu toate acestea, trebuia să încerce să se calmeze. Trase aer în piept.

– Ce ți-a spus doamna?

– A spus că...a spus că... este mama mea! Era un strigăt de disperare. Așa este, Beth? Nu poate fi... așa! Nu este mama mea! Așa!

Cum așa? se întrebă ea. Părea ciudat ce spunea Josh. Îi spusese că femeia mirosea ciudat. Și atunci, înțelese! Femeia mirosea a alcool! Dumnezeule, venise băută!

– Nu era mama, nu, Beth? Nu poate fi mama!

– Josh, nu știu, chiar nu știu.

– Îl vreau pe tata! începu puștiul; Îl vreau pe tata!

– O să-l sun imediat. Stai aici și eu îl sun.

Reid nu era ușor de găsit. Abia la al treilea telefon reuși să dea de el.

– Domnul McShane este în ședință, auzi vocea secretarei, o voce rece și eficientă ca un calculator. Pot să iau un mesaj?

– Este ceva foarte important, te rog să-l scoți din ședință. Beth nu mai ținu cont de felul în care se exprima, era prea speriată.

– Am primit instrucțiuni să nu deranjez pe nimeni în timpul ședinței, să preiau eu toate mesajele. Vocea femeii era impersonală, suna ca un mesaj înregistrat.

Beth oftă, disperată.

– Înțeleg, dar este ceva urgent legat de fiul domnului McShane. Te rog, fă-mi legătura cu el.

– Un moment, zise calculatorul.

Într-o clipă, răspunse Reid și întrebă care era problema.

– Josh este bine acum, îi spuse ea de cum îi auzi glasul. Dar s-a întâmplat ceva și ar trebui să vii imediat, are nevoie de tine.

– Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

– Cred că nu este bine să discutăm la telefon.

– Pe naiba, Beth, spune-mi ce s-a întâmplat!

Ea trase aer în piept.

– Cred că mama lui a trecut pe aici. L-a afectat teribil pe Josh și acum are nevoie de tine.

– Crezi?

– Eu n-am văzut-o.

– Cum adică n-ai văzut-o? Dumnezeule, unde erai? Acum Reid striga din toate puterile la ea. Stai cu el! Vin imediat! Nu-l scăpa din vedere!

I se trânti receptorul.

Beth tremura și avu nevoie de câteva clipe să se liniștească.

Josh stătea pe sofa, privind-o ca un animal speriat.

Îl privi cu inima strânsă.

– Tatăl tău vine cât poate de repede acasă. Vrei să bei ceva până atunci? O limonadă?

Puștiul scutură trist din cap. Părea obosit.

– Mi-e frig, murmură copilul.

– Vino aici să stai întins, îi spuse Beth și-i aranjă pătura să se întindă apoi îl acoperi cu o altă pătură. Se așeză lângă el pe jos.

– Dormi dacă-ți este somn. Eu o să stau aici până vine tatăl tău. Îl mângâie pe cap. Mi-a spus că ajunge într-o jumătate de oră.

Copilul adormi imediat. Beth îi privi fețișoara cu inima strânsă. Avea doar cinci ani, se gândi.

Rămase să-l vegheze și nici nu știu când trecu vremea până când sesiză o umbră în dreptul ferestrelor. Era Reid. Se uită în treacăt la ceas și-și spuse că probabil condusese ca un nebun să ajungă așa de repede.

Reid rămase în ușă observând copilul adormit, apoi o zări și pe ea. Josh simți prezența tatălui său și se ridică imediat.

– Tata! exclamă el. Se aruncă în brațele lui Reid și izbucni din nou în lacrimi.

Beth ieși din casă. O oră întreagă se plimbă prin pădure, sperând că nu se va rătăci.

***

Când se întoarse, Reid pregătea sandvișuri în liniște, iar Josh era așezat pe canapea, urmărindu-l cu ochii umflați de plâns.

– Te ajut cu ceva?

– Nu, mulțumesc, am terminat. Uite, ia un sandviș.

Era o după amiază ciudată. Beth încercă să-l facă pe Josh să uite cele întâmplate, îi făcu și niște prăjiturele, sub formă de figurine. Reid era în birou, vorbea la telefon.

Afară se înnorase și vântul se înteți̦se dintr-o dată. Beth văzu copacii aplecați sub forța vântului, spunându-și că Mama Natură voia neapărat să-i sperie. Toate acestea nu reușiră însă să-i schimbe starea de spirit. Era deprimată.

– A început ploaia, zise Josh, care privea pe fereastră. Va fi furtună, poate chiar o tornadă!

– Sper că nu, îl liniști Beth.

– Anul trecut am avut și o tornadă pe aici, dar n-a durat mult. Vocea lui suna ca și cum i-ar fi părut rău și Beth zâmbi. Furtuna de aici era urmarea unei alte furtuni tropicale care începuse undeva în ocean și crease deja probleme în insulele Caraibe. Dar își pierduse din intensitate.

– Tata spune că această casă în care stăm noi este foarte sigură.

– Sunt sigură că așa este.

– Nu mulți au case ca a noastră, zise Josh mândru. Este cea mai bună din toată lumea!

– Și eu cred asta.

Beth se întrebă cum se va simți la întoarcerea în micul ei apartament la acea înălțime, de unde nici măcar nu vedea pământul, abia zărea strada și traficul.

Se gândi apoi la biroul ei și la cei care lucrau acolo. Și-l readuse în memorie pe fiecare, văzându-le chipurile, amintindu-și glasurile lor. Nu simți nimic. Încet își reaminti acea prezentare la care clacase, amintindu-și chipurile celor adunați acolo, masa ovală, apoi ce se întâmplase.

Simți cum tot trupul îi este scăldat de o transpirație rece. Retrăi acele clipe în care se simțise neajutorată, tremurând; se uită la mâinile care începuseră să-i tremure și acum.

De ce nu voia să renunțe? De ce voia să se întoarcă la acea slujbă? De ce nu înțelegea că nu i se potrivea?

Pentru că numai incapabilii renunțau, așa cum spunea tatăl ei. Toate expresiile lui de dispreț față de această categorie de oameni îi reveniră în minte.

Învingătorii nu părăsesc câmpul de luptă, iar cei care o fac nu au nici o șansă să câștige vreodată. Și nici nu merită să câștige pentru că sunt oameni lași și slabi. Sau „nu începe ceva care te depășește“ Nu începe ceva dacă nu ai de gând să și termini. Dacă știi că nu poți face un lucru ca lumea, nici nu te apuca de el.

De câte ori îi repetase tatăl ei aceste lucruri? Îi rămăseseră întipărite în minte și acum.

Dar ce s-ar întâmpla dacă ar pleca? Nimic. Lumea ar exista în continuare. Ea ar rămâne în schimb, cu tinerețea, cu sănătatea și talentele ei. Nimeni n-ar șterge-o de pe fața pământului. N-ar muri de foame.

Dar nu putea face asta.

– Uită-te, Beth, strigă Josh, este un urs. Îți place?

Josh își adunase pe masă mai multe prăjituri în formă de animale; un cal, un urs, o girafă, și un șoricel.

– Ce-ai zice să facem și un cangur? îi sugeră Beth.

– Da, un cangur! exclamă puștiul brusc interesat.

– Ar fi bine să găsim o fotografie cu un cangur, pentru ca să știm să îmbinăm piesele.

– Toți cangurii au o pungă pe burtă, zise Josh începând să caute cărți cu animale.

Beth se întrebă ce făcea Reid, cu cine discuta. Se mai întrebă ce intenționa să facă în privința mamei lui Josh. Ar fi dorit ca el să-i spună care îi sunt intențiile.

– Mă duc să-i fac tatălui tău o cafea, îi spuse lui Josh. Între timp, tu caută cangurul și când mă întorc o să-l facem împreună.

Cu cafeaua în mână ciocăni la ușa biroului lui Reid.

El oftă.

– Ce idee bună ai avut, Beth! Mulțumesc, aveam nevoie de o cafea. Reid părea supărat și nervos. Luă o înghițitură de cafea apoi puse ceașca pe masă. O să dau de ea chiar dacă

va fi ultimul lucru pe care-l voi face. Rosti aceste vorbe cu multă hotărâre, chiar cu înverșunare, încât Beth se înfioră.

– Ce vrei să faci?

– Nu știu. O să mă gândesc după ce o descopăr. Beth observă că era foarte agitat și privea telefonul ca și cum ar fi fost un dușman. N-am înaintat prea mult cu cercetările, din păcate. A plecat din apartamentul unde știam că locuiește. Compania farmaceutică la care lucra în ultimul timp mi-a spus c-a fost transferată în California, cu patru ani în urmă. De acolo, i-am pierdut urma. Am sunat în California și mi s-a spus că nu mai lucrează acolo și au refuzat să-mi dea amănunte. Probabil s-a întors pe coasta de est, dar unde? N-am găsit-o nici la Washington.

Beth îl privi lung.

– Crezi că un detectiv particular ți-ar fi de folos?

– Mă gândeam la o astfel de posibilitate. Reid termină de băut cafeaua și luă din nou receptorul în mână. Beth ieși din încăpere, dar Reid o strigă imediat.

– Beth, este pentru tine; e prietenul tău Jack.

– Te rog, spune-i că nu sunt aici.

Reid o privi.

– Bine, așa voi face. Apoi, după ce închise, îi spuse: m-a rugat să-ți transmit că vrea să-ți vorbească urgent. Vrea să-l suni.

– Probabil ar trebui să-l las să aștepte. Apoi se hotărî: mai bine-l sun de la bucătărie.

Îndreptându-se spre ieșire, Beth îi aruncă o privire în treacăt, dar figura lui era greu de descifrat.

Josh era complet absorbit de căutatea cangurului, așa că se duse la bucătărie și formă numărul lui Jack. Acesta răspunse imediat. Îl abordă cu maxilarele încleștate, gata de ceartă.

– Am știut că ești acolo. Ce faci? Cum îți merge?

– Îngrijorarea ta mă mișcă până la lacrimi.

– Am auzit că te afli într-o peșteră cu un nebun. În ce scop ai făcut asta?

Beth rămase descumpănită o clipă, apoi găsi forța să replice.

– Nu te privește ce fac eu, Jack.

– Cine mi-a răspuns la telefon?

– Vărul meu, Jack. Vărul meu.

– Desigur, vărul tău, zise el printre dinți. Are cincizeci de ani, e chel și are placă dentară.

– Da, arată ca tine, Jack.

– Nu-mi place că așa mă vezi, Beth.

– Nu prea am chef de discuții, Jack. Beth era ca o bombă gata să explodeze.

– Avem nevoie de tine, Beth. Ross și Kohler vor să înceapă un proiect nou. Au văzut ce-ai făcut în ultimii ani.

– M-ai pierdut. Cine sunt acești Ross și Kohler?

– Cei cu reclamele pentru guma de mestecat.

Beth închise ochii, încercând să se calmeze.

– Dacă mă vor cu atâta disperare, să mă mai aștepte o săptămână. Nu mai negociez termenul. Deschise ochii și surprinse privirea lui Josh ațintită asupra ei. Acum lasă-mă,

Jack. Vin peste o săptămână. Închise, deși acesta continua să vorbească. La naiba, nu avea de gând să se întoarcă mai devreme!

– Mi-aș fi dorit să nu trebuiască să pleci, îl auzi pe puști. Acesta n-o privea, își ținea ochii pe figura aceea de jucărie din mâini. Tata a spus c-a găsit pe altcineva să aibă grijă de mine cât este plecat, dar nu-mi place femeia aceea.

– O cunoști?

Puștiul înclină din cap.

– Știi casa frumoasă de lângă bunica Daisy? Acolo locuiește. Are un băiat de cinci ani, ca mine. Nici pe el nu-l plac. Mergem împreună la grădiniță și mama lui ne aduce acasă pe amândoi și va trebui să rămân la ei până vine tata să mă ia. Nici la grădiniță nu vreau să mă mai duc!

– Poate la început n-o să-ți placă, dar apoi lucrurile se vor schimba. Vei avea cu cine să te joci. Te vei împrieteni cu alți copii.

– Nu vreau să mă joc cu alți copii, vreau să mă joc cu tata, doar!

Beth observă că puștiul strângea nervos jucăria în mâini și că stricase deja cangurul.

– Ce-a spus tatăl tău? îl întrebă Beth.

– Că este foarte important pentru mine să fiu cu alți copii. Zice c-o să-mi placă acolo. De unde știe? Josh se uită apoi la jucăria pe care o distrusese. Vezi ce s-a întâmplat? Am stricat cangurul! Nu-mi plăcea oricum, continuă el, trântind-o de pământ. Este cel mai stupid cangur pe care l-am văzut vreodată. Lacrimile îi curgeau pe față. Lovi cangurul cu piciorul. Stupidule! Stupidule!

Beth simți o strângere de inimă. Îl prinse în brațe.

Se auzi un ciocănit în ușă și Reid intră în bucătărie. Îi privi cu multă atenție.

– Ce se petrece aici?

Josh nu spuse nimic, dar se opri din plâns. Nu plecă de lângă Beth.

– Mi-a spus de noul aranjament când va începe grădinița, începu Beth. Nu vrea să se ducă la grădiniță. Nu vrea nici să stea cu acea doamnă, indiferent cine este și nu vrea ca eu să plec.

– Haide, fiule, începu Reid apoi îl ridică în brațe. Hai să stăm de vorbă.

Rămasă singură în bucătărie, Beth începu să strângă urmele rămase după jucăria lui Josh. Puse animalele pe o tavă de cuptor. Se vor usca încet apoi Josh le va putea picta. Începu să facă un cangur din plastilină cu pui în marsupiu și-l adăugă la colecția deja existentă.

Se simțea ciudat. Se uită pe geam la ploaia care continua să curgă puhoaie.

Îl iubea pe micul Josh și nu-și închipuise că plecarea ei îl va afecta atât. Nu-și imaginase că se vor ivi atâtea complicații. Îi va fi și ei greu să plece săptămâna viitoare, după două luni de liniște în aceste locuri. Îi era și mai greu să-l părăsească pe Reid.

Dar de ce să plece?

Putea să demisioneze și să rămână cu ei. Nu se îndoia că Reid ar fi bucuros să audă decizia ei. Își aminti când o

mângâiase, apoi o sărutase. Se imagină făcând dragoste cu el. Ideea o făcu să-i bată inima mai tare.

Se uită la animalele puse deja pe tavă. Putea fi o mamă bună pentru Josh, să se joace cu el, să-i citească povești înainte de culcare. Ar rămâne aici cu ei doi, le-ar găti, ar aduna ouăle, ar face iaurt și gemuri și ar trăi fericită.

Dar nu va merge, după o vreme se va simți fără rost. Îi vor lipsi provocările de la locul de muncă, procesul de creație. Va începe să-i învinuiască pe Reid și pe Josh că și-a pierdut cariera din cauza lor. Totul ar merge prost.

Dar Josh?

Reid va avea grijă de el. Făcuse asta timp de cinci ani. Nu avea de ce să-și facă probleme din cauza lui Josh. Luă cangurul și-i mai aranjă picioarele. Josh o va duce bine. Trecu mâna peste spatele animalului, gândindu-se la micul Josh.

Dar Reid?

Nu voia să se gândească prea mult la el. Trebuia să plece de aici. Faptele erau foarte simple. Dacă ar rămâne aici, n-ar merge.

Se simți mizerabil pentru că trebuia să plece.

***

Reid nu înregistră nici un succes în zilele următoare în căutatea mamei lui Josh. Reid devenise încordat, tăcut, supărat, așa cum nu-l știa. Râsul îi pierise. Stătea acasă și nu-l pierdea niciodată din ochi pe Josh.

Poștașul le aduse un plic mare cu materiale fotocopiate, desigur, pentru Beth de la Jack. La început nu vru să-l deschidă, dar curiozitatea învinse. Era tot ce trebuia să știe despre contractul pentru reclama la guma de mestecat și-l citi de mai multe ori, ceea ce era o mare greșeală.

Imagini și idei începură să i se formeze în minte. Era ca o dependență, se gândi; nu se putea opri, nu putea renunța la ceea ce obișnuise să facă. Imaginația, partea creatoare a spiritului ei erau dificil de controlat.

De aceea, n-o surprinse că se trezi la miezul nopții cu o mulțime de idei, așa cum i se mai întâmplase. Luă creionul și începu să schițeze fără a ridica ochii de pe hârtie. Apoi, adormi la loc epuizată.

Reid nu prea mai vorbea cu ea și se simți oarecum descurajată de atitudinea lui, de lipsa de comunicare. Pe măsură ce treceau zilele, se simțea tot mai străină. Reid nu o mai privea ca altădată, de parcă ar fi părăsit deja casa.

Dormea prost, nu mai avea poftă de mâncare. Stăteau față în față în tăcere, vedea că este supărat, vedea cum își privește fiul și-i pierea foamea.

Te iubesc, ar fi vrut să-i șoptească. Te rog, ajută-mă și nu mai fi atât de tăcut. Dar de ce nu-i putea spune aceste cuvinte?

În această seară abia se atinsese de mâncare. Împinse farfuria deoparte și-l privi.

– Reid, începu ea. Te-aș putea ajuta cu ceva?

El o privi lung, apoi scutură din cap.

– Nu, nu poți.

Cele două cuvinte rostite de el căzură ca două cărămizi pe un geam. Se ridică și ieși din bucătărie. Ieși pe pajiștea din fața casei și se așeză pe trunchiul unui copac. De ce se simțea respinsă? Nu avea ce face. La ce se așteptase, de fapt? Ce putea face ea? Pleca peste câteva zile; cum să-i mai poată fi de folos?

Auzi cum se deschide ușa de la bucătărie, apoi pași mari, ai lui Reid. Se așeză pe iarbă lângă trunchiul pe care se așezase ea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

– Nimic, răspunse ea automat.

– Îmi pare rău că n-am fost într-o stare prea bună în ultimul timp.

– N-ai găsit-o, nu?

– Nu încă, dar voi continua.

– Cine face asta?

– Niște detectivi, așa cum mi-ai sugerat.

Nu-i spusese că angajase detectivi. De fapt nu-i mai spusese nimic din ziua în care apăruse mama lui Josh.

Beth își privea picioarele îngropate în iarbă. Și dacă detectivii n-o găseau? Dacă se întorcea? Dacă-l răpea pe Josh? Se întâmplă astfel de lucruri mai ales după divorțuri, unul dintre părinți ia copilul de la celălalt.

– Unde caută acum? întrebă ea.

– În California, dar până acum...

Beth se gândi la cheltuielile pe care Reid trebuia să le suporte, onorariile detectivilor, cheltuielile de călătorie, de cazare. Vor cere o mică avere, indiferent dacă o găseau sau nu.

Se uită la el, știind că investise tot ce avusese în firma de construcții și înțelese ce simțea.

– Ai nevoie de bani? îl întrebă.

Reid se întoarse surprins spre ea.

– Bani?

Beth se simți stânjenită.

– Da, bani. Investigatorii particulari sunt scumpi și mai ai și firma de susținut. Dacă ai nevoie de bani... aș putea să-ți împrumut ceva.

Reid o privi clipe în șir.

– De ce ai vrea să -mi împrumuți bani?

– De ce nu? Am moștenit ceva la moartea tatei și nu i-am folosit. Nu am nevoie de ei.

Beth nu se atinsese de banii tatălui ei. Nu avusese nevoie. Făcuse singură destui bani, chiar dacă tatăl ei n-o crezuse capabilă, cel puțin nu în felul în care voise el. Reid putea avea acești bani.

– Nu am nevoie de bani, Beth.

Răspunsul lui o afectă. Nu avea nevoie de ajutorul ei. Nu avea nevoie deloc de ea.

Încercă să-și fixeze privirea asupra dealului din față, să nu lase să se vadă ce simte.

Reid se ridică, apoi o ridică și pe ea. O trase la pieptul lui.

– Îți mulțumesc că te-ai oferit să-mi împrumuți bani, zise el apoi îi cuprinse fața în palmele sale mari și o sărută.

Beth simți că picioarele încep să-i tremure și se forță să scape din brațele lui, dar el o ținea strâns.

O podidiră lacrimile și nu știu dacă erau de mânie sau de durere.

Reid continua s-o sărute. Apoi se opri brusc, făcu un pas înapoi, se întoarse și porni spre casă fără să se uite înapoi sau să-i adreseze vreun cuvânt.

Beth rămase în același loc, tremurând. Dar apoi își spuse că nu trebuia să dramatizeze; el își pierduse mințile, ea și le pierduse deja...totul din vina ei.

***

Dimineața era frumoasă, însorită, deși se simțea că vara era pe sfârșite. Beth se duse să ia corespondența cu gândul la plecarea care urma să aibă loc peste câteva zile. Se gândea la apartamentul ei, la Reid, la faptul că va fi departe de el.

Nu-i mai făcea plăcere plimbarea. O făcuse în fiecare dimineață, bucurându-se de mirosul proaspăt al grădinii de legume, de flori, de câmp. Acum, toate acestea își pierduseră strălucirea.

Lângă poartă opri o mașină albă. Se uită lung la ea spunându-și că stătea mai prost acum cu nervii decât atunci când venise.

Sosise destulă corespondență. O scoase cu grijă din cutie și vru să se întoarcă spre casă.

Reid aranja lemnele tăiate pentru iarnă. Simți mirosul pătrunzător al lemnului proaspăt tăiat.

– O să-ți pun corespondența pe masă.

– Nu, dă-mi-o mie. Reid își șterse palmele de pantaloni și întinse mâna după plicuri. Se așeză pe un buștean și începu să citească ce primise.

Beth se așeză și-l urmări pe Josh care alunga greierii cu un băț.

– Degeaba îi alungi, sunt sute aici în pădure, îi spuse Beth.

Văzu greierii care săreau de colo colo. Soarele îi ardea spatele. Îl privi din nou pe Reid care deschise încruntat un plic. Deodată observă cum îi piere toată culoarea din obraji. Rămase privind îngrozit bucata de hârtie, apoi se ridică în picioare.

– Rămâi cu Josh. Cuvintele lui sunară ciudat parcă chinuit și-i văzu figura plină de teroare și furie. Se simți scuturată de frisoane. Dumnezeule, ce se întâmplase? O găsiseră?

– Unde se duce tata? întrebă Josh.

Beth uitase că puștiul era de față.

– Cred că se duce... se duce să ducă scrisorile în casă. Vrei niște suc?

Puștiul încuviință, apoi atenția lui reveni asupra greierilor.

– Atunci, vino cu mine.

– De ce? Vreau să mai stau aici.

Nu poți sta aici pentru că nu pot să te văd de pe fereastra de la bucătărie, ar fi vrut să-i spună. Vedea în fața ochilor

doar mașini argintii și femei bete la volan, dar nu-i putea explica asta lui Josh.

– Ne-am gândit să mâncăm înăuntru astăzi; avem niște prăjiturele foarte bune, îl ademeni ea.

– Dar putem să le mâncăm și afară! Vreau să stau aici!

– Josh! Beth ridicase glasul al el și puștiul o privi uimit. Vino cu mine!

Josh o ascultă și porni cam fără chef după ea. Beth se întoarse la un moment dat, simțindu-se vinovată față de el. Ridicase glasul la copil, fără ca acesta s-o fi meritat.

Știi cum se simt mamele în clipele astea, își spuse. Sunt vinovate. Dar nu toate mamele se simt așa. Probabil că o mamă se poate simți vinovată din multe motive, dar dacă tu nu găsești un motiv să te simți astfel este pentru că nu ești mamă cu adevărat. De fapt, sunt doar baby-sitter pentru o perioadă determinată, se gândi.

Josh se afla deja în bucătărie și o privea încruntat. Beth puse în fața lui pe masă un pahar pe care era desenat Mickey Mouse și niște prăjiturele.

– Îmi pare rău c-am ridicat vocea la tine, Josh, zise ea încet. Dar uneori trebuie să fac și asta, pentru a te determina să faci ce trebuie.

Puștiul o ignoră.

Beth făcu o cafea pentru ea și Reid. Nu știa cum să procedeze acum cu el. Bine că plec, se gândi. Nu am psihologia unei mame adevărate.

Îi duse lui Reid o ceașcă de cafea.

Acesta luă cafeaua privind-o ciudat, de parcă nici n-o vedea.

– Au găsit-o? îl întrebă în cele din urmă.

– Nu, dar acum știu unde o pot găsi.

– Reid, te pot ajuta cu ceva?

– Nu.

Beth se simți respinsă. Nu mai știa cum să procedeze. De ce oare Reid se închisese astfel în sine?

Deodată, el ridică privirea și o întâlni pe a ei.

– Beth, știu că-ți faci probleme pentru Josh, dar ai și tu problemele tale. Nu poți face nimic, așa că nu-ți mai face probleme.

Cu alte cuvinte, se puteau descurca fără ea și așa vor face. Peste două zile urma să plece la Washington. Avea propriile ei probleme, după cum spusese Reid și așa era. Nu avea nevoie de o femeie confuză, care nu știa ce poate face cu propria-i viață.

– Te rog să nu-l pierzi din priviri pe Josh.

***

Reid plecă de acasă la miezul nopții. Beth fusese trează tot timpul ascultând toate zgomotele casei, chiar și pașii lui apoi ușa bucătăriei deschizându-se. Trecu o jumătate de oră și el nu se întorsese. Fiecare ticăit al ceasului de pe perete îl percepea ca pe o bătaie de tobă. Fiecare clipă părea o eternitate. Se dusese să înoate? Să se plimbe? Poate se dusese în pădure și avusese vreun accident în întuneric. Poate zăcea undeva cu piciorul rupt...

Ți-ai pierdut mințile, își spuse. Rufus ar fi fost la ușă lătrând cu toată puterea. Sau poate și Rufus avusese un accident. Dumnezeule, mi-am pierdut mințile!

Se strecură din pat, își puse papucii și capotul. Apoi, se hotărî să-și pună sandalele în schimb. Era ridicol, dar sandalele păreau mai sigure ca papucii în întuneric.

Se uită în camera lui Josh și-l văzu dormind, așa că ieși afară, fluieră după Rufus care apăru imediat.

– Unde este Reid? Hai să-l căutăm!

Rufus o luă în direcția pontonului și ea se luă după el. La capătul pontonului văzu o grămadă de haine și un prosop.

– Reid? se auzi vocea ei în întunericul nopții.

– Vin acum! Răspunsul lui veni imediat, vocea lui auzindu-se de undeva foarte aproape, adusă de ape.

Beth rămase pe ponton ascultând zgomotul făcut de apă, ritmul regulat în care se mișcau brațele lui, apoi Reid apăru lângă ea, împrăștiind apa.

– Scuză-mă. El luă prosopul și-și uscă fața și părul. Apoi își înfășură coapsele în prosop și se așeză, trimițându-l pe Rufus spre casă.

– Ce te aduce aici?

– Plecasei de mult timp și nu te-am auzit întorcându-te.

– Nu puteam dormi, zise el. Înotul ajută uneori. Te-am trezit?

– Nu, nici eu nu dormeam.

El nu mai zise nimic. Rămaseră așa în întuneric, iar Beth îi auzea ritmul inimii și simțea durerea din sufletul lui. Îl

iubea, dar se simțea neajutorată. Ar fi vrut să-l ajute dar el nu-i făcea lucrurile prea ușoare. Stătea lângă ea dar nu voia să împărtășească durerea din suflet.

– Îmi pare rău că n-ai putut dormi, zise el într-un târziu.

– Nu-i nimic, răspunse ea.

Lumina lunii îi cădea acum pe umeri și ea ar fi vrut să-l atingă să-l țină în brațe să-i simtă trupul puternic.

– Beth... aș fi vrut să știu cum să-ți fac lucrurile mai ușoare acum la plecare. Trebuie să pleci și te înțeleg. Nu vreau să te simți vinovată că pleci, că nu mă ajuți. Ai viața ta.

Ea nu putea vorbi. Aerul părea că vibrează cu tăcerea ei. Ar fi vrut să-i spună atâtea, dar tot ce i-ar spune ar fi greșit. Deși avea atâta idei în minte nici una nu l-ar putea face fericit.

Închise ochii. Se simți tremurând când el întinse mâna și o luă după umeri.

– Încă mai sunt aici, zise ea încet.

Capitolul 7

Reid era atât de liniștit, încât i se păru că nici nu mai respiră. Apoi îl auzi expirând și apropiindu-și obrazul de al ei.

– Beth...

– Nu spune nimic, te rog, nu spune nimic...

Îl simți relaxându-se. Reid îi ridică fața cu o mână și o sărută cu multă dragoste, dar și cu candoare, lucru care îi produse senzații noi. Apoi Reid o privi. În lumina lunii văzu chipul lui acum eliberat de mânie, de teamă, însuflețit de dragostea pentru femeia din fața sa.

Niciodată n-o privise astfel. Niciodată nu-l dorise ca acum, niciodată nu fusese atât de sigură că-l iubea. Era ca într-un film. Beth simți cum i se desface cordonul halatului, cum se ridică încet în picioare, cum halatul cade la pământ. În timpul acesta, el o urmărea cu ochii mari, cu o privire care o făcea să se înfioare, tot trupul îi tremura de așteptare. Reid întinse încet, tot ca în vis mâna și cămașa ei de noapte căzu alături de halat.

Era un vis. Probabil că era vis și nu realitate faptul că stătea în fața lui, vântul cald mângâindu-le ușor chipurile, trupurile. În liniștea care-i înconjura simțea trupurile lor vibrând de emoții nenumite.

Îi privi trupul masculin, puternic.

El îi urmări trăsăturile feței cu mâna, apoi coborî pe gât, pe linia umerilor, spre sâni, într-o explorare lentă.

– Ești frumoasă, Beth, murmură el. Frumoasă de privit, de atins...Îi prinse încet coapsele și o trase spre el.

Tremuri, Beth...

Tremura, da, era adevărat dar simțea ca un foc mistuindu-i tot trupul, iar inima îi bătea sălbatic. Îl prinse după umeri cu brațele, simțind stropii de apă încă pe pielea lui.

– Vino, Beth...șopti el, conducând-o spre iarba deasă. O simți rece și moale pe pielea ei încinsă. Reid se aplecă deasupra ei împiedicând-o să mai vadă lumina lunii și stelele și o sărută din nou, iar ea închise ochii, lăsându-se în voia senzațiilor pe care i le producea el.

Mâinile ei îi explorară trupul, degetele i se înfipseră în părul lui, începu să-l sărute și ea până simți că-și va pierde controlul.

Nu mai gândea. Totul se învârtea cu ea. Ajunse pe culmi pe care nu mai fusese. El continua s-o sărute. Apoi se opri privind-o zâmbind.

– Se spune că o femeie este extraordinar de frumoasă după ce face dragoste. M-am convins și eu de asta.

Beth redeveni conștientă de luna și de stelele de pe cer.

– În Finlanda, se spune că o femeie este extraordinar de frumoasă la o oră după ce a făcut saună.

– Cred că finlandezii ăștia nu sunt prea romantici. Nu-mi spune că preferi sauna dragostei...

– Niciodată. Nu se mai simțise atât de fericită niciodată. Vreau să te mai sărut, Reid, murmură ea.

Deasupra lor răsări soarele.

***

Vizita pe care i-o făcu lui Doc după o lună nu fu deloc un succes. Acesta o examină din nou cu seriozitate, punându-i multe întrebări. Nu era mulțumit de felul în care se prezenta Beth. Îl privi încă o dată, nu mai simți impulsul să râdă când îi văzu părul alb ciufulit, ochii albaștri care de obicei zâmbeau. Nu și acum.

Nu-i plăcea cum arăta Doc în costumul alb, cu aerul profesional pe care-l avea. Era mai simpatic îmbrăcat sport, la pescuit, la tenis. Îl cunoștea din copilărie, dar nu apelase niciodată la el ca medic. Nu-i plăcea halatul. Nu-i plăcea cabinetul lui, nu-i plăceau asistentele. Se simțea teribil de deprimată fără să știe din ce motiv.

Îl asculta. Îi repeta că trebuie să se odihnească, să se relaxeze, să mănânce sănătos. Să elimine cafeaua. Să nu sară peste mese.

Ar fi mai bine să mă duc într-un azil, se gândi ea. La douăzeci și șase de ani se vede că sunt o epavă.

– Nu te-ai gândit să-ți schimbi slujba, poate în alt domeniu mai puțin solicitant? o întrebă Doc și ea ridică privirea, simțindu-se dintr-o dată frustrată că i se punea o astfel de întrebare.

– Nu, îmi place munca asta și se pare că o fac bine.

– Poate că ești bună pentru munca asta dar munca nu este bună pentru tine, îi răspunse el calm. Ar trebui să te gândești serios la ce ți-am spus.

Beth îl privi disperată fără a spune nimic.

– Beth, ai demonstrat deja că ești o bună profesionistă, nu mai trebuie să demonstrezi nimic nimănui. Nu ești în competiție cu fratele și sora ta. Nu trebuie să ajungi la statutul tatălui tău.

Beth se crispă.

– Nu vreau să fiu ca tata! Niciodată nu mi-am dorit asta! Nu vreau decât să-mi fac treaba bine și mai ales să nu mai am astfel de căderi, cum am avut! Trebuie, treb... treb..treb... Se opri uluită observând că vocea îi face probleme. Trebuie să existe o cale! Tot orașul ăsta este plin de bărbați și femei de toate profesiile care se descurcă bine. De ce n-aș fi ca ei? Ce se întâmplă cu mine? Lovi furioasă cu pumnii în biroul lui Doc.

– Nu se întâmplă nimic, Beth. Nu putem fi toți în top. Poate că ar trebui să încerci să faci ceva mai puțin extenuant.

– Ai început să vorbești ca Reid, zise ea cu amărăciune.

El zâmbi.

– Nu mă surprinde.

Își aminti de surâsul lui, apoi de activitățile lui zilnice, de mulsul caprei, de pescuit, de joacă. Apoi se gândi la compania pe care o pusese pe picioare și la casele pe care avea să le construiască. Era o provocare pentru el, ceva ce merita făcut.

– Nu știu ce aș putea face dacă aș renunța la slujbă, zise ea, ridicând din umeri. Poate să găsesc pe cineva să mă mărit, să fac copii și plăcintă cu mere.

– Și ce vezi rău în a face copii și plăcintă?

– Nimic. Le invidiez pe femeile care fac această alegere și se simt fericite, dar mie nu mi se potrivește. Întotdeauna mi-aș dori mai mult, mi-aș dori altceva. Poate sunt convinsă că aș ajunge să fiu nefericită și i-aș face și pe cei din jur nefericiți. N-ar fi cinstit pentru nimeni. Aș vrea să fiu realistă. Este ușor să cazi într-o capcană. Oftă și-l privi nefericită. Ei bine, asta este filozofia mea de viață. Acum, mă întorc la birou.

***

Prea ușor se poate cădea într-o capcană. Se gândi la Reid și la tot ce-i spusese. Și-l aminti stând pe ponton sub razele lunii, apoi felul în care o atinsese și cum făcuse dragoste cu el în iarbă. În zilele care urmaseră până la plecare, el nu făcuse vreo referire la ce se întâmplase atunci. Era ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat, de parcă totul ar fi fost aievea sau într-o altă dimensiune a conștiinței.

Conduse foarte nervos pe Constitution Avenue pe drumul spre birou, trecu de Lincoln Memorial, Washington Monument, apoi de Casa Albă și de Capitoliu. Orașul puterii, își spuse făcând o grimasă, plin de oameni care luptau pentru bani și glorie. Oameni mânați doar de ambiție, pentru care contau doar carierele.

– Bărbații din Washington sunt cei mai proști amanți, îi spusese prietena ei Barbara cândva. Sunt mult prea ocupați cu salvarea democrației.

Beth își aminti că avusese o astfel de experiență care confirmase teoria Barbarei.

Opri la semafor, amintindu-și presupusa aventură cu Steven. Lucra în congres pe vremea când îl cunoscuse ea. Era un bărbat plin de energie, dinamic. Nu putea să nu-l admire. Era fascinată de tot ce-i spunea el, scene din culisele congresului, despre felul cum erau lucrurile în realitate.

Prima dată când l-a invitat la cină a fost și ultima. A venit la ea cu o sticlă de vin foarte scump, dar și cu servieta. O deranja dacă se uita puțin peste niște acte înainte de masă? o întrebase. Nu, răspunsese ea, retrăgându-se să pregătească ceva de băut.

Când se întorsese în sufragerie, găsise masa plină de actele lui. Îi întinsese paharul, iar el îi mulțumise fără s-o privească măcar. Apoi ea se dusese la bucătărie să termine acea cină care-i luase câteva ore pentru a o pregăti.

Mai apoi, când se așezaseră la masă, el vorbise fără încetare despre unele discuții din congres care-l exasperaseră pe șeful lui.

Beth n-a fost nici impresionată, nici intrigată. Doar aroganța și lipsa lui de sensibilitate au iritat-o.

N-a apreciat mâncarea, nu i-a pus întrebări despre ea, despre munca ei. Cum nu observase până atunci ce bărbat egoist era? După ce terminase de mâncat băuse în grabă cafeaua și se uitase la ceas. Putea folosi telefonul ei să cheme un taxi? Trebuia să prindă avionul de St. Louis.

Ea rămase cu un munte de vase murdare și un gol teribil în suflet. Se privi în oglindă; îmbrăcase o rochie bleu care-i venea foarte bine și se asorta cu interiorul și ochii ei.

– Așa este, confirmase Barbara. Unchiul Sam are întâietate.

Poate că nu se putea ajunge în vârful piramidei decât sacrificând orice altceva. Se gândi la mama lui Josh și avu frisoane.

Ajunse în clădirea în care se afla biroul ei și se duse direct acolo. Se simți epuizată. Era vineri. Colegii ei sărbătoreau ceva. Luă o gură de Martini în tăcere dorindu-și să fi comandat un suc, altceva. Ascultă absentă discuțiile celorlalți, fără a participa la ele. Unul dintre bărbați începu să spună un banc vulgar, urmat de râsetele celorlalți. Urmă o altă glumă deocheată. Beth n-avea chef de râs.

Își luă poșeta și se ridică să plece.

– Mulțumesc pentru băutură, Bob.

– Unde pleci? auzi vocea lui Jack.

– Acasă. Ne vedem luni, le spuse tuturor.

Afară o aștepa Jack pe stradă.

– Ce naiba este cu tine? Parcă te nemulțumește ceva.

Ea îl sfidă.

– Ai ceva să-mi reproșezi legat de munca mea?

Jack făcu o grimasă.

– La naiba, Beth, mă refeream la atitudinea ta!

– Nimeni nu mă plătește pentru atitudinea pe care o am, așa că șterge-o!

Se îndreptau spre parcare. Începuse să se înnoreze și stătea să plouă. Beth mări pasul și începu să tremure. Vântul rece care bătea îi lipea fusta de picioare.

Fusese singura îmbrăcată în fustă la birou. Toată lumea purta blugi de marcă, desigur: Klein, Jordache, lucru pe care ea nu-l suporta. Îi plăcea să poarte la birou fuste și tocuri înalte. Oare cum ajunsese să lucreze aici? Era clar că nu aparținea acestui loc.

Jack o opri:

– Beth, aș vrea să-ți spun ceva...

Ea își eliberă mâna cu un gest brutal. Observă că părul lui, care începuse să se cam împuțineze lăsa să se vadă că începuse să cheleasc㠖 Nu, Jack. Tu trebuie să mă asculți! Ar fi bine să mă lași în pace! Nu te mai ține după mine! Grăbi pasul spre parcare. Găsi cheile urcă în mașină și ieși în autostradă.

Ajunsă acasă găsi căldura pornită în apartament, deși era luna septembrie.

Își pregăti ceva de mâncare. O aștepta un weekend pe care-l va petrece singură, un weekend lung, ploios și

plictisitor. Bob o invitase la teatru, dar îl refuzase. Simțea nevoia să se întoarcă la Reid în weekend dar nu avea curajul să-l sune.

– Vino să ne vezi, oricând ai puțin timp liber, îi spusese el când plecase cu o lună în urmă, așa că de ce avea această reținere?

Privirea îi căzu pe telefonul din bucătărie. Se hotărî să-i sune, să vadă ce făceau. Să vorbească, să-l audă pe Josh, să-i spună dacă-i plăcea grădinița, dacă se împrietenise cu băiatul doamnei care-l lua de la școală.

De ce se temea să discute cu Reid? De când plecase de la Reid, se trezise noaptea din cauza unui coșmar în care Josh dispărea într-o mașină argintie, iar Reid rămânea singur acasă, să scrie scrisoare după scrisoare.

Inima începu să-i bată tare când forma numărul lui Reid. Telefonul sună, dar nu răspunse nimeni. După zece minute încercă din nou. I se făcu teamă, pentru că tot nu răspunse nimeni. Din impuls, formă numărul mamei Daisy.

– Mă gândeam la voi, începu Beth. Ce faceți? Cum merg lucrurile la voi?

– O, ce bine că ai sunat, miss Beth! Reid și Josh au fost aici. Beth, începu femeia, mama lui Josh... l-a chemat în judecată pe Reid pentru custodia lui Josh!

Beth rămase cu privirea în gol. Se așteptase să audă o veste proastă.

– Bunico Daisy, nu știu ce să-ți spun, dar...

– O, Beth, femeia asta este foarte bogată. S-a căsătorit, iar soțul ei are o avere foarte mare, poate angaja cei mai buni avocați și...

Plângea? Acea femeie bună nu avea voie să plângă! Beth se înfurie.

– Chiar dacă-l cheamă în judecată nu înseamnă că va și câștiga! Nimeni nu-l va lua pe Josh de lângă tatăl lui! Ar fi prea dureros și nedrept și...

Nici nu știu cum termină convorbirea. Se duse direct în dormitor și începu să-și arunce hainele la întâmplare într-o valiză.

După alte zece minute, pornise la drum. Ștergătoarele abia mai făceau față, pentru că turna cu găleata. O aștepta un drum de coșmar. Abia vedea drumul. Trebuia să oprească să alimenteze, ocazie cu care se udă până la piele cât umplu rezervorul. Ploaia curgea neîncetat, de parcă s-ar fi rupt zăgazurile cerului. O aștepta un drum de o noapte, fără vizibilitate și putea oricând să sfârșească într-un șanț.

Din fericire, nu păți nimic pe drum și spre dimineață ajunse la casa lui Reid și parcă în spatele mașinii acestuia. Își luă bagajul din portbagaj și merse foarte încet ca să nu alunece în noroiul din spatele casei. Rufus o simți imediat și după câteva clipe apăru și Reid.

– Dumnezeule! exclamă el. Veni repede spre ea și-i luă bagajul. Rufus sări la ea cu bucurie, aproape s-o dea jos. Reid reuși să-l calmeze.

Lui Beth îi curgea apa șuvoaie din părul care i se lipise de cap. Își trecu mâna peste față și se uită la Reid. Acesta se rezemase de ușă și o privea de parcă nu-i venea să creadă ce vede. De ce nu spunea nimic?

– De ce nu mi-ai spus? i se adresă ea imediat.

El nu avu nici o reacție.

– De ce nu te duci mai întâi să te schimbi cu niște haine uscate?

– La naiba cu tine, Reid! Cu tine vorbeam! Nu mă ignora! Beth făcu un pas spre el amenințător, murdărind covorul cu noroiul de pe încălțări, dar nu de asta îi păsa acum. De ce nu mi-ai spus nimic despre proces?Atunci ai primit scrisoarea, nu? Înainte de plecarea mea?

– De asta ai făcut atâta drum, ca să-mi pui o întrebare? Pe vremea asta?

Beth se înfurie și mai tare.

– De ce nu-mi răspunzi? Ar fi trebuit să știu și eu, nu?

El ridică din umeri.

– La ce bun? Nu aveai destule probleme?

– Îmi pasă de Josh! Îmi pasă de tine!

Reid vru să spună ceva, apoi se opri. Veni spre ea și o luă încet de mână.

– Vino cu mine, Beth.

O conduse spre camera de zi și o duse în fața oglinzii.

– Privește-te și calmează-te.

Avea hainele lipite de trup și tremura, dar figura pe care o văzu în oglindă o șocă și pe ea. Ochii păreau ai unei sălbatice, ai unei femei care-și ieșise din minți.

Dumnzeule, își spuse, omul ăsta va crede că sunt nebună!

Reid o privea lung fără urmă de amuzament în priviri.

– Sunt îngrijorată, asta este, zise ea.

– Și eu, răspunse Reid.

Beth primi răspunsul lui ca pe o lovitură. Ar fi vrut s-o asigure că nu se întâmpla nimic rău, că nu avea de ce să-și facă probleme, că pe Josh nu i-l va lua nimeni. Dar apoi îl auzi spunând:

– Nu fi atât de disperată, n-am renunțat la luptă.

Beth începu să tremure.

– Schimbă lucrurile ude, fă un duș fierbinte și o să-ți pregătesc ceva de băut, între timp. Vrei cumva un ceai fierbinte? O ciocolată?

– Da, o ciocolată fierbinte, te rog.

– Imediat.

Dușul fierbinte o ajută să se simtă mai bine.

Îmbrăcată într-un halat gros de baie se așeză apoi într-un fotoliu.

– Uite, bea asta ca să te încălzești bine, îi spuse Reid întinzându-i o cană.

Se așeză și el, iar ea evită să-l privească, de teamă ca nu cumva amintirile pe care le avea cu acest bărbat să-i revină în minte. Apoi realiză că n-ar fi trebuit să vină...

– Cum îți merge la serviciu? întrebă el pe un ton neutru.

– Bine! Încercăm acum două moduri de abordare a unei reclame noi, am angajat un fotograf nou. Este o tânără care a făcut niște lucruri extraordinare până acum și mă înțelege foarte bine, știe imediat ce vreau. Suntem pe aceeași lungime de undă.

– Te-ai apucat de reclama pentru guma de mestecat?

– Da, răspunse ea, îndreptându-se de spate. Am fost plecată în Maryland unde este fabrica lor și mi-a plăcut ce-am văzut acolo. Și oamenii erau foarte drăguți, cooperanți. Folosesc doar colorați naturali, și xylitol în loc de zahăr și...

De ce nu se oprea odată? Cum putea să stea în fața unui om cu probleme trăncănind despre reclamele de gumă de mestecat?

Dar el de ce n-o oprea? De ce nu-i spunea ce i se întâmplase? Prin ce trecea? Nu vedea ce se întâmpla cu ea, nu intuia că trecea prin aceleași momente grele ca la acea prezentare? Nu știa ce să mai facă, așteptând ca Reid să-i spună ce mare problemă plana asupra lui.

– Ce vei face cu procesul de custodie? îl întrebă brusc. Doar nu era să aștepte toată noaptea ca el să-i spună!

– De unde ai aflat? o întrebă Reid. Cine ți-a spus?

– Bunica Daisy. Am sunat la voi aseară dar n-a răspuns nimeni și am sunat atunci la ea. Plângea.

– Plângea? repetă Reid șocat.

– Da, am auzit-o la telefon. Nu mi-a venit să cred când mi-a spus.Vă consideră copiii ei.

– Da, știu.

– Aș fi vrut să-mi fi spus și mie când ți-a venit citația. Asta m-ar fi făcut să cred că mă consideri prietenă.

– Știam că ai destule probleme cu propria ta viață și am considerat că nu este cazul să te mai împovărez și eu cu ale mele.

Dar eu te iubesc, ar fi vrut să-i spună și vreau să te ajut, oricum. Dar nu-i putea spune asta.

– Ce s-a mai întâmplat de când ai primit scrisoarea? îl întrebă.

– Am luat legătura cu niște avocați, care nu-mi pot promite prea mult, mai ales în acest moment.

Beth se simți din nou frustrată că el nu-i dădea detalii.

– Ce ți-au spus avocații? insistă ea.

– Că vor lua cazul, răspunse el sec. Mi-au spus că am fost un prost că n-am intentat acțiune legală imediat după nașterea copilului, menționând că mama lui mi l-a dat de bună voie. Acum nu am martori, nu am dovezi. Nu s-a stabilit niciodată o custodie legală.

– Dar cine i-ar putea garanta ei custodia? Doar l-a părăsit la două zile după naștere!

– În acțiune, spune că eu am luat copilul acasă, nu că ea l-ar fi abandonat. De fapt, situația este atât de complicată încât depinde din ce punct de vedere o privești.

– Cine este avocatul ei? întrebă Beth.

– Gene Morgan, elevul prietenului nostru comun Stuart Engleton.

– Dumnezeule! exclamă Beth.

– Asta mi-am spus și eu, când am aflat.

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă Beth.

– Acum nu sunt prea multe de făcut. Vor trece câteva luni până se judecă procesul.

– Nu poți decât să aștepți.

– Exact.

– Dar nu-ți pot lua copilul! explodă Beth. Ar fi o cruzime! L-ai crescut singur de mic! Maică-sa nici nu l-a văzut până luna trecută!

– Totuși este mama lui, zise Reid sec.

– Și? Ce vrea să însemne asta? I-a dat naștere, atât! Nu este o mamă adevărată!

– Știu asta!

Beth pufni în plâns.

– Nu sta așa de pasiv, de parcă...Vorbești ca și cum ai accepta situația ca atare, cu atâta calm!

– Nu sunt nici nepăsător, nici pasiv, nici calm. Mă consum cu fiecare clipă care trece. Nu pot dormi noaptea, mă duc de zeci de ori pe noapte la Josh și verific dacă este acolo...Câteodată simt că-mi pierd cumpătul, dar trebuie să fiu calm.

– Josh știe ce se întâmplă?

– Nu, vreau să-l feresc de toate astea, cât se va putea. Reid își trecu mâinile prin păr. Era descumpănit, singur și părăsit, iar ea simți pornirea firească de a-l consola, spunându-i că totul se va rezolva bine. Dar nu avea puterea să-i promită nimic iar cuvintele ar fi părut lipsite de sens.

Reid o privi.

– Ești obosită, nu?

– Da, sunt.

Reid o prinse în brațe, privind-o cu tandrețe.

– Îți mulțumesc c-ai venit, Beth.

Cuvintele lui fură ca un balsam. Ea privi ochii lui căprui, conștientă că în ochii ei se puteau citi sentimentele pe care le avea pentru el.

Reid o sărută, apoi o strânse la piept, iar ea se trezi răspunzându-i.

Reid îi murmură:

– Vino, Beth.

Ajunși în camera lui, Reid îi scoase halatul de pe umeri și o așeză încet pe pat. Ea simți o senzație ciudată de goliciune de frisoane, de teamă, de însingurare. Ceva nu era așa cum se așteptase și poate tocmai asta o speria.

– Reid, începu. Deodată simți frisoane foarte puternice.

Reid o învălui în brațele sale puternice.

– Ce este, iubita mea? murmură el.

– Nu contează.

Făcură dragoste cu frenezie. Apoi, Beth rămase cu privirea în tavan, luptând cu emoțiile. Nu făcuseră dragoste cu bucurie, cu dăruire. Se simțea ieftină și vinovată. Își aminti că atunci când făcuseră dragoste pe ponton fusese altfel.

Îl privi pe Reid, care nu se mișcase deloc. Respira calm și regulat. Dacă ar fi adormit, nu l-ar fi iertat niciodată pentru asta. Lacrimile începură să se formeze. Se întoarse și aprinse radioul de pe noptieră și muzica invadă încăperea.

Reid sări ca ars.

– Te rog, nu...apoi închise aparatul și rămase privind-o, rezemat într-un cot.

– Îmi pare rău, zise el abia șoptit. N-a fost ceea ce ți-ai dorit.

– N-am crezut că bărbaților le pasă ce, cum, sau unde, apucă să zică dar imediat îi păru rău.

– Nu te prosti, Beth, știi că nu este așa.

Ea întoarse capul pentru ca Reid să nu-i vadă lacrimile.

– Nu este sfârșitul lumii, Beth.

– Mă faci să mă simt ca naiba!

– Nu te-am forțat să cedezi, Beth.

– Nici n-am susținut asta, dar ce s-a petrecut mă face să mă simt ca o femeie ușoară și... și...

– Rușinată?

Ea încuviință, închizând ochii pentru ca să nu fie nevoită să-l privească.

– N-am vrut să fie așa. Nu ai de ce să te rușinezi. Am fost sub stres amândoi în ultimele luni. Chiar acum viețile noastre sunt marcate de situații dramatice. Reacțiile noastre au fost normale.

Beth îl privi.

– N-am obiceiul să sar în patul unui bărbat numai de dragul de a o face. Și acum așa m-am simțit.

– Iar eu nu sunt un bărbat oarecare și nici nu gândesc în acest fel. Reid începu s-o sărute încet. Știi prea bine de ce am făcut dragoste, Beth. Și înainte am făcut dragoste din același motiv, dar nu poate fi întotdeauna la fel.

Avea dreptate, desigur. Dar de ce se simțea atât de afectată de lipsa ei de reacție la pasiunea lui? Noaptea petrecută pe ponton fusese atât de diferită, ca un vis, din care rămăsese cu o stare euforică.

– Beth, puțină pasiune nu te va ucide, știi prea bine. Este bine să știi că ești capabilă de asta din când în când.

– Ești dezgustător! exclamă ea revoltată. Pleacă din patul meu!

El începu să râdă. O strânse la piept.

– O, ești o mică puritană!

– Nu sunt și te rog dă-mi drumul! Beth nici nu mai știa dacă să se simtă furioasă sau insultată, dacă să râdă sau să plângă.

– Aș vrea să te văd râzând, apoi plec!

– Niciodată!

– Dar ești atât de frumoasă când râzi!

Reid o strânse la piept atât de tare că nici nu mai putea respira.

– Se vede că te amuză ce faci, zise ea cu amărăciune.

– De ce nu? Dar tu de ce nu mi te alături? Aș prefera să ne amuzăm împreună. Te rog, Beth, altfel mă voi simți prost și nu mi-o voi putea ierta. Încearcă.

Beth îl ascultă și începură să râdă amândoi, căci râsul lui era molipsitor.

– Te simți mai bine acum? o întrebă Reid după ce râseseră cu lacrimi. Nu te mai simți deprimată?Nu mai ești furioasă?

– Nu.

– Asta este foarte bine. Reid o sărută încet la început, o strânse în brațe, iar ea se simți foarte bine la adăpost în brațele lui puternice.

A doua zi, Josh fu cel care o trezi, urcându-se în pat. Beth se ridică și se prefăcu uimită.

– M-ai speriat de moarte, Josh!

Puștiul o prinse după gât.

– Ce bine că te-ai întors! Mi-a fost dor de tine!

– Și eu ți-am dus dorul, Josh. Iar acum, povestește-mi despre grădinița la care mergi și doamna care are grijă de tine. Nu este chiar o baracudă?

– Ce este baracuda, Beth?

– Un pește mare, cu dinții foarte ascuțiți.

Puștiul începu să râdă imaginându-și-o pe doamna respectivă cu niște dinți mari, care-i ieșeau din gură. Josh o invită să se ridice din pat pentru că Reid pregătise deja micul dejun. Mâncară într-o atmosferă veselă, destinsă de parcă asupra lor n-ar fi planat amenințarea procesului.

După micul dejun se duse la ponton unde Beth îl întrebă pe Reid, privindu-l lung:

– Crezi că ai avea un atu în plus dacă ai fi căsătorit? S-ar putea considera că-i asiguri un cămin mult mai propice unui copil?

Reid îi evita privirea.

– Poate, cine știe, deși unii judecători au început să considere că și un tată singur se poate descurca bine.

– Dar vrei să te căsătorești într-o zi, nu?

– Da, mi-ar plăcea, răspunse Reid oftând. În privința fiului meu, voi lupta cu toate puterile și nu sunt un naiv în privința procesului de justiție. Nu-mi vor lua copilul.

– Reid, zise Beth după o tăcere prelungită. Întreabă-ți avocatul dacă te-aș putea ajuta... ezită o clipă de parcă n-ar fi vrut să audă cuvintele pe care urma să le rostească... dacă asta te ajută, ne-am putea căsători.

Tăcere. Reid nu spunea nimic. Oare n-o auzise? Beth își dori să nu fi rostit acele cuvinte.

– Ai vorbit serios, Beth? întrebă Reid privind-o ca pe o făptură din alte spații.

Serios? Sigur că vorbise serios! Îi evită privirea.

– N-aș glumi cu astfel de lucruri, nu sunt lipsită de suflet; proastă poate, dar nu și ticăloasă.

– Ar fi o idee, zise el, referindu-se la propunerea ei. Sincer să fiu, mă gândeam chiar dacă se vor lega de faptul c-ai stat aici cu noi astă-vară. Parcă și văd în ziare scris cu litere care să-ți sară în ochi „Tatăl care-și vede de viața sentimentală chiar sub ochii fiului“

Beth ridică din umeri.

– Te poți aștepta și la așa ceva, este adevărat. În același timp mă gândesc că ne-ar putea acuza că ne-am căsătorit tocmai pentru a nu se ajunge la astfel de discuții.

Beth ridică ochii disperată spre cer, apoi sări în picioare. Porni spre ponton pentru a se calma. Ce idee prostească avusese, să-i sugereze unui bărbat să se însoare cu ea! Iar el ce răspunsese? Că putea fi o variantă! De parcă făceau împreună o afacere! Dar ea la ce se așteptase? Ca Reid să-i cadă în genunchi, să-i jure credință veșnică?

Pe ponton nu mai era așa de plăcut. După ploaie până și frunzele erau ude și alunecoase, iar mirosul pământului reavăn după ploaie, mirosul pădurii îi umpleau plămânii. Auzi pași.

– Beth?

Reid se afla acum în fața ei, cercetând-o.

– Da, Reid, răspunse ea cu mult calm, cu toate că simțea că ar fi vrut să se scufunde în pământul acela moale după ploaie, să se lase înghițită.

– Beth, îmi pare rău.

– Nu mai contează, Reid.

– Hai să dăm totul uitării.

– Bine, Reid, să dăm totul uitării! rosti ea foarte pronunțat și se ridică depărtându-se nervoasă.

– Beth, stai o clipă! Ce naiba a vrut să însemne propunerea ta? Mi s-a părut ceva foarte generos, incredibil chiar. Sunt conștient și că este cea mai nebunească ofertă pe care ai făcut-o vreodată. Mai știu și că-ți va părea rău imediat ce te vei gândi la o astfel de eventualitate. Dar eu ce-ar fi trebuit să spun?

– Ce se răspunde de obicei când cineva face o propunere de căsătorie?

– Nu mi s-a mai întâmplat.

– Ai fi putut răspunde" da". Beth avea ochii în lacrimi.

– Nu pot accepta această ofertă a ta, Beth, zise el foarte calm, mergând alături de ea prin frunzele ude care le alunecau sub picioare.

– Eu am făcut o ofertă, n-a fost solicitarea ta.

– Și ce vei face cu slujba? Cu cariera?

– Nu mi-am pus încă problema. Voi găsi o soluție. Rostind aceste vorbe își aminti ce spunea tatăl ei: „termină întotdeauna ce-ai început. Numai incapabilii părăsesc câmpul de luptă". Nu avea chef să se gândească acum la consecințe. Poate se va gândi mai târziu; acum contau doar Reid și Josh. Când intrară în casă, după zece minute, el încă nu-i răspunsese la întrebare.

***

Cinară, apoi jucară cărți toți trei. Beth se mișca automat, încercând să nu se gândească, evitând să-l privească pe Reid, dorindu-și să se afle oriunde altundeva; în Siberia, în Purgatoriu.

La un moment dat, Josh începu să deseneze ceva, întins pe podea.

Reid se apropie de Beth.

– Beth, te rog, iartă-mă pentru lipsa de sensibilitate din după– amiaza asta.

Ea nu știu cum să reacționeze.

Reid îi luă mâinile în palmele sale mari. Palmele lui erau fierbinți, ale ei reci ca gheața.

– Dacă-ți menții oferta, aș fi foarte fericit să mă căsătoresc cu tine.

Pe moment, ea avu impresia că-și va pierde cunoștința de fericire.

– Oferta mai este valabilă, reuși să rostească.

Reid o prinse în brațe și vru s-o sărute, dar ea îl opri.

– Ai discutat cu avocatul?

– N-am discutat, l-am informat că urmează să mă căsătoresc.

– Și ce-a spus?

– M-a felicitat.

– Dar întrebarea i-ai pus-o?

– Nu, pentru că nu trebuie să-mi spună cineva dacă mă pot însura sau nu.

Chipul lui Beth se lumină.

– Mă bucură că gândești așa.

După acest schimb de idei, totul se schimbă. Beth nici nu-și dădu seama cum se întâmplă. Ceva inedit se petrecu cu relația lor. Reid o trata cu mai multă atenție, cu grijă, cu dragoste. Cu toate acestea, atitudinea lui nu era cea a unui bărbat față de viitoarea lui soție. Beth se simțea frustrată. Oare o trata ca pe o prințesă orientală care nu trebuia atinsă până în noaptea nunții?

Luni dimineață, ajunse la serviciu în jurul orei zece. Nu era prea rău, dacă avem în vedere drumul lung pe care-l străbătuse. Se duse direct la Jack.

– Jack, vreau să-mi mai iau un concediu.

– Pentru ce, mă rog?

– Mă mărit săptămâna viitoare.

Jack o privi cu ochii ieșiți din orbite.

– Ce-ar trebui să spun?

– Că mă feliciți și, da, îți dau încă un concediu, Beth.

– Nu puteai să mai aștepți să termini blestematul ăsta de contract? răcni el, imediat ce realiză ce se putea întâmpla.

– Nu, este urgent. Realiză imediat că făcuse o greșeală.

-A, abia acum înțeleg de ce ai fost atât de ciudată în ultimul timp, spuse el privindu-i pântecele.

Beth nu-l onoră cu un răspuns. Ieși din birou trântind ușa, iar colegii se uitară ciudat la ea când trecu pe lângă ei ca o furtună. Plecă spre casă, dar abia pe drum realiză că fusese așa. De ce nu demisionase? Ajunse acasă și puse la spălat foarte multe lucruri, nevrând să lase rufe murdare.

Apoi dezgheță frigiderul și-l curăță pentru că nu știa când se va întoarce. Deocamdată păstra apartamentul. Nu era cazul să ia o decizie pripită.

***

Ajunse acasă la Reid chiar în acea noapte.

– Am avut o discuție cu Jack și am plecat, îi spuse ea înțepată.

– Ai demisionat? o întrebă Reid, privind-o lung.

– Nu încă. Dar Jack crede că mă mărit pentru că aș fi însărcinată; nu m-am obosit să-i dau explicații și am plecat. Sunt foarte obosită și aș vrea să mă culc. Noapte bună.

Zilele următoare au fost un coșmar. Reid lipsea foarte mult timp de acasă. Ea trebuia să îngrijească animalele, să facă totul în locul lui. Munci ca o apucată pentru a-și alunga din minte gândurile negre.

– Josh s-a culcat deja? o întrebă Reid când ajunse.

– Da, acum o jumătate de oră.

– În acest caz, putem discuta liniștiți. Beth, nu trebuie să continuăm ce am început. Căsătoria, la asta mă refer.

– Te-ai răzgândit?

– Gândești mizerabil, Beth!

– Și tu!

Beth îl sfidă.

– Eu vreau să ducem la capăt ceea ce am început. Nu sunt bună la luat decizii dar odată ce am hotărât ceva, nu dau înapoi. Rămâne să te hotărăști tu.

– Știi că eu m-am hotărât de săptămâna trecută. Nu ne așteaptă o viață prea ușoară, Beth. Cu toate astea sper că vom fi fericiți.

În timp ce discutau, se auzi motorul unei mașini. Rufus începu să latre și Beth se duse să vadă cine venise. Observă că în fața casei oprise un Mercedes Benz, din care coborî un bărbat înalt cu părul grizonant, sigur de sine, plin de importanță. Reid ieși în întâmpinarea lui.

– Sunteți Reid McShane? întrebă nou-venitul. Am putea sta de vorbă? Sunt Conrad Rutherford.

– Vă rog, poftiți.

– Aveți o casă deosebită; este chiar fascinantă, remarcă el, după ce Reid o prezentă pe Beth.

Reid îl pofti să ia loc și-l servi cu băutură. Apoi se întoarse spre ea tocmai când voia să plece:

– Te rog să rămâi, Beth.

Ea se așeză, simțindu-se stânjenită. La fel se simțea și Conrad Rutherford.

– Beth va trebui să asiste la discuție, zise Reid. Săptămâna viitoare va deveni soția mea.

– Felicitări, zise Conrad zâmbindu-i lui Beth.

– Mulțumim, spuseră amândoi în același timp.

– Domnule Mc Shane, începu Conrad este o discuție personală și nu-mi este ușor s-o încep. Aș vrea să discutăm despre ... soția mea.

Beth știu atunci că se afla în fața bărbatului cu care se căsătorise mama lui Josh.

Capitolul 8

– Domnule MacShane, începu Conrad. N-am știut până săptămâna trecută că soția mea te-a acționat în judecată pentru custodia copilului. De fapt, nu mi-a spus decât recent că avut un copil.

Reid nu spuse nimic.

– Soția mea a trecut prin clipe dificile; de fapt, ultimele luni au fost grele pentru amândoi. A pierdut o sarcină la patru luni. Acest lucru a afectat-o teribil pentru că ne doream foarte mult copilul. De atunci a început să bea foarte mult.

Reid interveni.

– Soția dumitale, domnule, a venit aici băută, să-mi vadă fiul. Confruntarea cu o femeie aflată în stare de ebrietate pe care n-o cunoștea, a fost o traumă pentru copil.

– Îmi pot imagina, zise omul. După ce a avortat, soția mea mi-a mărturisit că a avut un copil; cred că tot timpul s-a simțit vinovată că l-a părăsit. Iar acum are impresia c-a

fost pedepsită pentru fapta de atunci. Nu mi-a fost greu s-o înțeleg la început, dar în clipa de față sunt cam... depășit...

Reid îl privea cu chipul împietrit.

– Domnule Rutherford, nu știu de ce îmi spuneți toate astea. Știu doar că soția dumneavoastră încearcă să-mi ia fiul. A avut toate șansele de a-i fi mamă adevărată, dar a refuzat. Timp de cinci ani nu i-a păsat de el, iar acum a devenit brusc interesată de soarta copilului meu.

Conrad Rutherford îl privi lung.

– Nu-l va lua, domnule MacShane. Îmi iubesc soția, dar nu sunt de acord cu ea în această privință. Acum este prea dezorientată să știe ce vrea și ce vrea să obțină cu acest proces. Dacă-și va lua fiul, problema ei tot nu se va rezolva. Copilul nu mai este al ei. O să am grijă să stopez acest proces. Poți conta pe cuvântul meu, domnule MacShane. Te rog numai să ai puterea de a o ierta.

Beth îl privi lung. Oare Reid va avea puterea de a o ierta pe mama lui Josh? Nu știa. În adâncul sufletului spera că așa se va întâmpla. Dar cunoscându-l pe Reid nu putea fi sigură.

După câteva minute, Conrad Rutherford plecă, asigurându-i încă o dată că va opri procesul.

După ce musafirul plecă, Beth izbucni în lacrimi.

– Nu pot să cred că s-a terminat!

– Da, slavă Domnului, s-a terminat! confirmă Reid. Dar tu plângi, Beth. O prinse în brațe și o strânse la pieptul lui. Și mie mi-a fost teamă, să nu-ți închipui că mi-a fost prea ușor. Dar acum hai să sărbătorim evenimentul. De fapt, mi-e o foame de lup! zise el cu ochii strălucind de bucurie.

În timpul mesei, Reid glumi, le spuse anecdote, le povesti întâmplări hazlii. Beth însă îl urmărea cu o greutate în suflet. Acum că problema se rezolvase prin intervenția acestui bărbat inimos, nu mai avea rost să continue farsa căsătoriei. Îl iubea pe Reid, dar căsătoria lor n-ar fi mers în timp, știa asta. Simți dintr-o dată nevoia să doarmă mult, să se odihnească în liniște.

– Reid, mă simt epuizată și aș vrea să mă odihnesc. Noapte bună, îi spuse ea, sărutându-l pe obraz.

Reid îi luă fața în mâini și o sărută încet, de parcă s-ar fi temut s-o atingă:

– Noapte bună, Beth.

***

Reid veni în camera ei după miezul nopții.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, furioasă c-o trezise.

– Nu pot să dorm, Beth.

– Bea un pahar cu lapte cald.

– Beth, nu pot să dorm ; mă gândesc cum va fi viața noastră conjugală.

– Nu te mai gândi, doar nu mai trebuie să ne căsătorim.

– Da, și eu am ajuns la aceeași concluzie, spuse Reid, iar ea simți vorbele lui ca pe o lovitură. Beth, te rog, privește-mă. M-aș simți mai bine dacă te-ai întoarce la munca ta, dacă ai face în continuare publicitate și ai veni să ne vezi ori de câte ori vei putea.

Ea încuviință, temându-se să vorbească. Deodată, disperată, trase pătura peste cap.

– De ce te ascunzi, Beth?

– Încerc să adorm la loc, zise ea evaziv.

– Mai bine trezește-te, să sărbătorim! zise el pe un ton glumeț.

– Ce să sărbătorim, Reid?

– Faptul că viețile noastre au reintrat pe un făgaș și eu numai trebuie să mă simt vinovat.

– Vinovat? pentru ce?

– Pentru căsătorie, mă simțeam vinovat că mă folosesc de tine.

– Dar eu am făcut propunerea!

– Și eu am acceptat-o!

Beth oftă.

– Ei bine, acum nu mai ai de ce să te simți vinovat. Du-te liniștit la culcare și dormi în pace.

– Bine, Beth, mă duc, spuse el sărutând-o. Noapte bună.

***

A doua zi dimineață, în loc să plece acasă, se trezi făcând curățenie în cuibar, cel mai detestabil lucru din lume. Și poate nici nu era necesar chiar atunci. Nu avea idee. Luă singură micul dejun pentru că tatăl și fiul erau ocupați afară cu motorul unui camion.

Deodată, în fața acei opri un Maserati. Jack! Reid îl întâmpină, schimbă două vorbe cu el, apoi Beth îl văzu cum arată spre cuibar.

– Așadar, zise Jack ajungând în dreptul ei, aici te ascundeai. Dumnezeule, dar urât miroase!

Văzând că ea nu spune nimic, Jack continuă:

– În starea ta faci o astfel de treabă?

– Jack, mă impresionează grija ta, dar mă simt foarte bine.

Jack se uită spre Reid.

– Chiar vrei să te ascunzi în locul ăsta uitat de lume, mai ales cu un bărbat care are și un copil? insistă el. Acum știu de ce, pentru că ești însărcinată.

– Jack, sunt liberă să mă mărit cu cine vreau. De ce ai venit aici?

– Am venit să te readuc cu picioarele pe pământ; mai târziu, îmi vei fi recunoscătoare. Vreau să vii înapoi la slujbă luni dimineață, gravidă cum ești. Poți face avort, nu este nevoie să te măriți cu ăsta.

Furioasă peste măsură, Beth începu să strige la el:

– Ai venit pentru că știi că am talent, nu? Uite ce este, Jack! Nu-mi mai irosesc talentul pe tine și reclamele tale împuțtite, demisionez. Ai auzit? Iar acum, pleacă mai repede de aici!

Beth aruncă găleata pe care o avea în mână și fugi spre Reid, care o prinse în brațe. Încercă să-și recapete ritmul respirației ignorând cuvintele nu tocmai ortodoxe proferate de Jack. Tremura din tot corpul.

Dumnezeule, ce făcuse? Se uită la mâinile ei; murdare, miroseau urât. Fugi în casă se dezbrăcă făcu duș, spălându-se de două ori cu săpun, șamponându-și părul de două ori. Nu mai avea slujbă, nici soț. Putea pleca oriunde, era liberă ca pasărea cerului. Avea bani în bancă, dar unde să se ducă? Într-o croazieră în jurul lumii? În Africa, în Japonia?

Dar de ce naiba se simțea atât de năpăstuită? De ce plângea? Nu voia să plece nicăieri, voia să rămână aici.

Era un nimic, o incapabilă. Îmbrăcă o pereche nouă de blugi și un pulovăr care costase destul de mult și se privi în oglindă.

Când apăru în camera de zi, Reid exclamă:

– Arăți superb! Mi-a plăcut cum l-ai expediat pe tip!

– Îmi pare bine că ți-am oferit spectacol de calitate, răspunse ea cu sarcasm.

– Te simți mai bine acum?

– Ca un sac cu ciment. Cum aș putea să mă simt? Nu mai am o slujbă. Cum să mă simt? Ca o proastă! Am un talent deosebit de a-mi ruina viaa.

– Și atunci, de ce ai făcut-o?

– De ce? Pentru că mi-am pierdut mințile! Știi de ce am făcut scena asta cu Jack? Pentru că am fost prea lașă ca să pot spune că demisionez, în fața tuturor colegilor. Și mai este un lucru: pentru că tatăl meu mi-a băgat în cap că fiicele lui nu dau niciodată înapoi, nu renunță la luptă niciodată. Bine că nu mai trăiește să mă vadă!

– Dacă tatăl tău care nu mai există exercită și acum astfel de presiune asupra ta, îmi imaginez cum a fost când era în viață!Beth te simți acum ca o lașă, nu? De asta mi-ai propus să ne căsătorim? Nu vezi că la nevoie devii cel mai vajnic luptător? Ce-a fost în mintea ta când ai făcut acea propunere? Pentru Josh ai făcut-o, nu? Și pentru mine, poate!Cred că nu te-ai gândit nici o clipă ce ar însemna pentru tine, pentru viața ta!

– Da, sunt o bună samariteană.

– Lasă sarcasmul! Ai venit aici prima oară cu două luni în urmă și uite unde ai ajuns acum! Ai făcut toată munca aici a ferma asta! Toată! Și ai făcut-o mai bine decât mine!Spune-mi, Beth, o lașă ar fi făcut toate astea?

– Am făcut totul pur și simplu.

– Bethm eu nu te consider nici lașă nici incapabilă. Ai și tu, ca fiecare, talente și îndemânare.

Cu aceste vorbe, Reid plecă.

Ziua trecu într-o stare de tensiune.

– Plec mâine dimineață, îi spuse ea la masă.

– Nu poți să stai până luni? interveni Josh.

– Îmi pare rău, dar nu se poate.

După ce-l culcă pe Josh, rămase să citească în fața șemineului. Reid era în biroul său. O evita? Nu era sigură. Știa însă că între ei se instalase o stare de răceală, de nesiguranță. Încercă s-o ignore, căci avea destule probleme deja.

***

Dimineață, lucrurile păreau diferite. Ceva se întâmplase peste noapte, dar nu știa ce. Dormise foarte profund, așa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Iată-mă așa cum sunt acum, își spuse privindu-se în oglindă; am scăpat de Jack, de clienții insistenți, de slujbă. Am bani destui și tot timpul din lume pentru a afla ce vreau de la mine, de la viață. Un singur lucru îmi doresc: să nu mai fac reclame pentru gumă de mestecat.

Se va apuca de altceva; poate chiar își va continua studiile. Voia să facă ceva fascinant și important, ceva care să-i aducă bucurie, așa cum era pentru Reid proiectul de case. Dar și în cazul lui exista riscul să dea greș, pentru că era foarte posibil ca nimeni să nu vrea să cumpere astfel de case.

Construcțiile urmau să înceapă în curând. Abia apoi începea adevărata aventură. Ea își dori să facă parte din proiect, să împartă cu Reid bucuria reușitei, dar și amarul eșecului.

Își imagină cum casele se ridicau de la o zi la alta. Le și vedea ridicate în acel cadru natural cu fața spre pădure. Camerele să fie însorite.

Oamenilor să le placă să trăiască în ele. Se entuziasmă pe măsură ce se gândea tot mai mult, inima începu să-i bată tare. De ce nu se gândise până acum la această posibilitate? Putea să facă publicitatea și reclama... o va face singură... nu va avea șefi, va angaja câțiva oameni care s-o ajute... îi va da socoteală doar lui Reid...

Stătea astfel în pat în capul oaselor cu fața luminată de o mare bucurie. De ce nu-i venise până acum această idee? Fusese prea orbită de necazurile și problemele zilnice pentru a vedea această posibilitate.

Dar dacă Reid nu va fi de acord cu ideea ei? Dacă voia pe altcineva? La asta nu se gândise. El nu spusese nimic până acum despre publicitatea pentru proiect.

Se duse la bucătărie, unde-l găsi citind Sunday Post.

– Cred că mi-am găsit o slujbă nouă, zise ea fără altă introducere.

El ridică uimit din sprâncene.

– Te-ai mișcat destul de repede!

– Nu sunt încă sigură.

– Spune-mi despre ce este vorba, zise Reid.

Beth trase aer în piept.

– Se referă la reclamă și relații cu publicul într-o companie foarte mică. Voi face eu totul pentru început și voi răspunde în fața unei singure persoane. Este ceea ce vreau.

Tăcerea care se lăsă începu să-i reverbereze puternic în urechi și se simți dintr-o dată speriată de propriile-i cuvinte. Reid o privea lung, dar nu putea citi nimic pe chipul lui.

– Ei bine, slujba este a ta, zise el într-un târziu.

Beth îl privi câteva secunde, incapabilă să rostească un cuvânt.

– Ești convins, Reid?

– Foarte convins, slujba asta te așteaptă de ceva timp.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că trebuie să decizi singură ce vrei să faci cu viața și cu cariera ta. Atâta timp cât aveai acea slujbă în care realizai foarte mult nu cred că te-ar fi interesat slujba aceasta. Nu este deocamdată ceva măreț.

– Dar are perspective; dacă am putea vinde niște case, ai putea începe proiecte mai mari, ai putea ridica un oraș chiar!

El o privi lung.

– Să nu ne facem iluzii deocamdată, Beth!

Ea începu să râdă.

– Te voi determina eu să-ți faci! Voi lucra cele mai reușite reclame cu cea mai bună publicitate. Vrei ceva și pentru televiziune? Aș putea face...

Reid începu să râdă alături de ea.

– Beth, e duminică și ziua mea liberă!

– Foarte bine. Eu... Reid, ești sigur că vrei să-mi dai mie slujba asta? N-o faci din alte motive?

– Ce motive, Beth? zise el încruntându-se.

– Nu știu, poate simți că vrei să mă ajuți. Poate ești un altruist, un filantrop sau bunul samaritean.

El o lămuri imediat.

– Beth, acest proiect îmi este mult prea drag pentru a-l ruina printr-o acțiune necugetată. Știu exact ce-mi doresc. Îi zâmbi cu emfază: pe tine.

Așadar, Reid nu glumea în privința slujbei, era acum sigură de asta și privindu-l, observă cum dragostea i se putea citi pe chipul uneori atât de greu de pătruns. Își aminti cum făcuseră dragoste... lăsă privirea în jos asupra ceștii de cafea pe care o ținea în mână.

– Îmi voi căuta un apartament în Richmond, zise ea, forțându-se ca vocea să-i pară foarte naturală.

– Știi prea bine că poți sta aici, îi spuse Reid prinzându-i mâinile în palmele lui mari. Beth ridică ochii spre el în tăcere. Te iubesc, Beth, murmură el.

Ea începu să plângă. Nu se așteptase să audă această declarație tocmai în momentul acesta, iar când o auzi răsuflă ușurată. O aștepta de mult și-și pierduse speranța c-o va auzi vreodată. Reid o luă în brațe.

– Te rog să nu plângi, Beth, vreau să te simți fericită.

– Sunt fericită, zise ea printre lacrimi. Îi era cam greu să oprească izvorul lacrimilor, dar reuși în cele din urmă. Se lăsă strânsă la pieptul lui, într-o stare de euforie. N-am crezut c-o să-mi spui vreodată vorbele astea. Parcă spuneai că nu-ți plac declarațiile.

– Așa a fost cândva. Acum am simțit nevoia să-ți declar dragostea mea. Vocea lui era puternică, sigură. Când am înțeles prima dată că te iubesc am simțit ceva vecin cu agonia. Știam că trebuie să fii liberă, să te las să pleci, dar mă temeam să nu te pierd.

– O, Reid, te iubesc din tot sufletul, știi asta, nu?

El încuviință.

– Săptămâna trecută când te-ai întors aici când erai atât de răvășită, tulburată, furioasă, chiar am știut. Reid o sărută de data asta cu săruturi lungi, pasionale, pline de dragoste. De ce nu ne căsătorim? șopti.

Inima lui Beth începu să tresalte de bucurie. Totul, absolut totul începea să intre pe făgașul dorit în viața ei. Era prea multă fericire dintr-o dată!

Îl privi lung, apoi îl întrebă:

– Îți dorești căsătoria asta?

– Este un lucru prea serios, n-aș glumi niciodată cu așa ceva.

– Da, ar fi o idee, zise ea.

Sfârșit